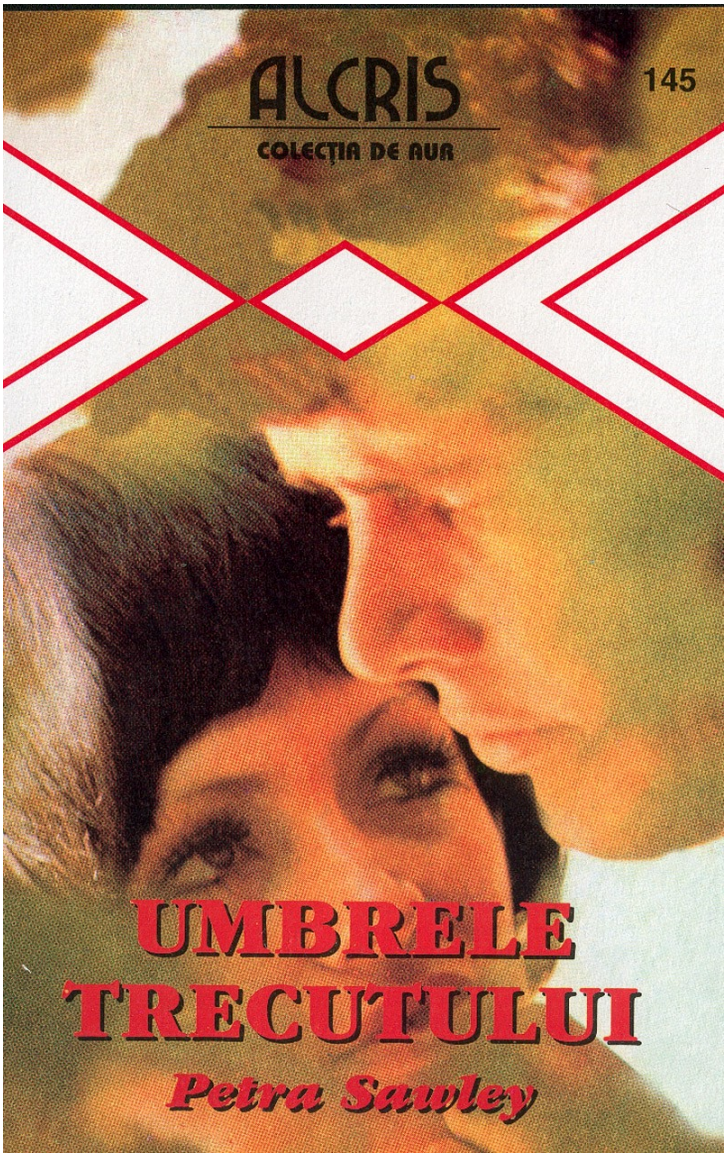

PETRA SAWLEY
Umbrele trecutului

ALCRIS

Capitolul 1

— Doctorul Pearson a spus că va fi aici pe la şase şi jumătate, Jill, spuse doctorul Harvey. A trecut deja ora stabilită.

Bărbatul clătină din cap, apoi adăugă, oarecum dezamăgit:

— Mă gândeam eu că e prea frumos să fie adevărat, când mi-a spus că vrea să vină în Stirkfield ca asistent. La urma urmei, de ce-ar dori un medic bun, cu calificări excelente, să vrea să lucreze aici?

Jill oftă. Stătea lângă fereastra dormitorului tatălui ei şi, trăgând draperia, aruncă o privire în stradă.

Scurta seară de primăvară luase sfârşit, iar trotuarele erau ude din cauza ploii neîntrerupte de la prânz. Silueta masivă a unui rezervor de benzină domina şirul scurt de case din faţă, cu ziduri cenuşii. Da, tatăl ei avea dreptate.

Cine ar vrea să vină să lucreze în Stirkfield, când sunt atât de multe locuri mult mai frumoase în lume?

Un medic tânăr, ca Simon Pearson, ar putea alege cu uşurinţă între o duzină de spitale din sud sau din altă parte, toate dorind să primească medici stagiari.

Se întoarse de la fereastră şi aruncă o privire spre bărbatul bolnav din faţa ei. Da, tatăl ei era bolnav de câteva săptămâni.

Bronşita şi epuizarea îşi uniseră forţele împotriva lui, iar succesiunea de stagiari incompetenţi îl obligase să lucreze, chiar dacă n-ar fi trebuit.

Ultima speranţă păruse să fie anunţul dat pentru un nou loc de stagiar. „Perspectiva unei asocieri ulterioare”, scria în anunţ.

Jill n-avusese prea multe speranţe când anunţul

apăruse în ziarele medicale. Bănuia că nici tatăl ei nu crezuse altceva.

Apoi, într-o dimineaţă, sunase telefonul. O voce profundă şi gravă întrebase dacă se poate prezenta la un interviu, iar Jill fixase o dată pentru primirea doctorului Simon Pearson.

Acesta sosise în ziua următoare şi rămăsese în biroului tatălui ei mai bine de o oră. La un moment dat, tânăra urcase în birou cu o tavă pe care se aflau ceşti de cafea. Observase că Simon se încruntase la intrarea ei şi se întrerupsese, iar tatăl ei păstrase şi el tăcerea.

Presupunea că tânărul medic era sensibil şi nu voia să audă nimeni altcineva decât tatăl ei ceea ce avea de spus.

Mai târziu, după plecarea lui, urcase din nou în birou.

— Ei? întrebase ea.

— O să se descurce! răspunsese doctorul Harvey, deşi expresia de pe figura lui o uimise.

— Vrei să spui că e de acord să vină aici?

— Da!

— Aşadar, această primă cunoaştere a minunatului nostru Stirkfield nu l-a speriat! Nici măcar n-a cerut o perioadă de gândire?

— Nu! A spus că va începe imediat. Eu i-am răspuns că e foarte bine dacă începe de luni.

— Şi ce calificări are?

— De prima mână. A lucrat în două spitale; unul chiar lângă Birmingham.

Jill coborâse din nou. Era uluită. Într-un fel, părea prea frumos ca să fie adevărat: un tânăr energic, cu calificări excelente, era pregătit să se stabilească într-un orăşel din nord, când are toată lumea la picioare. Era prea bine ca să fie adevărat!

Dar acum nu apăruse la ora stabilită, cu toate că

tatăl ei primise de dimineaţă o scrisoare în care anunţa că va sosi cu maşina la ora şase.

— E aproape şase şi un sfert, spuse doctorul Harvey. N-o să vină, Jill. Ascultă-mă bine, o să primim o scrisoare în care spune că s-a răzgândit!

Dar înainte să apuce să răspundă, auziră o maşină care opri în faţa casei. Tânăra alergă la fereastră şi aruncă o privire.

În semiîntunericul serii zări silueta suplă a doctorului Simon Pearson ieşind dintr-o maşină destul de uzată. Pentru o clipă, aruncă o privire spre casa veche din faţa lui, iar Jill remarcă liniile de pe faţa lui îngustă şi mica încruntare care-i micşora ochii întunecaţi.

„Poate se întreabă dacă nu cumva, chiar în acest ultim moment, n-ar fi mai bine să se răzgândească", se gândi ea.

— E doctorul Pearson? întrebă tatăl ei nerăbdător.

— Da! O să cobor să-l întâmpin.

În timp ce cobora scările întunecate şi trecea prin holul îngust, tânăra simţi că inima îi bătea mai tare. Nedumerită, se întrebă care putea fi motivul.

Acest bărbat nu însemna nimic pentru ea, în afară de faptul că venirea lui ar fi ridicat o mare parte din muncă de pe umerii tatălui ei bolnav.

Clătinând din cap, Jill deschise uşa. El stătea pe ultima treaptă şi tocmai întindea mâna spre sonerie. Zâmbi la apariţia ei neaşteptată.

— Bună seara, domnişoară Harvey!

— V-am auzit maşina din camera tatălui meu. Aşa că am coborât repede.

Bărbatul ducea o valiză şi păşi repede înăuntru.

— Doctore, o să te conduc întâi în camera dumitale, spuse ea, apoi presupun că trebuie să vorbeşti cu tatăl meu. Începuse să se teamă că nu mai vii.

— Îmi cer scuze c-am întârziat, se scuză el, mai ales

c-am promis că mă voi ocupa de consultaţiile de seară. Am încurcat drumul la câţiva kilometri de Stirkfield şi a trebuit să mă întorc.

Jill urcă scările în faţa lui şi se opri în faţa unei uşi.

Îl conduse într-o cameră de dimensiuni medii, pe care se străduise s-o facă luminoasă şi primitoare cu un strat proaspăt de vopsea de culoare deschisă şi cu o vază cu narcise. Draperiile şi covorul erau în culori vesele, iar o veioză cu lumină difuză de un portocaliu cald stătea pe noptiera de lângă pat.

— Ce cameră drăguţă! exclamă el, privind în jur.

— Îmi pare bine că-ţi place, zâmbi ea plecând privirea, jenată de lucirea ochilor lui cenuşii.

Din motive încă necunoscute, privirea lui o neliniştea.

— Masa de seară se ia după consultaţiile programate seara, între şase şi jumătate şi şapte şi jumătate. Presupun că vrei să-l vezi mai întâi pe tatăl meu…

— Într-adevăr, trebuie să-l văd. Mai întâi mă spăl puţin, apoi voi merge în camera domnului doctor şi-l voi anunţa că am sosit.

După ce-i arătă sala de baie, îl lăsă singur şi se îndreptă spre camera tatălui ei.

— A încurcat drumul, anunţă ea. O să vină curând să te vadă, apoi va prelua consultaţiile de seară.

— Bine! exclamă doctorul Harvey cu ochii închişi, ca şi cum ar fi simţit că poate în sfârşit să se relaxeze.

Jill coborî în bucătărie. Sala de consultaţii era în spatele clădirii şi, în timp ce pregătea masa de seară, auzi paşii pacienţilor care se prezentau la consultaţii.

Îl auzi apoi pe doctorul Pearson coborând scările şi imediat după, clopoţelul care chema primul pacient.

Tânăra intră în sufragerie şi aprinse încălzirea. Hotărâse ca, după ce-i va duce mâncarea tatălui ei la etaj şi-l va servi pe noul medic în sufragerie, să mănânce singură în bucătărie.

„Sper doar că nu va crede că-l evit, îşi spuse ea. Dar poate preferă să fie singur. Sunt sigură că-mi va spune dacă vrea companie. Desigur, va fi altfel când tata se va simţi din nou bine. O să mâncăm cu toţii în sufragerie”.

Când urcă în camera tatălui ei cu tava cu mâncare, acesta o privi neliniştit.

— Mă întreb cum se descurcă, spuse el. Ce ruşine să nu pot fi lângă el la prima consultaţie!

— Eu nu mi-aş face probleme, tată, îl linişti ea. Pare destul de capabil să se descurce singur cu consultaţiilechiar când acestea au loc în Stirkfield!

El râse şi luă cuţitul şi furculiţa cu mai multă poftă de mâncare decât arătase de ceva vreme. Fiica lui oftă uşurată.

— Ai grijă să urce şi să-mi povestească, strigă doctorul după fiica lui.

Coborând scările, Jill îşi spuse în gând: „dacă doctorul Simon a mai lucrat în spital, trebuie să fie obişnuit cu consultaţiile”. Lângă acest gând veni un altul: „mă întreb de ce a plecat – de unde o fi fost – ca să vină într-un loc pustiu ca Stirkfield”.

Când puse masa în sufragerie, aruncă o privire spre inelul care-i strălucea pe inelarul de la mâna stângă.

Inelul lui Roger!

Pentru o clipă, ochii i se umplură de lacrimi. Părea să fi trecut atât de mult timp de când Roger i-l strecurase pe deget.

Se întrebă când va veni acasă. Ultima lui scrisoare venise în urmă cu o săptămână. Fusese trimisă din Singapore. Îi spunea că vasul lui, pe care era primul ofiţer, urma să plece chiar în acea zi. Asta însemna că într-o săptămână, cel mult două, va ajunge în Anglia.

Jill se întrebă dacă fusese înţelept din partea ei să se logodească atât de repede cu un bărbat care lipsea atât de mult din ţară. Apoi în minte îi veni imaginea lui

Rogerânalt, bine făcut, frumosşi ştiu că o cucerise cu veselia şi farmecul lui.

Singură şi retrasă din fire, îl găsise irezistibil.

Apoi, ştia că, dacă se căsătoreşte cu Roger, nu va fi nevoită să-şi părăsească tatăl. Putea să continue să stea cu el, câtă vreme soţul ei e plecat. Iar această casă din Stirkfield va fi pentru el un cămin, unde să se retragă după lungile călătorii la celălalt capăt al lumii. Mai târziu, după ce tatăl ei se va fi retras, poate s-ar lăsa convins să plece din acest oraş şi să locuiască undeva în sud.

Climatul mai cald va fi potrivit pentru plămânii lui sensibili.

Iar ea va merge cu el, astfel încât Roger va avea când se întoarce un cămin într-o zonă mai caldă a Angliei.

Tânăra oftă. Ce departe păreau toate acestea!

Deveni deodată conştientă că nu mai auzea de câteva minute clopoţelul. Aceasta însemna de obicei că ultimul pacient a plecat.

Ieşind din bucătărie, merse încet pe culoar şi ajunse la intrarea în sala de consultaţii. Ascultă o vreme la uşă. Nu se auzea nimic. Se întrebă dacă doctorul Pearson o aştepta să anunţe că masa de seară este servită.

Bătu la uşă, apoi aruncă o privire în cameră.

Simon Pearson stătea cu spatele la ea, cu capul plecat, contemplând flăcările.

— Doctore Pearson, spuse Jill, masa va fi gata în câteva minute. Cred că tata ar vrea să audă cum a mers.

El se întoarse brusc, speriat, de parcă n-ar fi ştiut că nu e singur în cameră. Era clar că gândurile lui călătoriseră foarte departe.

— Oh, da, mulţumesc, domnişoară Harvey, răspunse el. O să mă duc imediat la el.

— Cum a mers consultaţia? întrebă ea, aplecându-se să închidă încălzirea.

Bărbatul zâmbi.

— Cred că destul de bine, ridică el din umeri. Tatăl dumitale m-a avertizat împotriva unor persoane care cred că sănătatea publică este un club de binefacere. Numai unul dintre ei a apărut în această seară şi nu cred că m-a îndrăgit foarte tare când am refuzat să-i dau o săptămână de concediu.

Figura lui Jill se lumină. Ochii ei albaştri străluciră şi dinţii albi i se zăriră o clipă, într-un zâmbet larg:

— Aproape pot ghici cine a fost, râse ea.

— În acest caz, nu vrei să-ţi dezvălui numele lui.

— Doctore Pearson, acest lucru ar fi lipsit de etică, nu crezi?

Doar pentru o clipă, ochii de oţel luciră.

— Poate n-ar fi, răspunse el, apoi să îndreptă spre ieşire.

— Nu-l lăsa pe tata să te reţină foarte mult! strigă ea în urma lui.

Bărbatul nu răspunse nimic, dar începu să urce câte două trepte odată.

Tânăra intră în bucătărie şi, simţindu-se mai bine dispusă decât fusese vreodată în ultimul timp, deschise uşa de la cuptor şi scoase tava cu friptură de pui.

Capitolul 2

Când Jill aruncă o privire în sufragerie, Simon tocmai punea jos furculiţa şi cuţitul. Îi zâmbi şi observă:

— Mâncarea a fost delicioasă, domnişoară Harvey. Nu ştiam că eşti o bucătăreasă atât de bună!

Tânăra îi răspunse la zâmbet, încântată de laudă.

Era obişnuită cu tatăl ei, care nu făcea nicio remarcă legată de mâncare. Uneori se întreba dacă îşi dă seama ce are în farfurie.

Luă farfuria tânărului medic şi o duse la bucătărie. Când se întoarse cu o porţie generoasă de prăjitură cu frişcă, el îi ţinu uşa deschisă.

— Lângă masă, pe acel raft, se află brânză şi biscuiţi. Cred că eşti flămând după o călătorie atât de lungă.

El începu să râdă.

— Pot să-mi dau seama că, dacă stau o vreme în Stirkfield, o să mă îngraş.

Tânăra aruncă o figură la silueta lui înaltă şi subţire.

— Nu cred că ţi-ar prinde rău, comentă ea.

Când se aşează din nou la masă, Simon o întrebă:

— Domnişoară Harvey, ai mâncat?

Ea clătină din cap.

— O să mănânc mai târziu.

Doctorul se încruntă.

— Nu-mi place să stai aşa după mine.

Jill izbucni în râs:

— Dar să mă ocup de aceste probleme este treaba mea. Nu e niciun deranj să-ţi servesc masa, doctore Pearson.

— Când tatăl dumitale se va simţi mai bine, ce se va întâmpla?

— Oh, presupun că vom lua masa toţi trei.

— În acest caz, de ce nu mănânci împreună cu mine, până când doctorul Harvey va putea să ni se alăture? Sunt sigur c-ar fi mai simplu decât să trebuiască să serveşti trei mese în trei locuri diferite.

— M-am gândit, ezită ea, mai degrabă mi-am imaginat că vei prefera să fii singur.

El clătină din cap cu hotărâre.

— Am fost singur destul de mult în ultimul timp, spuse el, apoi, dându-şi seama că dezvăluise mai mult decât intenţiona, ridică furculiţa şi începu să mănânce.

— O să aduc cafeaua, se bâlbâi ea, nedumerită.

Întorcându-se, se grăbi spre uşă.

Mai târziu, când intră din nou în sufragerie, purtând tava cu ceaşca de cafea, bărbatul tresări, apoi o privi nesigur.

— Tocmai mi-am dat seama că poate preferi să iei masa singură, spuse el. Crede-mă, nu vreau să deranjez.

Ea zâmbi şi brusc, privind figura strălucitoare de sub coama de păr blond-auriu, Simon îşi dădu seama că era foarte frumoasă. Până în acea clipă, nici măcar nu-şi dăduse seama cum arată.

— Mi-ar plăcea să mâncăm împreună, spuse ea. E frumos să ai cu cine sta de vorbă.

El aruncă o privire spre inelul de pe mâna ei stângă.

— Văd că eşti logodită.

Jill se îmbujoră. Nu ştia de ce se simte brusc atât de confuză.

Era logodită de ceva vreme cu Roger. Ar fi trebuit să fie deja obişnuită să vorbească despre el.

— Da, este marinar, răspunse tânăra în cele din urmă.

— Acum este pe mare?

— Da! Vaporul lui trebuie să fie în drum spre casă, din Orientul Mijlociu.

— Cred că aştepţi cu nerăbdare să-l vezi.

— Mă bucur întotdeauna să-l văd, zâmbi ea. Este foarte des plecat.

Tânăra se întoarse spre uşă.

— Dacă mă scuzi, doctore Pearson, o să urc să iau tava tatălui meu, apoi o să iau şi eu masa. Te las să-ţi bei cafeaua.

El ajunse din doi paşi la uşă şi o ţinu deschisă.

— Îmi pare rău că te-am ţinut aici de vorbă, în timp ce probabil mureai de foame, se scuză el. Mulţumesc pentru o masă foarte bună, adăugă el, în clipa în care trecea dincolo de prag. Nu m-am mai bucurat de multă vreme de ceva atât de mult.

Mai târziu, în timp ce-şi termina cina, se întrebă unde mai exact trăise Simon Pearson, înainte de a veni în Stirkfield.

— În Londra, îi spusese tatăl ei, dar Londra era un oraş mare.

Poate că-şi făcuse o parte de stagiatură într-o suburbie.

Soneria de la uşă sună tocmai când terminase de mâncat.

Cine ar putea fi? se întrebă ea, coborând scările. Probabil cineva care avea nevoie de o vizită a medicului la domiciliu.

Dar de ce nu dăduse un telefon?

Când deschise uşa, descoperi o tânără care sprijinea cu greutate o femeie în vârstă. Figura acesteia era cenuşie, iar ochii pe jumătate închişi arătau că era în pragul leşinului.

— Doctorul este acasă? întrebă tânăra. Mamei i s-a făcut rău…

— Ad-o înăuntru, spuse Jill, ţinând uşa deschisă. Lasă-mă să te ajut!

— Ce s-a întâmplat?

Simon Pearson coborâse în hol. Nu aşteptă răspuns ci, împingând-o cu blândeţe dar cu fermitate pe tânăra epuizată, o sprijini pe bolnavă.

— S-o ducem în sala de consultaţii, spuse el, privind-o pe Jill.

Împreună, aproape duseră pe sus femeia aproape inconştientă în sala de consultaţii. Jill reuşi să deschidă uşa şi femeia fu ridicată pe masă, apoi acoperită cu o pătură.

Părea să-şi fi pierdut cunoştinţa.

— Ce s-a întâmplat mai precis? vru medicul să ştie, aruncând o privire peste umăr spre fiica pacientei care, palidă şi în şoc, se sprijinea de uşă.

— Ieşisem la plimbare, doctore, spuse ea în pragul lacrimilor.

Când am traversat, mama a spus că se simte ciudat.

A mai avut astfel de crize şi la început am crezut că mai bine o duc acasă.

Dar mi-a spus deodată că nu mai poate să meargă… am crezut că o să cadă. Nu ştiu cum am reuşit s-o aduc până aici.

— Bine, o să aruncăm o privire, se întoarse medicul spre pacienta lui, apoi îi spuse încet lui Jill. Cred că mai bine o convingi să aştepte afară. Aici nu va face altceva decât să ne încurce.

Tânăra femeie nu auzise aceste cuvinte, dar Jill dădu din cap şi se îndreptă spre ea. O conduse încet spre sufragerie şi o aşeză în faţa focului.

— Aşteaptă aici, murmură ea cu blândeţe. Doctorul Pearson o să vină să-ţi spună despre ce este vorba, după ce o va consulta.

Se întoarse apoi repede la Simon care, cu un stetoscop în mână, era aplecat asupra bolnavei.

— Pare un accident vascular, şopti el. Un lucru e sigur, trebuie dusă la un spital specializat. Ar fi bine să chem o ambulanţă.

— O să telefonez eu, se oferi Jill, îndreptându-se spre birou.

— Spune-le să aducă oxigen, strigă el după ea. E foarte probabil să aibă nevoie.

Când se întoarse în sală, era din nou aplecat asupra femeii.

Figura lui era neliniştită, când îşi luă stetoscopul de pe urechi şi-l puse în jurul gâtului.

— Trebuie să-i fac un masaj cardiac, clătină el din cap.

Ajută-mă s-o pregătesc.

Mâinile agile ale tinerei desfăcură hainele femeii, pentru a pregăti masajul cardiac. Simon începu imediat, de rezultatul acestei proceduri depinzând, poate, viaţa femeii.

Jill rămase cu el, anticipând fiecare cerere. Când auzi

sirena ambulanţei, alergă spre uşa de la ieşire şi ieşi în stradă.

— Aici! strigă ea, conducând apoi echipa medicală în sala de consultaţii.

Bărbaţii o urmară cu targa.

— Aţi adus oxigen? îi întrebă.

Simon Pearson continua masajul.

— Cum se simte? se interesă ea.

— Mai bine, veni răspunsul. Inima ei a reînceput să bată regulat.

Femeia inconştientă fu ridicată încet şi pusă pe targă. Fiica ei îi urmă.

— O să mă duc la spital cu ea, spuse Simon. Inima ei ar putea înceta să bată din nou.

În timp ce targa era dusă spre ambulanţă, bărbatul se întoarse spre Jill.

— Mulţumesc pentru ajutor, zâmbi el. Nu m-aş fi putut aştepta la mai mult de la o asistentă cu experienţă.

Tânăra răspunse la zâmbet.

— Am fost trei ani asistentă medicală într-un spital din Londra, dar a trebuit să renunţ la studii când mama s-a îmbolnăvit şi a trebuit să am grijă de tata.

El dădu din cap.

— Un medic este norocos să te aibă în preajmă în astfel de situaţii, spuse el, apoi dispăru.

Jill ascultă ecoul paşilor lui, cu un zâmbet care-i făcea ochii strălucitori. Apoi, când auzi o bătaie în tavan, se grăbi spre scări.

Probabil că tatăl ei se întreabă ce s-a întâmplat. Cel mai bine era să urce şi să-i spună despre ce e vorba, înainte să se dea jos din pat şi să vrea să investigheze singur.

În timp ce urca scările îşi dădu seama că, pentru prima oară de câteva săptămâni – mai precis de la plecarea lui Roger – se simţea din nou vie cu adevărat.

Capitolul 3

Doctorul Harvey o fixă încruntat în clipa în care intră în cameră.

— Ce se întâmplă la parter? întrebă el. Mai întâi am auzit voci, apoi sirenele ambulanţei. S-a întâmplat ceva?

— Unei doamne i s-a făcut rău pe stradă, explică Jill. Fiica ei a sunat la intrare şi a cerut ajutor.

— Şi presupun că doctorul Pearson a făcut tot ce-a ştiut mai bine, nu?

— I-a salvat viaţa! exclamă tânăra. A trebuit să-i facă masaj cardiac până la sosirea ambulanţei. A plecat cu ea la spital.

— Foarte bine! Mi s-a părut mie că arată ca un bărbat capabil să se descurce în caz de urgenţă.

— Tată, îşi privi Jill tatăl, de unde vine doctorul Pearson?

Şi de ce a ales să vină la Stirkfield, când ar fi putut alege ceva mult mai bun?

Bărbatul îi evită privirea.

— Presupun că şi-a spus că, în cazul în care parteneriatul este posibil, va reuşi să avanseze mult mai repede aici.

Ea se încruntă.

— Nu ştiu de ce, dar nu prea cred că e aşa. Eşti sigur că nu-mi ascunzi nimic, tată?

Medicul părea jenat.

— De ce-aş ascunde ceva de tine, Jill? Sincer să fiu, cred că faci din ţânţar armăsar. Simon Pearson e un tânăr care vrea să aibă cât mai multă experienţă în medicină, iar Stirkfield este, din acest punct de vedere, la fel de bun ca oricare alt loc.

Tânăra văzu că tatăl ei se înfuriase şi, ştiind că astfel bronşita lui se agrava, schimbă subiectul.

— O să-l rog să urce să-ţi povestească, promise ea.

Aceasta în cazul în care nu se va întoarce prea târziu.

— O să fiu treaz, indiferent de oră. Vezi cumva ochelarii mei?

Încă n-am citit ziarul de seară.

Îi căută ochelarii şi, sărutându-l repede pe obraz, coborî la parter. Încă nu terminase de spălat vasele.

În timp ce se ocupa de bucătărie, îşi dădu seama că asculta cu încordare, aşteptând zgomotul uşii de la intrare. Se încruntă.

De ce era atât de interesată de Simon Pearson?

Ar fi trebuit să se gândească la Roger, bărbatul cu care se va căsători, cel care, în câteva zile, o va ţine în braţe.

Încercă să-şi amintească figura lui Roger şi cum arăta în clipa în care îl condusese la gara din Stirkfield, de unde lua trenul spre Liverpool. Dar figura lui era înceţoşată, singura imagine clară fiind doar mâna lui, care-i făcea semne de la fereastra compartimentului.

Auzi deodată zgomotul uşii de la intrare. Îşi şterse repede mâinile şi ieşi pe culoar.

În hol rămăsese aprinsă o veioză, care lumina slab figura obosită a lui Simon. Bărbatul îşi agăţă haina în cuier.

— Cum se simte? întrebă ea.

— E un pic prea devreme să ne putem pronunţa. E la reanimare, în grija echipei de acolo. Am aşteptat o vreme, dar apoi a devenit clar că nu mai este nevoie de mine.

— Ai vrea o ceaşcă de cafea? Pari obosit.

Experienţa de mai devreme îi apropiase, astfel încât conversaţia se desfăşura pe un ton intim, de vechi prieteni.

Figura lui obosită fu luminată de un zâmbet slab.

— E foarte drăguţ din partea ta, spuse el.

— Focul este încă aprins în salon. O să-ţi aduc acolo o ceaşcă de cafea.

— Poate ar fi mai bine să-l văd mai întâi pe tatăl tău,

clătină bărbatul din cap. Se face târziu şi poate va dori să se ducă la culcare.

— O să fie încântat să te vadă, fu ea de acord, bucuroasă că noul coleg al tatălui ei se arăta atât de grijuliu.

Simon urcă scările şi, în timp ce prepara cafeaua, Jill ascultă murmurul vocilor celor doi bărbaţi. După o jumătate de oră, doctorul coborî în salon. Tânăra îi oferi ceaşca de cafea, iar el se aşeză lângă foc.

— Tu nu bei cu mine? întrebă el.

Jill ezită, apoi zâmbi.

— O să mai aduc o ceaşcă.

Când se întoarse în salon, el îşi aprinsese pipa. Rămase o vreme nemişcat, cu privirea pierdută în dansul flăcărilor.

— Domnişoară Harvey, se întoarse bărbatul deodată spre femeia de lângă el, fixând-o cu ochii lui cenuşii, eşti o persoană foarte odihnitoare.

Ea îl privi nedumerită, fără să ştie ce să răspundă. În cele din urmă murmură:

— Sper că-mi vei spune pe numele mic, doctore Pearson, spuse ea. Nu ştiu de ce, dar „domnişoară Harvey" pare foarte… neprietenos.

Bărbatul începu să râdă.

— Nu era intenţia mea, te asigur. Dar, dacă îţi voi spune pe nume, trebuie să faci la fel. La urma urmei, nu este o diferenţă foarte mare de vârstă între noi.

— Eu am douăzeci şi patru de ani.

— Şi eu douăzeci şi opt, deci suntem foarte apropiaţi.

Rămaseră din nou tăcuţi, dar atmosfera era calmă şi liniştită.

Jill aruncă de câteva ori priviri furişe spre figura însoţitorului ei.

Părea să fixeze foarte gânditor focul. De câteva ori trebui să facă eforturi mari să nu înceapă să-l întrebe

despre viaţa şi trecutul lui.

Dar de fiecare dată se abţinu. Nu voia s-o creadă indiscretă.

Poate că, după o vreme, prietenia lor se va dezvolta şi vor ajunge şi la astfel de întrebări.

Brusc, bărbatul îşi ascunse un căscat şi-şi scutură pipa.

— E timpul să mă duc la culcare, Jill, spuse el, pronunţând numele ei cu oarece sfială. Am avut o zi destul de lungă.

— Iar eu trebuie să urc să văd dacă tata nu are nevoie de ceva înainte de a merge la culcare, dădu ea din cap.

Luă ceştile de pe măsuţa joasă şi se îndreptă spre uşă.

Înainte de a ieşi, se întoarse spre el şi-i zâmbi larg, cu căldură:

— Noapte bună, Simon.

El mai rămase câteva minute nemişcat, după plecarea ei.

De prea mult timp, inima lui fusese îngheţată de suferinţă.

Acum, pentru prima oară după luni întregi, simţea că revine la viaţă.

* * *

În zilele care urmară, Jill se ocupă de treburile casei cu un nou avânt. Singură cu un bărbat bolnav, aproape amorţise.

Desigur, o avea pe doamna Windle, care venea s-o ajute la treburile cele mai grele dar, chiar dacă avea un suflet bun, femeia era o mare bârfitoare şi, atâta vreme cât era cineva în preajmă s-o asculte, nu făcea mare lucru. De obicei, după ce-i repartiza o anume muncă de făcut, Jill îşi găsea de lucru cât mai departe.

Avea într-adevăr multe de făcut: îşi îngrijea tatăl,

gătea şi îl ajuta pe Simon de câte ori avea nevoie.

De fiecare dată când trebuia să consulte o femeie, acesta o ruga s-o ajute pe femeie să se dezbrace, apoi să participe la consultaţie. Practica pe care o făcuse în spital îi arătase că acest obicei era foarte frecvent printre medici, dar ea era obişnuită cu tatăl ei, ale cărui metode probabil i s-ar părea scandaloase tânărului lui ajutor.

O bătrână, care fusese pacientă a spitalului de când Jill era doar o copilă, începu să râdă când tânăra o ajută să se îmbrace.

Medicul tocmai îi examinase varicele de la ambele picioare.

— Sunt sigură că ştie că sunt atât de bătrână, încât să-i fiu de două ori bunică, glumise femeia.

— Doamnă Harker, majoritatea medicilor tineri preferă să fie însoţiţi când consultă pacientele, explicase Jill, conducând-o la uşă.

— Draga mea, cum se simte tatăl tău? întrebase bătrâna.

— Mulţumesc, ceva mai bine.

— O să mă bucur când o să se întoarcă la consultaţii.

Poate că aceşti tineri ştiu mai multe, dar nimic nu e mai bun să te facă să te simţi bine decât un medic în vârstă.

Jill încă zâmbea când se întoarse în salonul de consultaţii.

Doamna Harker fusese ultima pacientă, iar Simon era la birou, completând notele pe care le lua la sfârşitul fiecărei zile.

— Doamna Harker părea foarte flatată că m-ai chemat când a trebuit s-o consulţi, spuse ea. Are aproape şaptezeci de ani.

Dacă se aşteptase ca amuzamentul ei să fie împărtăşit, fu dezamăgită. Pentru o clipă, el rămase cu privirea în notele de pe birou, apoi ridică privirea. Ochii lui

cenuşii erau reci ca gheaţa.

— Vârsta doamnei Harker n-are nicio legătură, declară el tăios. O pacientă de sex feminin are dreptul la o consultaţie asistată, aşa cum sunt sigur c-ai aflat deja când făceai practica în spital.

Ea deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc.

Desigur, acesta era punctul de vedere al medicului. Nu era treaba ei să se amestece. O pusese la locul ei, asta era.

— Îmi pare rău, îşi ceru ea scuze pe un ton rece. Desigur că ai dreptate.

Se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră, lăsându-l la birou cu o expresie amară, strângând atât de tare creionul, încât acesta se rupse în două.

— La naiba! murmură el, apoi aruncă bucăţile în foc şi-şi ascunse faţa în mâini.

Capitolul 4

Doctorul Harvey insistă să coboare pentru cină.

— Dar, tată, eşti sigur că te simţi destul de bine? întrebă Jill, neliniştită.

— Desigur! exclamă el. Mă simt bine şi m-am săturat să stau în pat. Cu cât mai repede mă ridic, cu atât mai repede o să mă simt din nou perfect.

— O să-l rog pe doctorul Pearson să se uite întâi la tine, hotărî ea, apoi ieşi din cameră fără să aştepte răspuns.

Simon tocmai se întorsese de la o vizită la domiciliu. O privi nesigur, văzând-o că se opreşte în cadrul uşii cabinetului de consultaţii.

Crede că sunt încă supărată pe el, îşi spuse ea.

— Tata spune că vrea să coboare pentru cină, anunţă ea.

— Da?

— Vrei să urci şi să-l faci să se răzgândească?

— Nu sunt sigur c-ar fi o idee bună. Deseori e mai bine să le faci pe plac pacienţilor care s-au săturat să stea în pat.

Acest lucru arată că se simt mai bine.

— Aşadar, eşti de părere că poate să coboare?

— Nu văd de ce nu, dar trebuie să se întoarcă direct în pat după masă, zâmbi el. O să mă duc să-l văd imediat. Dacă sunt mulţumit şi sigur că nu va păţi nimic, o să-mi dau acordul.

Când tânăra se întoarse să părăsească salonul, el strigă după ea:

— Jill!

Se întoarse să-l privească. Ochii lui cenuşii erau rugători.

— Îmi pare rău că ţi-am vorbit atât de nepoliticos mai devreme. În problema doamnei Harker.

— Oh, e în regulă, răspunse ea. După cum spuneai, experienţa mea din spital ar fi trebuit să mă înveţe că metoda ta este cea potrivită. Îmi este teamă că m-am obişnuit cu tatăl meu, care tratează toţi pacienţii la fel, indiferent dacă sunt bărbaţi sau femei.

— Aşadar, sunt iertat?

Ea zâmbi.

— Nu e nimic de iertat. Acum ar fi mai bine să mă întorc la bucătărie. Am lăsat ceva în cuptor.

— Iar eu fug să-l văd pe tatăl tău.

Mergând spre bucătărie, Jill îşi simţi inima uşoară. Îi fusese teamă că va trebui să ia masa singură cu Simon, după discuţia neplăcută de mai devreme. Acum erau din nou prieteni, iar tatăl ei li se va alătura pentru cină.

În timpul consultaţiei de seară, tânăra auzi clopoţelul de la intrarea principală. Era în bucătărie, terminând pregătirile pentru masa de seară şi ascultă, încruntându-se.

Cine să fie la uşă la această oră? Nu aştepta pe

nimeni.

Îşi dădu jos şorţul şi ieşi în hol. Tatăl ei era încă la etaj şi nu urma să coboare mai devreme de o oră, o oră şi jumătate.

Simon, desigur, era ocupat cu pacienţii.

Se făcuse deja întuneric, aşa că aprinse lumina pe hol.

Pe trepte stătea o femeie. Era foarte bine îmbrăcată, într-un costum negru care se potrivea cu silueta voluptuoasă. Pe cap avea o pălăriuţă, pusă cochet într-o parte, pe părul foarte blond.

Ochii de culoarea chihlimbarului o măsurară pe Jill din cap până-n picioare, apoi rosti, cu o voce uşor răguşită:

— Aş dori să-l văd pe doctorul Pearson.

Jill o privi cu atenţie. Nu era prima oară când un nou pacient se prezenta la intrarea principală, în loc să ocolească şi să ajungă la sala de consultaţii din spate.

— Doctorul Pearson este în sala de consultaţii, spuse ea. Vreţi să urmaţi aleea de lângă casă? Vă va conduce direct. Nu trebuie să sunaţi, puteţi intra.

Femeia – care avea în jur de treizeci de ani, după cum estimă Jill – zâmbi.

— Aş dori să-l văd pe doctorul Pearson ca pacient privat, sosi declaraţia ei.

Tânăra se încruntă. Dispensarul avea foarte puţini pacienţi privaţi, iar această persoană nu făcea parte în niciun caz dintre ei.

— Sunteţi pacienta domnului doctor?

— Nu încă, replică femeia, apoi adăugă. Nu mă invitaţi să intru?

Jill hotărî s-o conducă în salon şi, când se va ivi ocazia, să-l anunţe pe Simon de sosirea ei. În rarele situaţii în care tatăl ei avea un pacient privat, care venea acasă, era invitat în salon.

— Vreţi să mă urmaţi? spuse ea, iar femeia o urmă

de-a lungul holului. Mi-e teamă că va trebui să aşteptaţi o vreme.

Doctorul Pearson are destul de mulţi pacienţi în această seară.

— Poate c-ar fi mai bine să-l anunţaţi că sunt aici, interveni femeia. Numele meu este doamna Sibley, doamna Isabel Sibley.

— Din nefericire, nu pot face acest lucru. Dacă nu doriţi să aşteptaţi, vă sugerez să stabiliţi o întâlnire şi să vă întoarceţi mâine.

Privirile lor se întâlniră. În cele din urmă, vizitatoarea fu cea care plecă ochii.

— O să aştept, hotărî ea, puţin dezamăgită, apoi intră în salonul în care ardea un foc vesel.

Jill închise uşa şi rămase sprijinită de ea câteva secunde.

Cine era această femeie? Nu părea să fie o pacientă, ci mai degrabă ceva mult mai sinistru.

Apoi tânăra clătină din cap. Nu e cazul să exagereze.

Fie această doamnă Sibley l-a urmat pe Simon, din locul în care a practicat ultima oară, ori a aflat că este un nou medic în oraş şi voia să-l vadă.

„Tinerii medici par să atragă tot felul de femei bizare", îşi spuse ea în gând. Cu aceste cuvinte, urcă în camera tatălui ei, să-l anunţe că trebuie să mai aştepte puţin până la cină.

Când paşii ultimului pacient se îndepărtară pe alee, Simon apăru la uşa bucătăriei.

— Cred că mai bine urc să văd dacă tatăl tău este gata să coboare la masă, spuse el.

Dar, înainte să se întoarcă spre scări, Jill îl opri şi-l anunţă:

— O doamnă aşteaptă să te vadă în salon.

El rămase nemişcat.

— O doamnă? Este o pacientă?

— Nu sunt sigură. Când am întrebat-o, mi-a răspuns că nu e încă pacienta ta. Dar mi se pare că vrea să fie.

— Dar de ce n-a venit în sala de consultaţii?

— N-a vrut. Spunea că vrea să te vadă ca pacient privat.

— A spus cum o cheamă?

— Da, doamna Sibley. Isabel Sibley.

El clătină din cap.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume. Ei, bine, o să văd despre ce este vorba, oftă el. Presupun că tatăl tău nu se va supăra dacă va avea încă un pacient plătitor pe listă.

Jill îşi continuă treaba. Nu-i auzi pe Simon şi pe noua pacientă ieşind din salon şi intrând în sala de consultaţii, aşa cum presupusese că vor face. Acest lucru o făcea să se întrebe dacă misterioasa femeie era pacient sau venise să-l caute pe medic din cu totul alte motive.

În cele din urmă auzi voci pe hol şi zgomotul uşii de la intrare. Aruncă o privire afară şi-l zări pe Simon stând în mijlocul holului. Expresia de pe figura lui era şocantă: un amestec de furie şi disperare. N-o zărise şi, în timp ce-i urmărea uluită toate mişcările, îşi încleştă un pumn şi lovi peretele cu o furie neputincioasă.

Tânăra se retrase în bucătărie. În cele din urmă auzi uşa de la sala de consultaţii închizându-se. În acea clipă se auzi şi bastonul tatălui ei, bătând în podea.

Urcă la etaj, unde tatăl ei o întrebă supărat dacă are sau nu voie să coboare.

— O să-ţi aduc halatul, spuse ea pe un ton împăciuitor, ajutându-l să-şi pună şosetele şi papucii.

Coborâră împreună, doctorul Harvey sprijinindu-se de braţul fiicei lui.

— Cred că mai bine aştepţi în salon, lângă foc, până ce pun eu masa.

— Unde e doctorul Pearson? întrebă bărbatul. A plecat femeia aceea?

— Da, a plecat în urmă cu câteva minute, răspunse Jill, apoi se grăbi în bucătărie, ca să evite alte întrebări.

După ce duse farfuriile în sala de mese, îl chemă pe tatăl ei.

Abia după ce-l văzu pe acesta aşezat la masă, se îndreptă spre sala de consultaţii şi bătu la uşă.

— Cina e gata! strigă ea.

La început nu auzi nimic, apoi răsunară paşi şi uşa se deschise. Fu şocată în clipa în care-l văzu. Părul lui era răvăşit, ca şi cum şi-ar fi trecut de nenumărate ori degetele prin el.

Ochii îi ardeau pe figura palidă.

— Nu vreau să mănânc nimic în această seară, şopti el, forţându-se să zâmbească. Eu… trebuie să ies.

— Oh, iar eu speram că vei tăia friptura! exclamă ea.

Pentru că nu primi niciun răspuns, adăugă:

— Simon, te simţi bine? Pari bolnav.

El clătină din cap, făcând o grimasă. Prea repede, întrebă:

— Sunt bine. De ce n-aş fi?

Tânăra ridică din umeri, într-un gest neajutorat.

— M-am gândit… de fapt am avut impresia că eşti supărat.

El păru pe punctul să spună ceva, apoi se întoarse pe călcâie.

— Trebuie să plec, şopti el. Nu mă aşteptaţi. S-ar putea să întârzii, aşa că voi avea nevoie de o cheie.

Uşa se închise din nou, lăsând-o să se întoarcă în sala de mese cu inima grea. Era sigură că era ceva în neregulă cu femeia care plecase ceva mai devreme. Dintr-un motiv necunoscut, aceasta îl supărase foarte tare pe Simon. Oare despre ce să fie vorba? Să fie cumva o veche iubită, care îl urmărise până în Stirkfield?

Dar el spusese că nu cunoaşte numele ei, iar ea era sigură că nu minţise.

Probabil că femeia adusese un mesaj neplăcut.

— Unde este doctorul Pearson? întrebă tatăl ei, în clipa în care o văzu intrând singură.

— A fost nevoit să plece undeva, răspunse ea, luând cuţitul şi furculiţa. Spune că nu vrea nimic de mâncare.

— Presupun că trebuie să facă o vizită unui pacient.

Mi-a povestit că băiatul cel mai mic al doamnei Aspinall avea o tuse neplăcută, care pare să se agraveze.

Jill îşi spuse că e mai bine să nu adauge nimic, apoi începu să taie friptura.

— N-ai făcut o treabă chiar atât de rea, observă doctorul Harvey, în clipa în care fiica lui îi puse pe farfurie bucata de friptură de vită. Deşi, adăugă el zâmbind, aş fi fost curios să văd ce poate face doctorul Pearson cu un cuţit de friptură. Din ce mi-a povestit, a făcut destule operaţii într-unul dintre spitalele în care a lucrat.

Mai târziu, când tânăra aduse budinca, tatăl ei spuse, pe un ton grijuliu:

— Draga mea, n-ar fi mai bine dacă i-ai păstra nişte mâncare?

Eu cred că va fi foarte flămând când se va întoarce de la vizita făcută lui Tommy Aspinall.

Dar Jill clătină din cap.

— Mi-a spus că s-ar putea să se întoarcă foarte târziu. N-avem dreptul să-i controlăm viaţa, adăugă ea cu răceală. La urma urmei, fiecare are dreptul la intimitate.

Doctorul Harvey puse linguriţa lângă farfurie. Brusc, părea foarte obosit.

— Cred că mă voi duce la culcare, spuse el.

— Dar abia ai atins budinca! protestă fiica lui.

— Nu prea am poftă.

Bărbatul împinse scaunul şi se ridică, înaintând cu paşi şovăielnici spre uşă.

Oftând, tânăra îl urmă. Totul părea să meargă atât de bine.

Acum, din senin, norii se adunaseră deasupra casei.

Capitolul 5

Jill stătea în pat, în întuneric. Nu putea să doarmă.

Zgomotele străzii ajungeau până la ea. Unul dintre felinarele din colţ arunca dungi de lumină albicioasă pe tavanul camerei ei.

Se auzi o maşină, apoi paşii cuiva care se grăbea spre casă.

Mai departe, cineva încerca să pornească o motocicletă, iar tinerii din vecini se întorceau cântând de la bar.

Se întrebă dacă Simon luase maşina. De obicei o lăsa parcată lângă casă pe timpul zilei, dar pe timpul nopţii găsise un garaj pe strada vecină.

Un ceas din depărtare bătu ora unsprezece. Se ridică din pat şi se duse la fereastră.

Dar strada era goală, cu excepţia unei pisici negre care, trecând fără să se grăbească, dispăru în întunericul de lângă un copac.

Tânăra era pe punctul să se întoarcă în pat, când o siluetă înaltă apăru după colţ şi se îndreptă spre casă. Inima începu să-i bată mai tare. Simon!

Bărbatul părea să-şi fi dat seama că e târziu şi mergea repede, grăbit să intre. Când trecu pe sub felinarul de lângă casă, expresia de pe figura lui o îngheţă. Avea privirea unui om ajuns la capătul puterilor. Disperarea era vizibilă în umerii căzuţi, lipsa de speranţă se citea în ochii cenuşii.

Cu un suspin, Jill se întoarse de la fereastră şi-şi luă halatul de pe scaun. Trebuia să fie lângă acest bărbat tulburat şi cel puţin să-şi exprime simpatia făcându-i o băutură caldă.

Merse în vârful picioarelor pe lângă camera tatălui ei, apoi coborî scările.

Simon tocmai intra în clipa în care ea ajunsese la parter.

Bărbatul se încruntă când o văzu.

— Ar trebui să fii în pat! spuse el cu voce răguşită.

Ea aprinse lumina.

— M-am gândit că poate vrei ceva de băut, ridică ea din umeri. Pari înfrigurat şi obosit.

Doctorul dădu din cap.

— Da, sunt, recunoscu el. Dar aş fi putut să-mi iau şi singur.

Ştiu deja să mă descurc în bucătărie.

Tânăra nu răspunse, dar se îndreptă spre bucătărie. El o urmă în tăcere. În vatră mai ardeau nişte tăciuni, iar Simon întinse mâinile, frecându-le să le încălzească.

— Ce ţi-ar plăcea? întrebă ea. Cafea? Ciocolată? Ceai?

— Cred că nişte ciocolată.

Bărbatul o urmărea cu coada ochiului, în timp ce ea pregătea băutura. Deşi se întreba unde fusese, Jill nu spuse nimic.

— Stai aici, îi indică ea un scaun lângă foc.

Ascultător, el se aşează. Începu să bea băutura fierbinte cu înghiţituri mici, încălzindu-şi degetele pe cană.

— Eşti îngheţat, clătină ea din cap. Ce-ai făcut?

Nu intenţionase să întrebe, dar nu se putuse abţine. El o privi mohorât.

— Nimic. Doar m-am plimbat.

Se lăsă din nou tăcerea.

Jill rămase nemişcată, neştiind ce să spună, o tânără subţire, în halat albastru, cu părul blond căzându-i în valuri pe umeri.

Figura ei frumoasă exprima neliniştea.

— Ai probleme, Simon, nu-i aşa? întrebă ea în cele din urmă.

Vocea tinerei era aproape o şoaptă, care abia ajunse

la urechile bărbatului din faţa ei.

Dar acesta ridică privirea.

— De ce mă întrebi aşa ceva?

— Asta simt eu. Vrei să vorbeşti despre acest lucru?

El clătină din cap cu violenţă şi se ridică brusc, lăsând cana pe masă.

— Trebuie să mă duc la culcare. Iartă-mă, Jill, dar…

Se speriară amândoi la auzul clopoţelului de la intrarea principală. Simon se încruntă:

— Oare cine poate fi? întrebă el.

— Mă duc să văd, spuse ea cu simţ practic, apoi ieşi în grabă.

Medicul o urmă şi rămase lângă uşa cabinetului de consultaţii.

— Cred c-ar fi mai bine să-mi pregătesc trusa, oftă el pe un ton resemnat.

La început, Jill nu-şi dădu seama cine stătea pe treptele casei. Silueta masivă a bărbatului se desena în lumina felinarului, dar figura lui era în umbră.

Apoi, din senin, o pereche de braţe puternice o prinseră.

Fu strânsă la piept, iar o pereche de buze fierbinţi îi luă în stăpânire gura.

— Roger! exclamă ea, dând din picioare când bărbatul o ridică pe sus.

— Îmi pare rău c-am ajuns atât de târziu, iubito, strigă el.

Am ajuns la Liverpool în această seară. Voiam să rămân acolo şi să vin mâine dimineaţă, când mi-am dat seama că pot prinde ultimul tren. Aşa că, iată-mă!

Cuvintele lui fură însoţite de un hohot sănătos de râs. Jill îi aruncă o privire îngrijorată când intră în hol, luându-şi valiza.

— Nu face atât zgomot, Roger, îl rugă ea. Nu vreau să se trezească tata.

— Cum se mai simte? întrebă el, neliniştit deodată. În ultima scrisoare mi-ai spus că nu-i e deloc bine.

— Începe să-şi revină, răspunse ea, închizând uşa. Vino în bucătărie, o să-ţi dau ceva de mâncare.

— Credeam că eşti în pat, zâmbi el. Mă şi vedeam aruncând cu pietre în fereastra dormitorului, ca să te trezesc.

Jill îl văzu pe Simon ezitând în faţa uşii cabinetului.

Când bărbatul se întoarse spre scări, strigă după el:

— Doctore Pearson, el este logodnicul meu, Roger Mason.

Se îndreptă spre ei, cu un zâmbet slab pe figură. Privindu-l pe Roger, văzu că era nedumerit.

— Doctorul Pearson este noul asistent al tatii, explică ea.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile. Roger zâmbi.

— Sper că eşti mai bun ca ultimul tip, declară el. Pe cuvântul meu, le-a pus capac. Bătrânul avea mai multe de făcut când era el în preajmă, decât când era singur. Nu-i aşa, Jill?

Tânăra simţi că se îmbujorează. Cum putea Roger să spună astfel de lucruri? Aproape spusese că nu-l credea pe Simon mai bun decât predecesorii lui şi că toţi asistenţii sunt, după părerea lui, nişte inutili.

Aruncă o privire spre Simon, dar figura lui gravă nu trădă nimic.

— O să mă străduiesc, spuse el, apoi îi zâmbi lui Jill. Mă duc la culcare. Noapte bună!

Jill îşi conduse logodnicul în bucătărie. Acesta încercă s-o ia din nou în braţe, dar ea se strecură din strânsoare.

— N-a fost deloc frumos ce i-ai spus doctorului Pearson, îl certă ea. El face foarte bine o muncă extrem de dificilă. Tata e foarte mulţumit de el.

— Mă bucur să aud! exclamă bărbatul şi, întinzându-

se, reuşi s-o prindă şi s-o tragă în braţe. Ei, iubito, te bucuri să mă vezi?

— Desigur! Numai că miezul nopţii este o oră destul de târzie ca să soseşti fără să-mi dai de veste.

— N-am avut cum.

— Ai fi putut să dai un telefon din Liverpool, înainte de plecare.

— Da, presupun c-aş fi putut, numai c-am vrut să-ţi fac o surpriză.

— În acest caz, ai reuşit, zâmbi ea în cele din urmă. Acum, dă-mi drumul. Să văd ce avem de mâncare şi să-ţi fac o cafea.

Dar ţinând-o strâns cu un braţ, bărbatul o întoarse spre el.

— Draga mea, şopti el, sărutând-o cu pasiune.

Tânăra îi răspunse la sărut. Era puţin supărată pe el, pentru că apăruse pe neaşteptate, fără să anunţe şi fără să se gândească la consecinţe, dar în cele din urmă era logodnicul ei, bărbatul care-i va fi soţ.

— Acum, te rog să mă laşi să plec, şopti ea. După ce-ţi voi da ceva de mâncare, o să urc să dau drumul la încălzire în camera ta. Sunt sigură că e destul de rece.

— Mereu gospodina perfectă, râse el, urmărind-o cum se mişca prin bucătărie, preparându-i o omletă.

Privirea lui era ca o mângâiere, atingându-i fiecare curbură a corpului.

— Abia aştept să ne căsătorim, Jill, declară el, în clipa în care ea îi aşeza farfuria în faţă. De fapt, se opri câteva secunde cu furculiţa în aer, vreau să ne căsătorim înainte de a mă întoarce pe vas, peste zece zile.

Jill îngheţă. Să se căsătorească în câteva zile? Nu-şi imaginase niciodată că aşa ceva ar fi posibil. Se obişnuise atât de mult cu Roger plecat, apoi câteva zile în concediu, apoi din nou pe mare, încât nu se mai gândise că la un moment dat va lua sfârşit.

Că, mai devreme sau mai târziu, va fi o femeie căsătorită, care-şi va vedea soţul câteva săptămâni pe an.

— Dar, Roger, n-am nimic gata! exclamă ea. Iar tata e bolnav…

— Căsătoria noastră nu va schimba mare lucru, răspunse el.

N-am mai vorbit despre asta? Tu vei sta în continuare aici, cu tatăl tău, câtă vreme voi fi plecat. Singura diferenţă va fi că vei purta un alt inel.

— Da, ştiu, ezită ea, dar… Ei, bine, mi-aş dori o lună de miere şi…

— O să vină şi luna de miere, dădu el din cap, luând o altă înghiţitură de omletă. Când tatăl tău se va simţi mai bine, iar asistentul se va hotărî să stea, vei fi ceva mai liberă. Bătrâna care mai vine din când în când se poate ocupa o vreme de ei.

— Mă duc să-ţi pregătesc dormitorul, spuse ea brusc şi dispăru din bucătărie, înainte ca el să o poată opri.

Când aşeză pătura electrică pe pat, rămase o clipă în picioare, fixând fereastra. Brusc, o cuprinse panica:

— Nu mă pot căsători în câteva zile, pur şi simplu nu pot, şopti ea.

Rămase pe gânduri, întrebându-se de ce se simţea atât de supărată. Era logodită cu Roger. Fusese de acord să se căsătorească în urmă cu câteva luni. De ce se schimbase?

Oare a încetat să-l mai iubească?

Presupuse că era obosită şi supărată pentru că apăruse aşa de neaşteptat. Mâine se va simţi altfel. Mâine va râde de ea însăşi, pentru că s-a speriat.

Când coborî la parter, era mai calmă.

— Ţi-am pus pătura electrică, îl anunţă ea pe Roger, care-şi turna încă o ceaşcă de cafea.

El îi zâmbi cu afecţiune.

— Mă răsfeţi. Ştii că pe mare n-am pătură electrică.

— Un motiv în plus să fii răsfăţat când ajungi pe uscat, făcu ea un semn cu ochiul.

Roger se întinse şi căscă.

— Ah, ce obosit sunt! Cred că mă duc să mă arunc în pat.

— O idee bună. O să las vasele să le spăl dimineaţă.

O aşteptă să se ridice şi o înconjură cu braţul. După ce stinseră lumina, urcară scările împreună. În faţa uşii de la camera lui, el o trase din nou aproape.

— Draga mea Jill, şopti el, după ce o sărutase apăsat. Te iubesc mai mult, cu fiecare dată când te văd. O să ne căsătorim, nu-i aşa?

Ea alunecă încet din braţele lui.

— Fugi la culcare. O să vorbim despre asta mâine.

Jill se întoarse în camera ei. Părea că trecuse un secol de când urmărea jocul luminii pe tavan, ascultând zgomotele nopţii, aşteptând întoarcerea lui Simon.

Acum apăruse şi Roger.

Se strecură sub pătură şi-şi ascunse faţa în pernă, încercând să înăbuşe suspinele care o scuturau.

Capitolul 6

A doua zi, după micul dejun, Jill îl luă pe Roger să-l vadă pe tatăl ei. Doctorul Harvey fu încântat la vederea lui.

— Îmi face bine să te văd, băiete! strigă el, strângându-i mâna şi zâmbind. Eşti ca o răsuflare de aer proaspăt de mare, care tocmai a intrat în cameră.

— Mă bucur să aflu că te simţi mai bine, doctore, răspuns e Roger. Jill mi-a spus c-ai fost destul de bolnav.

— În două, trei zile o să fiu ca nou, zâmbi bărbatul. Dar ia un loc, Roger! Pentru următoarea oră, o să-mi povesteşti tot ce-ai făcut de când ne-am văzut ultima oară. E singura şansă pentru o vulpe de uscat, ca mine, să afle poveşti despre mare, exact de la sursă.

Roger se aşeză, bucuros, iar Jill, văzându-i atât de

fericiţi împreună, coborî în bucătărie.

Tatăl ei îl plăcuse dintotdeauna pe Roger. Dacă ar fi avut un băiat, ar fi vrut să fie exact ca el, un bărbat care a ieşit în lume şi trăieşte viaţa în aer liber, devenind familiar cu pericolele oceanului, vizitând tărâmuri îndepărtate, învăţând limbi străine.

Jill ghicise de mult că tatălui ei i-ar fi plăcut să călătorească, dar pentru că fusese întotdeauna atât de ocupat şi de dedicat propriei meseriinu fusese niciodată în stare să plece.

Apoi, mama ei fusese bolnavă multă vreme, iar tot timpul pe care-l avea la dispoziţie în afară de profesie, bărbatul îl dedica soţiei bolnave.

Coborând, Jill îl întâlni pe Simon, care îşi luase haina şi geanta.

— Tocmai plecam să-mi fac vizitele, spuse el. Sunt câteva cazuri de răceală şi s-ar putea să întârzii până spre prânz.

Ea dădu din cap.

— Foarte bine! O să programez masa de prânz pe la unu.

— I-am spus tatălui tău că poate coborî puţin în această după-amiază. L-am văzut în urmă cu o jumătate de oră.

— Logodnicul meu e acum cu el, îi povesteşte despre locuri îndepărtate, zâmbi ea.

Brusc, se întrebă ce-ar avea de spus Simon dacă ar şti că Roger vrea să se căsătorească aproape imediat, sau cel puţin cât de repede posibil.

Dar nu-i spuse nimic. La urma urmei, nu putea spune decât

„Felicitări!” sau ceva la fel de neutru.

— Tânărul tău logodnic pare un om de treabă, spuse el.

Sunt sigur că te va face foarte fericită.

Ea murmură ceva, iar medicul se întoarse să plece. Când se apropiase deja de uşă, ea îl întrebă:

— Te simţi mai bine, dimineaţa asta?

Simon se întoarse. Era puţin jenat, de parcă întrebarea îl luase pe nepregătite. Apoi zâmbi, un zâmbet slab şi amar:

— Sunt bine, mulţumesc.

Se întoarse repede spre uşă şi ieşi.

Toată dimineaţa, Jill se întrebă cine era şi ce voia doamna Isabel Sibley. De ce venise să-l vadă pe Simon? Dacă era o necunoscută, era clar că-i adusese nişte veşti neplăcute.

„Poate a fost de acord s-o întâlnească în altă parte, se gândi ea. Dacă a făcut acest lucru, este responsabilă pentru starea lui”.

Nu numai o singură dată îşi spuse că problemele lui Simon n-o privesc. Ar trebui să se gândească la logodnicul ei, nu la asistentul tatălui ei.

Când Roger coborî într-un sfârşit, nu mai făcu nicio încercare să scape din îmbrăţişarea lui.

— Spune-mi, o întrebă el, te-ai mai gândit la propunerea să ne căsătorim înainte de plecarea mea pe vas? Am vorbit cu tatăl tău, iar el este de acord. Şi mai spune că această casă va fi ca şi a noastră, după căsătorie.

Jill ştia că n-are niciun motiv să nu fie de acord cu acest plan. Nimic nu le stătea în cale.

Oricum, ştiuse dintotdeauna că, după ce va deveni soţia lui, el va dispărea, iar ea va rămâne cu tatăl ei, având grijă de el.

Îşi privi logodnicul şi zâmbi.

— Bine, Roger. Aş fi preferat să aşteptăm mai mult, dar pentru că este clar că eşti hotărât, n-o să spun „nu”.

El o strânse repede în braţe. Privirea lui era strălucitoare, iar încântarea îi luminase figura.

— O să fac cererea pentru o aprobare specială chiar

în această după-amiază, strigă el. O să coste destul de mult, dar merită fiecare bănuţ.

Roger se aplecă spre viitoarea lui soţie şi o sărută lung şi apăsat. În cele din urmă, ea îl împinse cu blândeţe.

— Trebuie să pregătesc masa. Poate vrei să te faci util?

Sunt cartofi de curăţat şi…

— Bine, bine, râse el. Condu-mă spre chiuvetă!

Era una dintre dimineţile în care doamna Windle nu venea, aşa că bucătăria era în întregime a lor.

— Unde e tipul acela, Pearson? întrebă Roger în timp ce curăţa un cartof. Nu l-am văzut dimineaţa asta.

— A plecat să-şi facă vizitele. O să se întoarcă la prânz.

— Tatăl tău pare să-l placă foarte mult.

— E foarte drăguţ. Ne place amândurora!

— Hei, hei! protestă el. Dacă vorbeşti aşa despre el, o să devin gelos.

Ea se îmbujoră.

— Nu văd de ce ai face-o. Nu înseamnă nimic pentru mine.

Roger se strădui să pară ruşinat.

— Îmi pare rău, iubito. Adevărul e că… ştii foarte bine, însemni atât de mult pentru mine, încât abia suport ca un alt bărbat să te privească.

Masa de prânz fu veselă. Doctorul Harvey, ajutat de Roger, coborî în halat. Simon se întoarse pe la douăsprezece şi jumătate, iar Roger insistă să li se alăture în salon. Turnă apoi sherry în pahare şi ciocniră cu toţii.

— Sănătate tuturor! spuse Roger, apoi i se adresă lui Simon.

Doctore Pearson, nu ştii noutatea, nu-i aşa?

— Noutatea? ridică din umeri Simon. Îmi pare rău, dar…

Jill simţi că devine roşie ca focul. De ce insista Roger

să spună tocmai acum? Ar fi putut avea răbdare. Logodnicul ei o strânse în braţe şi o privi triumfător.

— O să ne căsătorim înainte de întoarcerea mea pe vas, anunţă el. Cred că e posibil în trei sau patru zile.

Simon ridică paharul. Pentru o secundă, ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui Jill.

— Felicitări! spuse el.

Doctorul Harvey ridică şi el paharul.

— Da! Jill, draga mea, m-ai făcut foarte fericit.

Roger îi făcu să râdă în timpul mesei, cu poveştile sale amuzante, care păreau să se afle într-un sac fără fund. Simon şi tatăl ei râseră de câteva ori în hohote, ceea ce o făcu pe Jill să se întrebe cât e realitate şi cât invenţie în aceste poveşti.

Mai târziu, când tatăl ei urcase în cameră şi Simon plecase să facă o vizită la domiciliu, îl întrebă:

— Roger, cât e adevăr din ceea ce povesteşti, şi cât e pură invenţie?

El o privi, ridicând farfuria pe care o spăla.

— Vrei să spui că nu mă crezi? făcu el pe supăratul.

— Nu tot timpul, recunoscu tânăra. La urma urmei, nimeni nu poate dovedi dacă e sau nu…

Roger rămase o vreme tăcut, apoi izbucni în râs. Râdea cu poftă, cu capul pe spate şi tot corpul i se mişca.

— Bine, poate că le mai înfrumuseţez din când în când, recunoscu el, ştergându-şi ochii. Dar asta face povestea mai amuzantă, nu? Toate se bazează pe fapte.

— Ar trebui să le scrii, comentă ea. Ai putea avea mare succes ca scriitor de povestiri.

— Poate că o voi face într-o zi. După ce nu voi mai pleca pe mare.

Mai târziu, când el plecase în oraş să aranjeze problema dispensei, Jill urcă în camera tatălui ei. Fu mulţumită să constate că acesta dormea. Închise uşa încet şi se îndreptă spre dormitorul lui Simon.

Luă aspiratorul cu ea, hotărâtă să facă puţină curăţenie, înainte să-i aranjeze patul. Tatăl ei, care dormea foarte profund, nu se trezea niciodată din cauza zgomotului.

Simon lăsase câteva haine pe scaun, aşa că le puse în şifonier, înainte să facă patul. Apoi şterse praful şi curăţă covorul. Când mută noptiera ca să poată lua praful de sub ea, ceva alunecă pe podea.

Luă obiectul şi-l privi o clipă. Era o tăietură dintr-un ziar, iar articolul fu un şoc. Titlul era: „Ridicarea dreptului de practică”.

Cu inima bătând repede, Jill citi:

„Doctorul Simon Pearson, medic în Hastings Road, Edghaston, a apărut azi în faţa Comitetului Disciplinar al Consiliului General Medical, acuzat de comportament neprofesionist în cazul unui pacient de sex feminin. I s-a ridicat dreptul de practică”.

Jill căută pe bâjbâite un scaun şi se aşeză. Simon! I s-a ridicat dreptul de practică. Dar aşa ceva nu era posibil!

Cu toate acestea, era scris negru pe alb. Se uită cu atenţie la ziar, dar nu era nicio indicaţie a datei sau a locului de apariţie.

După o vreme, se ridică în picioare. Aruncă o privire în oglindă şi-şi zări expresia şocată. Îşi dădu seama că tremura violent şi că, dacă nu-şi revine, o să aibă o cădere nervoasă.

În acea clipă, îşi auzi numele strigat:

— Jill! Jill!

Apelul o aduse repede la realitate. Tatăl ei avea nevoie de ea.

Trebuie să vadă de ce are nevoie.

Alergă pe hol, până la camera lui. Stătea în pat, dar nu părea să aibă vreo problemă.

— Ah, iată-te! strigă el. Mi s-a făcut deodată foarte sete.

Crezi că poţi să-mi faci un ceai, draga mea?

Rămase privindu-l, apoi încercă să vorbească. Numai că nu reuşea.

El o privi cu atenţie.

— Doamne, copilă! Ce-ai păţit? Îţi e rău?

Se duse încet spre el. Ţinea încă în mână tăietura de ziar.

O ridică spre el, iar doctorul o luă.

— Ce e asta? Dă-mi ochelarii! Nu pot să citesc fără ei.

Ochelarii erau lângă pat. Tânăra întinse o mână tremurătoare şi-i ridică.

— Tremuri toată! exclamă tatăl ei. Ce s-a întâmplat de te-a afectat atât de tare?

— Citeşte-l, tată, şopti ea. Cred că trebuie să ştii… e despre doctorul Pearson.

El îşi puse ochelarii şi citi paragraful de ziar, apoi ridică privirea spre Jill.

— Unde l-ai găsit? întrebă el.

— A căzut din spatele noptierei. Am mutat-o când făceam curăţenie. Şi a căzut pe podea.

— Presupun că i-a alunecat din portofel! Cred că nici n-a observat că n-o mai are.

Jill îşi privi tatăl uimită.

— Dar, tată, nu pari prea surprins. Nu-ţi dai seama? Bărbatul care se comportă ca şi cum ar fi partenerul tău, nu are drept de practică! E ilegal!

Doctorul Harvey clătină din cap. Îi luă mâna rece în palmă şi o trase pe marginea patului.

— Nu, draga mea, nu e aşa, spuse el liniştit. Stai lângă mine şi o să-ţi povestesc.

Capitolul 7

— Când Simon Pearson a venit la interviu, după anunţul dat, spuse doctorul Harvey cu voce scăzută, a fost foarte sincer cu mine. Mi-a spus că-i fusese retras dreptul

de practică…

— Iar tu ai fost de acord să-l angajezi ca asistentul tău, clătină ea din cap.

— Ai răbdare, copilă! Încă nu înţelegi. Vezi, Jill, toate acestea s-au întâmplat acum aproape doi ani. În urmă cu şase luni, doctorul Simon Pearson a primit din nou dreptul de practică.

— Vrei să spui că s-a rezolvat?

— Desigur! Doar nu crezi c-aş fi primit un medic fără licenţă care să se ocupe de bolnavii mei!

— Presupun că ai dreptate… spuse ea gânditoare, apoi se înveseli brusc. Aceasta înseamnă că a fost declarat nevinovat?

Bărbatul rămase tăcut câteva secunde, apoi clătină din cap.

— A făcut cerere să primească înapoi dreptul de practică la opt luni după acel incident. Cererea nu i-a fost respinsă.

S-a considerat că fusese pedepsit suficient.

— Vrei să spui că membrii consiliului cred în continuare că s-a purtat lipsit de profesionalism, dar au fost de acord să-i redea dreptul de practică?

— Aşa pare să fie.

— Iar tu l-ai primit în ciuda acestui lucru?

Doctorul Harvey aprobă cu un gest scurt.

— Cred c-a fost victima împrejurărilor, Jill. O femeie a venit în sala de consultaţii şi, când l-a acuzat că a agresat-o, a fost cuvântul ei împotriva cuvântului lui. Ea a spus că a încercat s-o violeze şi, cu toate că el a negat, a fost crezută ea. Astfel, a fost pedepsit. I se poate întâmpla oricărui medic. După părerea mea, Simon Pearson a fost tratat greşit. Femeia aceea avea o problemă. Simon mi-a povestit că i-a făcut de mai multe ori avansuri, o dată când a vizitat-o acasă. Dar n-avea nicio dovadă, şi ce-a fost mai rău s-a întâmplat. N-ar fi fost cazul dacă în spitalul în care

lucra ar fi fost o asistentă cu el în timpul consultaţiilor.

„De aceea Simon insistă să fiu de faţă de câte ori consultă o pacientă, se gândi Jill. Nici nu mă miră! A învăţat o lecţie amară”.

— Aşadar, ai ales să-i acorzi o şansă aici, în Stirkfield, spuse ea tare.

— Poate că, dacă n-aş fi fost bolnav şi oarecum disperat, aş mai fi ezitat, recunoscu bărbatul. Deşi mă gândesc că poate l-aş fi primit în orice condiţii. Îmi place, am încredere în el, iar această încredere a dat roade. Eşti martoră că e un medic excelent şi un ajutor de nădejde.

Ea dădu din cap.

— Bietul Simon! Ce îngrozitor din partea acelei femei să se poarte astfel!

Tatăl ei nu răspunse la această replică, dar insistă:

— Trebuie să ţii această poveste pentru tine, Jill. N-ar face niciun bine dispensarului dacă pacienţii află că unul dintre medicii de aici a fost pedepsit cu ridicarea dreptului de practică.

— Desigur că nu voi spune nimic, promise ea. Nici măcar lui Simon nu-i voi spune că ştiu. Poate că s-ar simţi neplăcut.

— Ştiam eu că am o fată bună! exclamă el. Îmi pare bine că pot să-i dau lui Simon a doua şansă. Am înţeles că, imediat după ce a primit dreptul să-şi reia profesia, niciun dispensar sau spital nu voia să-l primească. E foarte nedrept, dar presupun că e în natura umană.

Jill se aplecă şi-şi sărută tatăl.

— Îţi mulţumesc pentru că l-ai ajutat, tată, spuse ea, şi, pentru că dintr-un motiv necunoscut lacrimile începuseră să-i curgă pe obraji, alergă spre uşă. O să-ţi fac un ceai, îşi anunţă tatăl, ieşind din cameră.

Când ajunse la parter, auzi telefonul sunând. Alergând pe hol, ridică receptorul.

— Numărul 5431 Stirkfield? răsună o voce rece şi

oficială de la celălalt capăt al firului.

— Da, este casa medicului Harvey, răspunse Jill.

— Pot să-i vorbesc domnişoarei Harvey?

— La telefon, declară Jill, brusc nedumerită. Cine mă caută.

— Domnişoară Harvey, sun de spitalul general din Stirkfield, continuă vocea, pe un ton ceva mai cald. Îmi este teamă că am o veste neplăcută pentru dumneavoastră.

Ea se încruntă. Simon! Poate că se dusese la spital să vadă un pacient şi voia să-i transmită un mesaj tatălui ei. Dar de ce o ceruse pe ea şi nu pe doctorul Harvey? Simon trebuie să-i fi spus că bărbatul este în pat şi… Cu toate acestea, vocea spusese că mesajul neplăcut este pentru ea.

— Da?

— Mesajul este de la domnul Roger Mason. A fost adus aici în urmă cu o oră şi jumătate. A fost implicat într-un accident.

— Dar… dar, repetă ea, privind peretele din faţa ei, fără să înţeleagă. Vreţi să spuneţi că e rănit?

— A fost lovit de o maşină pierdută de sub control, continuă vocea. Acum este internat, desigur. Ar vrea să veniţi la spital să-l vedeţi şi să-i aduceţi câteva lucruri necesare. Orele de vizită sunt între şase şi şapte seara.

— Dar cât este de grav?

— Domnişoară Harvey, nu dispun de altă informaţie.

Asistenta de gardă de la Harper Ward poate vă va spune mai multe, dacă îi daţi telefon cam într-o oră.

Jill puse receptorul în furcă şi se aşeză pe un scaun din apropiere.

Roger implicat într-un accident? Oare cât de grav era rănit?

Şi de ce această persoană obtuză de la spital nu s-a interesat înainte să dea telefon?

„Trebuie să mă duc să-l văd chiar acum”, îşi spuse

ea, dar apoi îşi dădu seama că, dacă Roger ar fi fost grav rănit, i-ar fi transmis să se ducă imediat la spital. Din moment ce trebuia să-i dea telefon asistentei peste o oră, nu părea să fie foarte grav.

Făcu ceaiul şi urcă în camera tatălui ei.

— Cine era la telefon? întrebă acesta.

— De la spital. Roger a fost lovit de o maşină scăpată de sub control. Din ceea ce mi-au spus, nu este foarte grav. Trebuie să mă duc diseară să-l văd.

— Eşti sigură că nu e grav? Ce-au spus?

— Au spus că trebuie să dau cam într-o oră telefon la Harpe r Ward şi s-o întreb pe asistenta de gardă detalii. Nu cred că e foarte grav, pentru că m-ar fi chemat imediat.

El dădu din cap şi gustă din ceai.

— Biata Jill, oftă medicul, ce după-amiază de coşmar!

Iar totul părea atât de bine la prânz.

Ea se strădui să zâmbească.

— Ei, aşa este viaţa, nu-i aşa?

Amintindu-şi brusc de noptiera din camera lui Simon, care rămăsese trasă de la perete, se grăbi să termine curăţenia şi să nu lase nicio urmă a trecerii ei pe acolo.

După o oră, dădu telefon la spital. Asistenta Gordon îi spuse că logodnicul ei este un bărbat foarte norocos. Maşina scăpată de sub control îl atinsese cu aripa, dar avea o tăietură destul de urâtă la picior şi două coaste rupte.

— Domnişoară Harvey, trebuie să-l ţinem sub observaţie pentru o vreme, continuă asistenta, dar nu m-aş îngrijora foarte tare, dacă aş fi în locul dumneavoastră.

— O să vin să-l văd în această seară, promise Jill.

— Cum se mai simte tatăl dumneavoastră? întrebă femeia, pentru că-l cunoştea pe doctorul Harvey de câţiva ani buni.

— Se simte mai bine, mulţumesc, răspunse Jill şi, după ce făcu o listă cu lucrurile necesare pentru Roger,

puse receptorul în furcă.

În acea clipă se deschise uşa şi intră Simon. O privi atent.

— S-a întâmplat ceva cât am lipsit? întrebă el.

Jill rămase o clipă tăcută, întrebându-se cum ar reacţiona dacă i-ar spune că a găsit tăietura de ziar.

— Roger a fost lovit de o maşină, se mulţumi în cele din urmă să răspundă. Tocmai am vorbit la spital. Spun că nu e foarte grav rănit şi că pot să-l văd în această seară.

— Ce ghinion! exclamă el. Mă întreb dacă reuşise să obţină dispensa pentru căsătorie.

— N-am idee, ridică ea din umeri, apoi, în drum spre bucătărie, se întrebă de ce era atât de interesat de acest aspect.

La ora şase, Jill era la spital, calculând că avea destul timp la dispoziţie să-l vadă şi să se întoarcă acasă pentru a servi masa celor doi bărbaţi.

Îl găsi pe Roger în pat, sprijinit de perne, cu un zâmbet larg.

Îl sărută uşor.

— Cum te simţi? întrebă ea.

— Ca şi nou! declară el întorcându-se să-i ia mâna cu o mică grimasă de durere. Nu înţeleg de ce mă ţin aici.

— Motivul este că ai două coaste rupte. Desigur că nu te gândeai că te vor lăsa să pleci acasă imediat după ce te-au bandajat.

El zâmbi.

— Nu văd de ce nu. Aş prefera să ai tu grijă de mine, decât unul dintre dragonii deghizaţi în asistente care mişună pe aici.

Bărbatul din patul vecin auzi şi începu să râdă.

— Nu mi s-a părut că erai prea deranjat când ai stat de vorbă cu asistenta micuţă şi drăguţă care ţi-a adus ceaiul, spuse el.

Roger se prefăcu jenat.

— Era o excepţie, ridică el din umeri. Nu-l asculta, Jill.

E gelos pe farmecul meu irezistibil.

Râseră cu toţii la această replică. Bărbatul continuă să-şi citească ziarul, iar Jill întrebă:

— Unde s-a întâmplat accidentul?

— Pe strada Bedford. Eram cam la o sută de metri de Stare a Civilă, când unei maşini i-a explodat un cauciuc şi a intrat pe trotuar. A ratat la milimetru doi copii şi o femeie cu un cărucior şi s-a îndreptat spre mine. M-am dat din drum cât de repede am putut, dar nu a fost suficient. Presupun c-ar trebui să fiu mulţumit că nu e mai grav de atât.

— Aşadar, n-ai putut să iei dispensa?

— Nu! Dar o s-o iau imediat ce plec din locul ăsta.

Dintr-un motiv necunoscut, această declaraţie îi produse un suspin de uşurare. Mai târziu, în timp ce se îndrepta spre casă, se întrebă de ce se simţea atât de bucuroasă că nu putuse lua dispensa înainte de accident.

Oare să fie faptul că, dacă e reţinut în spital mai mult de două zile, n-ar mai avea niciun rost să ia dispensa, pentru că vasul lui urma să ridice ancora şi n-ar mai avea timp pentru căsătorie?

Intră în casă îngândurată. Ar fi trebuit să se simtă dezamăgită. Era logodnica lui Roger, nu-i aşa? Ar trebui să fie nerăbdătoare să-i fie soţie, nu bucuroasă că are ocazia să amâne ziua cea fericită.

„Sunt total zăpăcită, îşi spuse ea, îndreptându-se spre bucătărie. Ce bine ar fi dacă aş şti ce-mi doresc! Până acum, eram sigură de ce vreau. Şi, din senin, toată viaţa mea a devenit o nebuloasă”.

Capitolul 8

Doctorul Harvey coborî la cină. Discutară cu toţii despre accidentul lui Roger.

— O să văd mâine cum se simte, spuse Simon. Trebuie să mă duc la spital s-o văd pe doamna Hollins, aşa că îmi este la îndemână.

— Mulţumesc! zâmbi Jill, întâlnindu-i pentru o clipă privirea.

— Presupun că acest eveniment va influenţa planurile de căsătorie, nu? întrebă el.

— Da, probabil. Dacă spitalul nu-i acordă câteva zile de concediu la externare, va trebui să plece pe vas.

— Nu cred că două coaste rupte îl pot supăra prea tare pe un tânăr puternic, aşa ca Roger, râse doctorul Harvey. Mi-a povestit odată că, în urmă cu doi ani, după ce a fost înjunghiat pe o stradă din Singapore, a fost în stare să plece cu vaporul a doua zi.

Privirile lui Jill şi ale lui Simon se întâlniră. Pe figura tânărului doctor se ghicea o urmă de zâmbet. Crede, ca şi mine, că nu e decât una dintre poveştile inventate ale lui Roger, se gândi ea. Dacă era adevărat, se întreba de ce logodnicul ei nu-i povestise nimic. Era în mod clar o poveste pe care o inventase pentru a-l încânta pe tatăl ei, care accepta mereu toate aceste invenţii ca pe adevăruri pure.

După masă, tatăl ei spuse că nu vrea să se întoarcă în pat.

— O să stau şi să fumez o pipă în salon, hotărî el. Poate o să mă uit puţin şi la televizor.

Simon o urmă pe Jill în bucătărie.

— Ce-ar fi să te ajut la spălatul vaselor? propuse el.

— Pot să mă descurc singură, răspunse ea, dar bărbatul clătină neînduplecat din cap, luând un prosop.

— Niciodată să nu cauţi calul de dar la dinţi, declară tânărul cu seriozitate.

Izbucniră amândoi în râs.

Cea mai mare parte a timpului lucrară în tăcere. Simon ştergea farfuriile cu meticulozitate.

— Obişnuiam s-o ajut pe mama, spuse el într-un târziu, în timp ce Jill prepara cafeaua.

— Unde locuiesc părinţii tăi? întrebă ea.

El se întristă.

— Au murit amândoi. Tata a murit de mult, iar mama în urmă cu aproape patru ani.

Aşadar, niciunul nu a suferit datorită problemelor fiului lor, îşi spuse Jill. Dar cât de singur trebuie să se fi simţit în acea perioadă îngrozitoare în care îi fusese interzis să practice.

Se întrebă dacă mai avea surori sau fraţi.

Ca şi cum ar fi auzit întrebarea nerostită, el continuă:

— Singura rudă pe care o am este o soră. E căsătorită şi trăieşte în Plymouth. N-am văzut-o de mult.

Vocea lui părea copleşită de amărăciune. Tânăra se întrebă dacă ruptura intervenise între cei doi fraţi după acea întâmplare neplăcută.

Din hol răsună soneria telefonului. Simon se întoarse spre uşă.

— Nicio clipă de linişte! clătină el din cap. Mă întreb cine a mai hotărât să nască tocmai acum. Nu m-ar mira să fie doamna Perkins.

Jill, ducând tava cu ceştile de cafea în salon, îl auzi vorbind la telefon.

— Să ne vedem acum? Dar… nu văd de ce… Nu! nu în această seară!

Urmă o pauză lungă. Jill putea auzi vocea distorsionată de la capătul firului. Când închise uşa după ea, îl auzi pe Simon zicând:

— Bine, bine… Lângă poştă, în zece minute.

Puse receptorul în furcă aproape cu furie. Jill ieşi pe hol.

— Am pus cafeaua, anunţă ea.

El se străduia să-şi recapete sângele rece. Avea pumnii încleştaţi, iar încheieturile degetelor se albiseră,

dar se străduí să zâmbească.

— Mi-e teamă că nu pot rămâne să beau cafeaua, se scuză el.

Trebuie să ies, am fost chemat la un bolnav.

Îi întoarse spatele înainte ca ea să poată răspunde. Tânăra rămase o clipă privind în urma lui, apoi se întoarse în salon, la tatăl ei.

— Doctorul Pearson nu ni se alătură? întrebă acesta.

— Nu, trebuie să viziteze pe cineva, răspunse ea repede, apoi turnă cafeaua în ceşti.

Când părăsi casă, Simon Pearson era copleşit de furie.

Cum îndrăznea această femeie să-i dea telefon şi să-i ceară să se întâlnească, fără să-i pese de consecinţe? Cine se credea?

Într-adevăr, putea să-i facă multe probleme, dacă îşi ducea la capăt ameninţările. Dar aceasta era singura ei putere.

Apoi îşi dădu seama că n-avea să lase niciodată lumea să ştie ce secret ascundea. Îi datora doctorului Harvey să păstreze reputaţia dispensarului lui fără pată.

Conduse spre terenul viran, în apropierea căruia parca de obicei maşina. Era mai convenabil să o ia în maşină, astfel încât să rămână ascunsă de ochii cetăţenilor din Stirkfield. Chiar dacă nu stătea aici de multă vreme, risca să fie recunoscut de vreunul dintre pacienţii lui.

Femeia îl aştepta în apropierea poştei, o tânără femeie îmbrăcată elegant şi atrăgătoare, care atrăgea priviri pline de admiraţie. Simon sosi în apropierea ei, încetinind şi oprind lângă trotuar. Nu coborî din maşină, ci îi făcu semn să urce lângă el. Cu graţia unei pisici, femeia se strecură pe scaunul pasagerului. Se întoarse apoi spre el şi-i zâmbi larg.

— Aşadar, ţi-ai luat maşina? O mişcare înţeleaptă!

— Orice mişcare care te ţine departe de ochii

publicului este o mişcare înţeleaptă, veni răspunsul lui pe un ton amar.

Pentru o clipă, figura ei frumoasă se întunecă.

— Ai grijă cum vorbeşti cu mine, doctore Simon Pearson! se răsti ea. Ştiu prea multe pentru binele tău, nu uita acest lucru!

El rămase tăcut, conducând maşina afară din oraş şi oprind într-un loc special amenajat pentru turiştii care voiau să facă o pauză. Oricine ar fi trecut, pe jos sau cu maşina, ar fi presupus că erau un cuplu în căutare de intimitate.

— Ei, i-ai adus? intră ea în subiect în clipa în care maşina se opri.

Bărbatul clătină din cap.

— Ţi-am spus că nu-i pot strânge într-o perioadă atât de scurtă de timp.

— Ştii foarte bine ce se va întâmpla dacă nu faci rost de bani, ridică femeia din umeri, aprinzându-şi o ţigară. Sunt o femeie răbdătoare, doctore, dar nu mă pune la încercare.

Ochii ei luceau rece în lumina roşiatică.

Simon ridică din umeri şi răspunse cu amărăciune:

— Ce nenoroc pe mine să te fi avut pacientă într-un spital din Londra.

— Da… şi ce păcat de tine că ţi-am urmărit apoi cariera cu mare interes. Faptul că m-ai respins, când nu voiam decât să fiu prietenoasă, m-a făcut mai dornică să mă fac remarcată.

Apoi am aflat de mica ta problemă.

— Şi ţi-ai pierdut interesul, presupun. Un medic fără serviciu n-are nimic interesant pentru un mercenar ca tine.

Ea suflă un nor de fum spre parbriz.

— Aşa este, nu m-ai mai atras la fel de mult când căutai la nesfârşit ceva de lucru şi nimeni nu te primea. Dar nu te-am uitat. Am auzit că ţi-ai recăpătat dreptul de

practică, darei, bine, eram ocupată în acea clipă, iar tu păreai pe lângă perspectivele mele o cantitate neglijabilă.

— Presupun că vrei să spui că şantajai pe altcineva, care avea mult mai mulţi bani decât ai fi putut obţine de la mine, nu-i aşa?

Ea zâmbi visătoare.

— Poate ai dreptate. Adevărul este că, în acea privinţă, lucrurile au mers chiar foarte bine. Atât de bine, încât mi-am permis să-mi iau o vacanţă. În Bahamas. Ar trebui să încerci şi tu doctore, e minunat de relaxant.

— Nu prea cred că voi avea vreodată banii sau timpul necesar. Presupun că la întoarcere aveai din nou mare nevoie de bani.

Ea dădu din cap.

— Da, am pierdut mai mult decât era cazul la ruletă. Ca să fiu sinceră, eram practic la fundul sacului. Şi plină de datorii la bancă.

Ştiam că trebuie să fac rost de ceva bani, cât de repede posibil.

— Şi aşa ai ajuns să pui întrebări despre mine?

— Da, am aflat câte ceva, dar aveam o altă victimă în vizor.

Era vorba despre un bărbat pe care l-am întâlnit în Indiile de Vest. Idiotul furase destul de mulţi bani de la firma la care lucra.

Credea că sunt îndrăgostită de el şi mi-a oferit destul de multe informaţii când a început să-şi facă vise despre o viaţă la soare, cu mine lângă el.

Cu un gest brusc şi violent, femeia stinse ţigara.

— Era un prost! Desigur că l-am părăsit când m-am plictisit de el şi deja îl ajutasem să cheltuie cea mai mare parte din banii furaţi. Cred că şi-a pierdut totuşi minţile şi m-a urmărit la Londra. Am aflat că mai avea destui bani, pe care i-am cerut în schimbul păstrării secretului ascunzătorii lui. Când a fost în sfârşit terminat, am dat un

telefon discret, iar hoţul e acum la închisoare.

— Foarte drăguţ! exclamă Simon dispreţuitor. Aşadar după asta, fiind fără nicio sursă de bani, m-ai căutat.

Ea dădu din cap şi-i prinse mâna.

— Ştii, Simon, eşti un tânăr foarte atrăgător. În anumite circumstanţe, aş putea chiar amâna plata datoriei tale…

— Nu-ţi datorez nimic, spuse el, retrăgându-şi mâna ca ars.

Femeia scoase o pudrieră din geantă şi începu să-şi repare machiajul în lumina slabă a lunii.

— Gândeşte-te, Simon, continuă ea cu voce prefăcut blândă.

Sunt destul de atrăgătoare, dacă ai observat. Mi-am dorit mereu să fac un medic să se îndrăgostească de mine.

— Presupun că asta gândeai şi atunci când ne-am cunoscut la spital?

— E un sentiment firesc. Şi încă mai este. Ce părere ai, dragul meu?

Doctorul îşi încleştă pumnii. Trebuia să-şi folosească toată rezistenţa ca să n-o lovească peste faţă.

— Poţi să renunţi la ideea asta, răspunse el printre dinţi.

Mi să face rău numai la gândul că te-aş putea atinge.

Dispreţul din vocea lui îi distruse ultima urmă de calm.

— Aşadar, asta simţi? Foarte bine, doctore Simon Pearson, poţi să-mi dai banii pe care i-am cerutşi ceva în plus.

Voiam să te las să scapi cu o mie de lire, dar acum preţul a crescut. Vreau să-mi dai două mii de lire, dacă nu vrei ca oraşul să afle totul despre tine.

El clătină din cap.

— Două mii, o miece mai contează? N-am putut strânge nici măcar o mie.

— Trebuie să te descurci, nu ştiu de unde. Poate de la doctorul la care stai. Cred că are o adevărată avere ascunsă pe undeva.

— Nu fi idioată! De ce mi-ar împrumuta doctorul Harvey bani? Nu sunt decât asistentul lui. Nu sunt aici de mai mult de o lună.

Femeia aprinse o nouă ţigară.

— În acest caz, trebuie să-i iei din altă parte. Dacă nu, îţi promit că bunii cetăţeni din Stirkfield vor şti cum este bărbatul căruia îi încredinţează femeile lor bolnave! Va fi o poveste frumoasă.

Bărbatul porni motorul. Simţea nevoia să facă măcar ceva, pentru a se abţine s-o lovească.

— Cred că e cazul să ne întoarcem, spuse el cu voce rece.

— Şi o să-mi aduci banii?

— Nu pot! Ar trebui să accepţi acest lucru. Am cheltuit tot ce mai aveam în perioada în care n-am avut de lucru.

— Să nu crezi că mă păcăleşti! Toată lumea poate face rost de bani, dacă este nevoită. Iar tu eşti nevoit, doctore Pearson!

Să nu faci vrei greşeală.

O maşină se îndrepta spre ei. Simon aşteptă trecerea ei, apoi întoarse şi se îndreptă spre oraş.

Nu spuse nimic tot drumul. Şi însoţitoarea lui rămase tăcută, fumând gânditoare. Dar, în clipa în care opri pe strada principală, se întoarse spre bărbatul de lângă ea.

— Aminteşte-ţi ce ţi-am spus. Îmi dai banii – hai să spunem mâine pe la ora nouă seara – sau dacă nu, secretul tău va fi dezvăluit.

Ieşi repede din maşină, dar se opri, aruncându-i ultima replică:

— Te voi aştepta lângă poştă. Să nu vii cu mâna goală.

Simon privi mânios în urma ei. Cum poate o astfel de femeie să răspândească în urma ei atâta răutate şi suferinţă?

Dar nu putea face nimic, nici el, nici altcineva, pentru a o opri, pentru că niciuna dintre victimele ei nu se gândea s-o denunţe la poliţie. Le era prea teamă pentru siguranţa lor, sau poate că nu puteau suporta să vadă dezamăgire, poate chiar dezgust în ochii celor dragi, a căror încredere şi siguranţă erau o adevărată comoară.

„Aşa ca Jill”, murmură bărbatul, conducând încet spre casă.

Capitolul 9

Jill îl auzi pe Simon intrând. Tânăra stătea în faţa focului, reparând o haină. Tatăl ei plecase la culcare în urmă cu un sfert de oră.

Se îndreptă spre uşă. Poate că Simon vrea ceva cald de băut, îşi spuse ea, dar când aruncă o privire pe hol, bărbatul deja urca scările.

Din atitudinea lui se desprindea un aer de învins.

Mergea încet, cu capul plecat, ca şi cum efortul de a urca scările era peste puterile lui.

Jill deschise gura să-l strige, dar o închise la loc. La capătul scărilor, bărbatul se întorsese şi lumina îi căzuse pe figură.

Disperarea şi dezamăgirea care se puteau citi în ochii lui erau dureroase.

Tânăra se întoarse în salon. Oare ce se întâmplase în timpul întâlnirii dintre Simon şi femeia misterioasă? Poate se certaseră?

Oare îi refuzare cererile, oricare ar fi fost acestea? Era evident că se întâmplase ceva care-l cufundase în cea mai adâncă disperare.

„Măcar dacă aş putea să-l ajut în vreun fel”, clătină ea din cap, apoi îşi dori din toată inima să se poată duce la

el şi să-i spună că ştie despre povestea din trecutul lui. Dar nu putea face acest lucru. Îi promisese tatălui ei că nu-i va da lui Simon Pearson niciun motiv să-şi imagineze că ştie adevărul despre el.

Dormi foarte puţin în această noapte. Nu reuşi să adoarmă decât spre dimineaţă. Când deschise ochii, constată cu uimire că era aproape opt şi jumătate.

Sări din pat, îşi luă halatul şi alergă spre camera tatălui ei.

— Tată, îmi pare rău, am dormit prea mult! strigă ea, intrând în cameră.

Spre uimirea şi jena ei, Simon Pearson stătea lângă patul tatălui ei. Amândoi bărbaţii aveau câte o ceaşcă în mână şi zâmbiră când o văzură intrând.

— Aşadar, te-ai trezit, Jill, spuse tatăl ei. Doctorul Pearson m-a auzit strigându-te să te întreb ce se întâmplă cu ceaiul meu de dimineaţă. Dragul de el a spus că nu te poate deranja, pentru că erai foarte obosită aseară, aşa că a coborât la bucătărie şi a făcut ceaiul pentru amândoi.

— Mulţumesc, doctore, zâmbi încurcată Jill. Mă duc să mă îmbrac, apoi prepar micul dejun. Doamna Windle va fi aici în curând.

— Mai e o ceaşcă de ceai, dacă vrei, strigă Simon după ea.

Bărbatul era îmbrăcat şi dădea impresia cuiva care n-a mai dormit de foarte mult timp.

— Nu, mulţumesc, o să-mi beau ceaiul după micul dejun, răspunse ea şi ieşi repede din cameră, strângându-şi halatul în jurul trupului subţire.

În timp ce pregătea masa, Jill se întrebă dacă nu cumva îşi imaginase disperarea din privirea lui Simon în seara trecută.

Poate fusese o închipuire de a ei, determinată de lumina slabă.

Cu toate astea, urcase atât de încet scările, cu atâta

greutate.

Doctorul luă micul dejun singur, pentru că doamna Windle sosise, iar Jill trebuia să discute cu aceasta diverse probleme legate de casă. Când se duse în sala de mese să vadă dacă nu mai vrea o ceaşcă de cafea, Simon dispăruse deja, pentru a începe consultaţiile de dimineaţă.

Mai târziu, Jill plecă la cumpărături. Când ajunse în apropierea magazinului de peşte, zări două persoane pe trotuarul de vizavi, discutând aprins. Erau un bărbat şi o femeie, pe care tânăra o recunoscu imediat: era doamna Sibley, cea care venise la dispensar în căutarea lui Simon.

În timp ce le urmărea mişcările, femeia spuse ceva cu hotărâre, apoi se întoarse pe călcâie. Dar înainte să se îndepărteze, bărbatul o prinse de mână şi o trase înapoi.

Se întoarse spre el furioasă, smulgându-şi braţul din strânsoare şi privindu-l cu dispreţ. El îi spuse ceva, dar femeia nu voia să-l asculte. Vorbi repede, aruncându-i cuvintele în faţă, în timp ce el asculta în tăcere; apoi ea îşi ridică bărbia cu mândrie şi privindu-l sfidător, se întoarse şi se îndepărtă.

Jill urmări bărbatul cu privirea, în timp ce se prefăcea interesată de pantofii dintr-o vitrină. Acesta părea să aibă în jur de treizeci de ani şi era îmbrăcat cu grijă. Purta o servietă de piele şi dădea impresia unui prosper om de afaceri. Dar ceea ce era interesant era expresia lui. Îţi îngheţa sângele în vene.

Pentru că, dacă până acum Jill nu putea spune că a văzut figura unui criminal, acum era sigură că o vede.

Dacă privirea ar fi putut ucide, Isabel Sibley ar fi fost de mult moartă. Brusc, bărbatul se întoarse şi porni în direcţia opusă.

Jill îşi continuă şi ea drumul. Aşadar, Simon Pearson nu era singurul bărbat pe care această femeie îl hărţuia!

După amiază, tânăra se duse la spital să-l vadă pe Roger.

Simon avea o listă foarte lungă de vizite la domiciliu, iar tatăl ei se odihnea.

În timp ce stătea în faţa salonului de vorbă cu asistent a Gordon, Jill putea să-l vadă pe Roger sfânt în pat şi discutând cu una dintre asistente. Aceasta râdea, amuzată de una dintre glumele pe care probabil bărbatul nu înceta să le spună, indiferent de locul unde se afla.

— Domnul Mason pare să progreseze destul de bine, soră, declară Jill.

Sora Gordon începu să râdă:

— Da, progresează în mai multe direcţii. N-am mai cunoscut un om care să intre atât de repede sub pielea tuturor, domnişoară Harvey. Şi are atâtea poveşti amuzante de spus!

Trebuie să fi avut o viaţă mai mult decât aventuroasă.

— Da, aşa e, murmură tânăra, apoi îşi luă rămas-bun de la asistentă şi intră.

— Bună, draga mea! o întâmpină, apoi adăugă privind asistenta: soră Glover, ea este logodnica mea, Jill Harvey.

Fata îi zâmbi timid, apoi se îndreptă spre căruciorul cu medicamente pe care-l împingea printre paturi, în clipa în car e Roger o chemase.

— O fată drăguţă, observă Jill, punând florile pe care le adusese în vaza de la capătul patului logodnicului ei.

— Da, nu e rea deloc, zâmbi el. Dar nu se compară cu tine.

— Asistenta Gordon spune că te simţi foarte bine şi că mâine s-ar putea să ai voie să te ridici din pat.

— N-am avut mare lucru, ridică el din umeri. De ce trebuie să stau atât de mult în pat e ceva ce nu înţeleg.

Roger îi luă mâna.

— Jill, arăţi minunat azi.

— Mincinosule! Arăt îngrozitor. Abia am avut timp să-mi prind părul şi să-mi dau un pic cu ruj, înainte de a intra.

— Ei, dacă poţi să arăţi atât de bine fără niciun ajutor, cu atât mai bine!

Vorbiră apoi despre tatăl ei, despre dispensar şi despre accidentul de circulaţie.

— Cred că voi primi o compensaţie bunicică, îi făcu el cu ochiul. Un tip de la societatea de asigurări a venit să mă vadă în dimineaţa asta. Evident, agenţia de asigurări a şoferului vrea să ştie ce compensaţie vreau. Cred că nu vor să ajungem în instanţă, unde s-ar putea să fie nevoiţi să plătească dublu.

— Şi tu ce-ai spus?

— Am spus că am nevoie de un timp de gândire. Îl las să transpire puţin, mi se pare cel mai bun lucru de făcut.

Tânăra se întristă. Aceasta era o latură a caracterului lui Roger care nu-i plăcea câtuşi de puţin. N-avea nici cea mai mică îndoială că se va strădui să aibă cât mai mult de câştigat de pe urma acestui accident, care nu era, în cele din urmă, decât un incident nefericit. Nimeni nu poate fi învinovăţit pentru explozia unui cauciucdecât în cazul în care era vorba despre un cauciuc uzat, care trebuia schimbat.

— Accidentul a fost din vina şoferului? întrebă ea.

— Ce importanţă are? De fapt, a schimbat toate cauciucurile de la maşină în ultimele trei săptămâni. Recunosc, a avut ghinion, dar asta nu înseamnă că eu nu sufăr pe un pat de spital, nu-i aşa?

Jill observă că logodnicul ei nu aminti nimic despre planurile lor de nuntă. Era uşurată. Într-un fel, nu avea niciun chef să vorbească despre nuntă.

Chiar înainte să se ridice să plece, o nouă asistentă intră în salon. Era înaltă, cu o siluetă de invidiat. Avea un păr blond foarte deschis şi o faţă rotundă, cu trăsături bine conturate.

Roger o zări cu coada ochiului şi se întrerupse, uitând ce spunea.

— Ea este sora Bailey, spuse el. O să ţi-o prezint.

Asistenta îşi continuă drumul prin salon, oprindu-se la fiecare pat, cu un zâmbet şi o vorbă. Nu se grăbea, deşi Jill observase că aruncase mai multe priviri în direcţia lui Roger. În cele din urmă, se opri lângă patul lui.

— Bună ziua, domnule Mason, zâmbi ea. Cum vă simţiţi azi?

— Bine, soră! răspunse el, apoi aruncă o privire spre Jill.

Ea este logodnica mea, Jill Harvey.

Dinţii albi ai asistentei luciră într-un zâmbet şi mai larg.

— Domnul Mason mi-a vorbit despre dumneavoastră, domnişoară Harvey. Mi-a spus că speră să vă căsătoriţi în curând.

— Depinde de cum progresează, răspunse Jill. S-ar putea să nu fie timp, înainte de plecarea vasului lui.

— Oh, ne vom strădui să se simtă cât mai bine, declară femeia. Şi tatăl dumneavoastră cum se simte? Este foarte admirat în acest spital.

— Mult mai bine, mulţumesc.

— Foarte bine! Trebuie să-mi continui rondul, se scuză femeia, îndreptându-se spre patul următor.

— E extraordinară, comentă Roger, urmărind-o cu privirea.

Toată lumea din salon crede acelaşi lucru, deşi n-ar avea curaj să încerce o mişcare. Un tip dintr-un pat dinspre uşă a încercat s-o sărute şi i-a dat o palmă zdravănă. Bine i-a făcut, idiotul!

— Dar cum este ca asistentă? întrebă Jill, pentru că bărbatul părea mai degrabă impresionat de calităţile ei ca femeie.

— A, de nota zece! exclamă el entuziasmat. Un bărbat a fost adus foarte grav rănit din cauza unui accident la serviciu. A stat lângă el un secol, ţinându-l de

mână şi încercând să-l înveselească.

Ceva mai târziu, Jill părăsi spitalul şi se întoarse acasă.

Pe drum, se întrebă dacă îl iubeşte sau nu cu adevărat pe Roger, mai ales pentru că era încântată că planurile de căsătorie păreau să nu poată fi fructificate.

Îşi aminti cum îl cunoscuse, în urmă cu trei ani. Ea se întorcea la Stirkfield cu trenul, după ce petrecuse un sfârşit de săptămână cu o bună prietenă, acum căsătorită, şi care locuia la Manchester.

Roger prinsese trenul în ultimul moment, alergând pe peron şi dând buzna în compartiment chiar în clipa în care trenul ieşea din gară. Fuseseră singuri în compartiment următoarea jumătate de oră, iar în acest timp Roger îi povestise că este ofiţer pe un vas şi că se întoarce acasă, la Stirkfield, pentru concediu. Părinţii lui erau morţi dar, când era în Anglia, locuia la o mătuşă, sora mamei lui.

Se mai întâlniseră de câteva ori, ieşiseră la cinema, la serate dansante sau la plimbări.

De fiecare dată când Roger se întorcea la Stirkfield, o căuta, iar în cele din urmă se logodiseră. Când mătuşa lui murise, începuse să stea la ea şi la tatăl ei, de câte ori avea concediu.

„Am crezut cu adevărat că este cea mai minunată persoană din lume, îşi spuse Jill, mergând încet spre casă. Dar acum… încep să mă întreb dacă este aşa. Într-un fel, nu pot crede toate poveştile pe care le spune, iar din această cauză mă întreb dacă o să am vreodată încredere totală în el. Oh, ştiu că are o imaginaţie foarte bogată, dar într-un fel mi se pare greşit să inventeze astfel de poveşti şi să pretindă că sunt adevărate”.

Când intră în casa tăcută, tânăra oftă. Dacă simte că într-adevăr nu poate fi soţia lui Roger, ar trebui să-i spună înainte de plecarea lui înapoi pe vas. Se întristă. Roger era un bărbat foarte vesel şi sigur pe el, iar ea se simţea

vinovată să-i distrugă încrederea în el, care avea un rol atât de important în caracterul lui. Ar fi o mare lovitură pentru mândria lui să afle că femeia pe care o iubeşte, nu-l vrea ca soţ.

Capitolul 10

Simon obişnuia mai târziu să spună că aceasta a fost una dintre cele mai îngrozitoare zile din viaţa lui.

Avusese o zi destul de grea, cu mulţi pacienţi la consultaţiile de dimineaţă, apoi o listă lungă de vizite la domiciliu. Epidemia de gripă ajunsese la punctul maxim şi era trecut deja de prânz când ajunse acasă să ia masa.

Urmă apoi o altă serie de vizite acasă la pacienţi, păstrând mereu în gând că timpul se scurge şi că la ora nouă va trebui s-o întâlnească din nou pe Isabel Sibley.

„Ce pot să-i spun în afară de faptul că nu pot strânge banii? se întrebă el disperat. Nu pot să-i spun decât să facă ce crede de cuviinţă. Asta s-ar putea să însemne să-mi pierd slujba şi să fiu nevoit s-o iau de la capăt. Doar dacă nu…”

Se întreba dacă n-ar fi mai bine să-i spună doctorului Harvey că pleacă, că s-a hotărât că nu vrea să rămână la Stirkfield.

— Dar nu pot face aşa ceva, oftă el. Nu pot pleca şi să las un medic bolnav să se lupte cu un dispensar atât de aglomerat ca acesta şi cu epidemia de gripă. Apoi, probabil că va ghici de ce vreau să fug şi fie va încerca să-mi împrumute bani, fie va insista să mă duc la poliţie, spunându-mi că şantajiştii fac închisoare.

Nu-mi e milă de această femeie, dar va trebui să suport gândul răului pe care i l-ar face doctorului Harvey scandalul care va urma.

În cele din urmă, incapabil să găsească o rezolvare, îşi spuse că nu poate decât să se ducă la această întâlnire şi să încerce s-o convingă pe Isabel Sibley să-l lase în pace.

Mai mulţi dintre pacienţii pe care-i vizită observară că arată obosit.

— Sper că n-ai luat gripa, doctore, spusese unul dintre bărbaţii bolnavi.

Simon se străduise să zâmbească.

— Nu, mă simt bine, răspunsese el, dar acceptase cu recunoştinţă o ceaşcă de ceai de la soţia pacientului.

Ajunse acasă exact la timp pentru consultaţia de seară. Jill ieşi din bucătărie în clipa în care auzi uşa de la intrare.

— Ce zi îngrozitoare trebuie să fi avut, spuse ea. Iar acum începe consultaţia de seară! Vino în bucătărie să te încălzeşti câteva minute. O să-ţi fac un ceai.

— Deja am întârziat, începu el, dar ea clătină din cap.

— N-o să fie nimic dacă aşteaptă câteva minute.

Prea obosit să mai protesteze, Simon o urmă în bucătăria caldă, în care miresme ademenitoare se ridicau din vasele de pe foc.

— Tata îmi spunea că speră să fie gata să se întoarcă la lucru săptămâna viitoare, anunţă Jill, dându-i ceaşca de ceai fierbinte.

O să te poată ajuta.

El clătină din cap.

— Pot să mă descurc, spuse el. Nu vreau ca doctorul Harvey să înceapă să lucreze înainte să fie refăcut în totalitate.

Puse ceaşca goală pe masă, apoi se întoarse spre ieşire.

În clipa în care era la uşă, Jill îi spuse:

— Arăţi de parcă ai avea mare nevoie de o masă fierbinte.

Să nu laşi consultaţiile să se întindă prea mult. Mă gândesc câteodată că eşti prea generos cu timpul pe care îl acorzi fiecărui pacient.

Simon zâmbi, îndreptându-se spre camera de

consultaţii şi chemând primul pacient. Dragă Jill! Cum îl proteja! Ce minunat trebuie să fie să ai o astfel de soţie!

Dar nu era ceva care să i se poată întâmpla lui. Nu încă, în orice caz. Şi în mod sigur nu cu Jill, care era atât de îndrăgostită de tânărul şi chipeşul marinar, Roger Mason.

Doctorul Harvey luă cina cu Jill şi Simon.

— Arăţi cam obosit, băiete, comentă el, privindu-l cu atenţie pe Simon. Nu exagera! Ştiu că ai destule cazuri de gripă, dar nu-ţi permiţi să exagerezi cu grija. Gripa este în mare parte o problemă a pacientului, nu a medicului. Dacă ascultă ce trebuie să facă şi urmează întocmai instrucţiunile, se vindecă fără probleme.

Simon zâmbi.

— Nu cred c-am exagerat cu vizitele. Unii dintre bolnavii pe care i-am vizitat erau într-adevăr într-o stare destul de gravă.

După cum ştiţi prea bine, dacă nu este supravegheată, gripa se poate transforma cu uşurinţă în pneumonie.

Doctorul Harvey dădu din cap.

— Ai dreptate, fireşte. Doar că ei, bine, când este un singur medic la o comunitate atât de mare, epidemia este mai greu de suportat de medic, decât de bolnavi.

Când terminară de mâncat, Simon se oferi să o ajute pe Jill la strâns masa şi spălat vasele. Dar ea nici nu vru să audă.

— Nu, te vei duce în salon şi vei citi ceva, sau te vei odihni, ordonă ea. Nu mă duc la Roger în această seară, aşa că am destul timp la dispoziţie.

— Cum se simte Mason? întrebă el.

— Bine, îşi revine repede. Am înţeles că-i vor da drumul peste două, trei zile cel mult.

— Foarte bine! Asta înseamnă că vă veţi putea căsători înainte de plecarea vasului?

— Mă îndoiesc, ridică ea din umeri. Chiar dacă ar fi luat o dispensă, tot ar fi trebuit să aşteptăm trei zile. Nu prea are sens să ne căsătorim în ziua de dinaintea plecării…

Simon se întoarse în salonul în care doctorul Harvey stătea pe un fotoliu în faţa focului. Bărbatul ridică privirea la intrarea lui. Privindu-i figura blândă, tânărul medic avu pornirea să-i spună toate necazurile lui şi pericolul care putea însemna pentru dispensar rămânerea lui în continuare aici.

Dar înainte să spună ceva, celălalt bărbat întrebă:

— Ce te nelinişteşte, băiete? Nu sunt medic de atâţi ani, ca să nu fiu în stare să recunosc un bărbat foarte îngrijorat.

Dar Simon reuşise să se controleze. Urma să se vadă cu şantajista în jumătate de oră. Poate va reuşi s-o convingă că-şi pierde timpul degeaba încercând să scoată bani de la el.

Părea improbabil, dar merita să încerce.

Oricum, înainte de a o vedea, ar fi mai bine să păstreze tăcerea. Se strădui să zâmbească.

— Sunt bine, doctore, răspunse el. Presupun că oboseala este de vină. O să mă simt mai bine după o noapte de somn bun.

— Nu prea cred că este de vină oboseala, comentă bătrânul doctor cu răceală. O să-ţi spun ceva, doctore Pearson. De când stai la mine în casă, am ajuns să te apreciez foarte mult. Lucrezi bineam înţeles că pacienţii sunt foarte mulţumiţişi eşti o companie plăcută.

— Mulţumesc, domnule, murmură Simon.

— Nu vreau să-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala, continuă bărbatul, dar dacă ai vreun fel de necazuri, s-ar putea să te pot ajuta. Îţi cunosc trecutul – ai fost cinstit şi mi-ai povestit totul de la început. Are vreo legătură cu acea poveste, ceea ce te nelinişteşte acum?

Simon îşi muşcă buzele. Ce putea răspunde? Deschise gura să spună ceva, dar în acea clipă Jill intră în salon, purtând o tavă cu ceşti de cafea.

— M-am gândit să bem cafeaua înainte să curăţ în bucătărie, spuse ea, dându-i fiecăruia o ceaşcă de cafea.

Tânărul medic reuşi să scape imediat după aceea, cu scuza că i-a promis unui bolnav că-i va face o vizită acasă, înainte de a merge la culcare.

Ajunse la poştă la ora nouă. Dar doamna Sibley nu-l aştepta, aşa cum făcuse seara trecută. După zece minute, apăru pe strada din stânga lui, mergând alene şi oprindu-se din când în când să arunce o privire în vitrinele luminate. În cele din urmă ajunse la maşina lui şi urcă, aşezându-se pe scaunul pasagerului.

— Bună seara, zâmbi ea.

Era un zâmbet ironic, însoţit de o privire dură şi rece.

— Ei, ai făcut rost de bani? întrebă femeia.

— Nu vreau să stăm de vorbă pe stradă, răspunse el.

Unul dintre pacienţii mei poate trece pe stradă şi să mă recunoască.

— Iar eu nu vreau să ieşim din nou din oraş. De fapt, mai am o întâlnire. Nu vreau de la tine decât banii.

— Nu-i am, se răsti el. Doar nu te aşteptai să strâng o sumă atât de mare într-o zi.

— Măcar ai adus ceva care să mă satisfacă până reuşeşti să-i strângi pe toţi?

— N-am adus nimic, răspunse el cu răceală. De fapt, tocmai am decis ce voi face.

Ea aprinse o ţigară.

— Da? Ce anume? îl ironiză ea.

— Când mă întorc acasă, mă voi duce direct la doctorul Harvey. O să-i spun tot ce se întâmplă şi voi propune să plec din acest dispensar mâine dimineaţă. Astfel, nu va mai conta dacă mă dai sau nu de gol. Doctorul va spune pur şi simplu că nu ştiuse până atunci. Pacienţii

lui o să-l aplaude, n-o să-i reproşeze nimic.

— Iar tu ce vei face când vei pleca? îl întrebă ea pe un ton egal.

— Presupun că voi căuta altă slujbă!

Femeia fumă o vreme fără să răspundă.

— Doctore, să fii sigur că te voi găsi oriunde te vei duce, aşa că, dacă nu vrei să rămâi şomer toată viaţa, ar trebui să-mi asculţi sugestiile.

— Sugestii? Credeam că nu e decât una: plăteşti două mii de lire, sau se află.

Ea se întoarse şi-l privi cu atenţie.

— Am spus că mi-ar plăcea să am un iubit medic, nu-i aşa? îi reaminti ea cu voce scăzută. Nu mi-am schimbat punctul de vedere.

Simon se încruntă, şi declară mânios:

— Ieşi afară din maşina mea! Dacă nu, va fi plăcerea mea să te dau afară cu forţa.

Femeia stinse ţigara cu o mişcare furioasă şi se întoarse spre el:

— O să regreţi asta, dragule! strigă ea. Ţi-am dat destule ocazii, dar ai refuzat ofertele mele generoase. A devenit o problemă personală. Fie că iau sau nu bani de la tine, o să-ţi distrug viaţa!

Deschise uşa cu violenţă şi coborî. Pentru o clipă, figura ei se zări în lumina felinarului. Nu mai era nicio urmă de frumuseţe, trăsăturile ei erau schimonosite de furie.

— Prostule! se răsti ea. N-o să mai primeşti a doua şansă.

Dar tu ai cerut-o. Şi o să primeşti ce meriţi!

Trânti portiera şi plecă, fără să se uite în urmă. Simon rămase câteva minute nemişcat. Realiză cu surprindere că tremura. Râse amar şi porni motorul.

Asta era situaţia: arsese toate punţile. Nu mai avea nicio soluţie. În această seară va trebui să decidă: fie îi

spune totul doctorului Harvey, fie dispare a doua zi dimineaţă, înainte ca Jill şi tatăl ei să se trezească.

Capitolul 11

Dar în cele din urmă, decizia nu fu a lui. Pentru că, în clipa în care intră în casa tăcută, Jill îl strigă de la etaj:

— Doctore Pearson! Simon! Vrei să urci la tatăl meu în cameră?

Din vocea ei răzbătea neliniştea iar el, fără să-şi dea jos haina, alergă spre scări, pe care le urcă în goană, câte două.

— Ce s-a întâmplat? Care este problema? o întrebă el, văzându-i faţa palidă şi îngrijorată.

— După ce-ai plecat, a spus că vrea să se ducă la culcare, şopti ea, aruncând o privire spre uşa tatălui ei. Părea foarte obosit, şi l-am ajutat să urce scările. Când a intrat în cameră, părea să şovăie. L-am ajutat să se urce în pat şi l-am acoperit.

Apoi te-am auzit intrând.

Când ajunseră în faţa uşii, adăugă:

— Coboram să-i dau telefon doctorului Wentworth.

După cum cred că ştii, era medicul tatii înainte de venirea ta.

— O să văd care este problema, dădu Simon din cap şi intră în camera doctorului Harvey, cu Jill după el.

Tânăra tresări când văzu figura tatălui ei, palidă şi cu cearcăne adânci. Bărbatul încercă să zâmbească, dar era o slabă încercare.

— Îmi pare rău că nu te simţi prea bine, doctore, spus e Simon. Să vedem care e necazul!

— O să mă simt ca nou după ce mă odihnesc puţin, băiete, răspunse bătrânul medic cu voce slabă.

— Sunt sigură că da, zâmbi Simon, dar aruncând o privire peste umăr, îi şopti lui Jill. Adu-mi trusa din sala de consultaţii, Jill.

Ea plecă repede, bucuroasă că are ceva de făcut. Să fie singură în casă cu tatăl ei care se simţea rău, fără să ştie ce să facă, fusese cea mai neplăcută experienţă din viaţa ei. Mulţumea lui Dumnezeu că Simon se întorsese chiar acum. Era sigură că, dacă i-ar fi dat telefon doctorului Wentworth, nu l-ar fi găsit acasă. Luă geanta neagră de pe biroul din sala de consultaţii şi se grăbi să urce scara la etaj. Simon îşi luă trusa, cu un zâmbet care spunea clar: „Nu-ţi face probleme! O să fac pentru el ce pot mai bine!”

Rămase lângă pat, aşteptând orice instrucţiune i-ar fi dat, dar el se concentră asupra a ceea ce făcea. Ascultă inima bolnavului, îi luă pulsul şi temperatura, apoi îi făcu o injecţie. În cele din urmă, puse stetoscopul înapoi îi geantă şi-i zâmbi medicului.

— O să te ajut să te pregăteşti pentru noapte, doctore.

N-ai nevoie decât de o odihnă bună.

Bărbatul se încruntă.

— Nu trebuie să-mi ascunzi nimic, băiete, spuse el. Inima e de vină, îmi joacă din nou feste, nu-i aşa?

— Şi de aceea ai nevoie de odihnă la pat, dădu Simon din cap, apoi se întoarse spre tânăra de lângă el. Jill, ne poţi lăsa singuri acum. O să-l ajut să se dezbrace şi să se pregătească pentru noapte. I-am făcut un calmant, adăugă el, apoi şopti doar pentru ea: în câteva minute, va dormi dus.

Jill îşi sărută tatăl şi ieşi din cameră. În timp ce stătea pe holul de la parter, ascultând zgomotele din camera de sus, îşi dădu seama că Simon Pearson începuse să însemne foarte mult pentru ea. Îl plăcuse din prima clipă. Dar acum era vorba despre mult mai mult.

„Îl iubesc, îşi spuse ea, întristându-se la amintirea lui Roger, bărbatul cu care trebuia să se căsătorească şi care va ieşi în curând din spital. Va trebui să-i spun, clătină din

cap cu disperare. N-o să spun nimic despre Simon. Ci doar că nu pot fi soţia lui, pentru că nu-l mai iubesc".

Simon coborî la parter. Figura lui era gravă.

— A adormit, şopti el. Să mergem în salon.

Intrară în camera în care un foc vesel arunca o lumină caldă.

Jill adăugă câteva lemne pe foc, apoi se întoarse spre tânărul medic.

— Cât e de grav? întrebă ea.

— Nu atât de grav cât îţi imaginezi, răspunse el cu blândeţe.

O să-şi revină. Numai că s-a grăbit, făcând mai multe decât era cazul. E atât de nerăbdător să se întoarcă la lucru, încât a exagerat un pic.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! exclamă ea. Eram sigură că a făcut un infarct!

El o cuprinse cu braţul, strângând-o prietenește.

— O să fie bine. Acum, ce părere ai despre o ceaşcă de ceai?

Arăţi de parcă ai avea mare nevoie.

— Mă duc să fac, vru ea să plece, dar el o reţinu.

— Nu, tu stai aici lângă foc. Ştiu unde este ceaiul şi, oricât de ciudat ţi s-ar părea, ştiu şi cum se fierbe un ibric de apă.

Jill râse la această replică, al cărei scop era s-o înveselească.

Rămase în salon, privind gânditoare flăcările şi visând cu ochii deschişi. Măcar dacă lucrurile ar fi stat altfel. Dacă n-ar fi fost logodnica lui Roger. Şi dacă tatăl ei s-ar simţi bine din nou, ca să poată fi soţia lui Simon şi să plece cu el. Dacă…

Se încruntă. Viaţa nu este aşa. Nu poţi avea tot ce-ţi doreşti.

Singura soluţie e să urmezi calea datoriei.

În bucătărie, aşteptând să fiarbă apa, Simon îşi

spuse:

„Nu pot sta de vorbă cu doctorul Harvey în acest moment.

Nu este în stare să suporte problemele mele. Şi nici nu pot pleca. E nevoie de mine aici. Trebuie să-mi păstrez calmul şi să mă rog. Iar dacă acea femeie îngrozitoare îmi face probleme, nu pot decât s-o ameninţ că o voi denunţa la poliţie, chiar dacă asta înseamnă că vor afla cu toţii secretul meu”.

După ce puse ceaiul în ceşti, duse tava în salon. În timp ce-i întindea o ceaşcă lui Jill, se întrebă ce-ar spune aceasta dacă i-ar mărturisi că, dacă tatăl ei nu s-ar fi îmbolnăvit, s-ar fi putut să plece pentru totdeauna din Stirkfield, poate chiar fără să-şi ia rămas-bun.

Acum trebuia să rămână secretul lui. Şi să facă tot ce-i stă în putinţă să rezolve problemele dispensarului, până când doctorul Harvey va fi în stare să se întoarcă la lucru.

Rămase cu privirea fixată pe flăcările din vatra şemineului, cu ceaşca de ceai în mână. Fu adus la realitate de vocea blândă a lui Jill:

— Simon, eşti îngrijorat!

Tresări şi se întoarse spre ea. Când îi privi figura blândă şi înţelegătoare, simţi că nu poate să mai rămână tăcut. La urma urmei, doctorul Harvey ştia adevărul despre el. Şi, dacă acea femeie îşi va duce la îndeplinire ameninţările, ar fi mai bine s-o pregătească pe Jill, spunându-i adevărul.

— Jill, este ceva ce cred că trebuie să ştii despre mine, începu el, cu voce scăzută.

— Cred că ştiu, răspunse ea, privindu-l cu ochi strălucitori.

Tata mi-a povestit totcând am găsit acea tăietură din ziar.

El o privi nedumerit.

— Nu înţeleg. Despre ce tăietură din ziar este vorba?

— A alunecat între noptieră şi perete. Am găsit-o când făceam curăţenie în camera ta.

— Chiar mă întrebam unde a dispărut, murmură el.

Am crezut că mi-a căzut din portofel când l-am deschis la magazin sau aici. Eram surprins că nimeni n-a spus nimic.

Simon lăsă ceaşca pe tavă şi începu să se plimbe cu paşi mari prin cameră.

— Când am ajuns în această seară acasă, spuse el, eram hotărât să plec. Nu credeam că este corect să vă implic pe tine şi pe tatăl tău în problemele mele. Sunt nevinovat, dar faptul că mi s-a restabilit dreptul de practică nu-i va împiedica pe unii să creadă că nu iese fum fără foc. Mai ales că motivul pentru care mi s-a ridicat pedeapsa n-a fost acela c-am fost considerat nevinovat, ci faptul că membrii consiliului au crezut c-am fost pedepsit suficient.

Bărbatul râse amar.

— Nu, sunt sigur de asta. În ochii multora, sunt considerat încă vinovat, iar dacă acest lucru se află în Stirkfield, reputaţia tatălui tău ar putea avea de suferit.

Tânăra se ridică şi veni lângă el, punându-i o mână pe braţ.

— Şi eu şi tatăl meu avem încredere în tine, Simon, şopti ea.

Niciunul dintre noi nu vrea să pleci, indiferent ce s-a întâmplat în trecut.

Privindu-i figura blândă şi ochii adânci şi rugători, tânărul medic o înconjură cu braţele şi o trase spre el. Jill se sprijini de pieptul lui şi închise ochii. Se simţea minunat de sigură şi ocrotită şi şi-ar fi dorit ca acea clipă să dureze o eternitate.

Dar luă sfârşit brusc, aproape brutal, când Simon se retrase.

— N-ar fi trebuit să fac asta, murmură el cu asprime.

— De ce? ridică tânăra spre el ochii plini de lacrimi.

— Pentru că eşti logodită şi pentru că, aşa cum spuneam, n-am niciun drept să te implic în problemele mele, declară el, făcând un pas spre uşă. Mă duc să văd cum se simte tatăl tău, apoi mă voi duce la culcare.

Când era aproape de uşă, Jill îl întrebă cu voce calmă:

— Simon, ai mai văzut-o pe doamna Sibley?

El se opri brusc. Se întoarse încet, privind-o cu uimire.

— De ce mă întrebi acest lucru?

— Pentru că sunt sigură că e la originea neliniştii tale.

Te şantajează, nu-i aşa?

Bărbatul clătină violent din cap.

— Mă şantajează? Nici pomeneală. De ce-ar face aşa ceva?

— Pentru că a aflat despre tine, sau poate pentru că te-a urmărit până aici. N-are rost să negi, Simon. Expresia feţei te dă de gol.

El îşi muşcă buzele. Ce putea să mai spună? Cum ar fi putut nega ceea ce era atât de evident?

— Părerea mea e că, dacă te gândeşti cât mai puţin posibil la doamna Sibleyşi la minee cel mai bine, murmură el, apoi ieşi repede din cameră.

Capitolul 12

A doua zi dimineaţă, spre uşurarea lui Jill, tatăl ei părea să se simtă mult mai bine.

— Dar vei rămâne acolo unde eşti, spuse Simon după ce-l consultă. Nu te ridici din pat la prânz!

Doctorul Harvey zâmbi trist, dar cu o sclipire jucăuşă în ochi.

— Sunt în mâinile tale, băiete. Pentru moment, o să

fiu un pacient model.

Simon coborî la parter împreună cu Jill.

— Azi dă-i numai lucruri uşoare de mâncare. Nu mâncare solidă, ci foarte multe lichide.

Apoi, tânărul medic se îndreptă apoi spre sala de consultaţii, iar Jill rămase în bucătărie, planificând activităţile zilei.

În timp ce ştergea praful din salon, se întrebă dacă doamna Sibley era hotărâtă să acţioneze. Pentru că, deşi Simon nu recunoscuse acuzaţia ei la adresa acestei femei, nici nu negase.

„Mă întreb ce va face, îşi spuse ea. Oare va scrie scrisori anonime pacienţilor, sau o să stea la colţul străzii, să le spună când ies de la consultaţie…”

Se mai înveseli. La urma urmei, în afară de a le povesti pacienţilor ce ştie despre trecutul lui Simon, Isabel Sibley nu avea ce face. Până la urmă, ei vor decide cum primesc aceste veşti. Cea mai mare parte dintre ei erau oameni simpli şi cinstiţi din Yorkshire şi probabil o vor trata pe această femeie cu dispreţul pe care-l merită. Din alt punct de vedere, foarte multe dintre femei s-ar putea să prefere ca, până când doctorul Harvey îşi va reveni în totalitate, să se ducă la alt dispensar.

„Uf, ce încurcătură! clătină ea din cap. Ce bine ar fi fost dacă Simon ar fi fost declarat nevinovat, nu doar pedepsit suficient”.

Gândul o purtă apoi spre femeia care îl acuzare pe Simon de atac. Oare ce fel de persoană era? Unde locuia? A încercat cineva s-o convingă să spună adevărul şi să ajute la restabilirea reputaţiei tânărului medic?

Numai Simon ştia răspunsul la aceste întrebări. Poate că, după un timp, va reuşi să-l întrebe.

Ziua trecu încet. Din când în când, Jill se ducea la fereastră şi arunca o privire afară, aşteptându-se s-o zărească pe doamna Sibley, ţinând casa sub observaţie.

Dar femeia blondă, care jurase să distrugă viaţa lui Simon, nu era de găsit nicăieri.

Nici măcar spre seară, când se apropia ora consultaţiei, aceasta nu dădu niciun semn de viaţă. O dată, în timp ce tânărul medic era în mijlocul consultaţiei, Jill ieşi din casă şi o înconjură, aşteptându-se s-o descopere în preajmă. Dar drumul care ducea la sala de consultaţii era la fel de pustiu ca aleea dinspre intrarea principală.

Până şi Simon părea uşurat, când intră în sala de mese şi tânăra îi aduse cina.

— Totul a mers bine? întrebă ea.

El dădu din cap.

— Da, nu la fel de mulţi pacienţi ca de obicei. Se pare că epidemia şi-a depăşit vârful.

Jill zâmbi.

— Nu la asta mă refeream, observă ea.

— Ştiu la ce te refereai. Dacă întrebarea este: „O anumită doamnă şi-a făcut simţită prezenţa neplăcută?” răspunsul este: „Nu!”

— Poate a hotărât să plece şi să te lase în pace, spuse Jill cu speranţă.

El ridică din umeri neîncrezător.

— Nu prea cred. Isabel Sibley mi-a părut o persoană cu un singur scop: să capete ceea ce-şi doreşte. În caz contrar…

Subiectul şantajistei fu în cele din urmă abandonat. N-avea niciun rost să insiste, din moment ce era imposibil să afle adevărul. În schimb, în vreme ce luau masa împreună, Jill îl întrebă pe Simon despre femeia care-l acuzase.

— Numele ei este doamna Joan Marsden, începu el, cu o privire sumbră. Locuieşte la Edghaston, una dintre suburbiile de lângă Birmingham, unde făceam practică împreună cu alţi doi medici. Este o femeie atractivă, în jur de douăzeci şi opt de ani, cu un soţ mult mai bătrân.

Domnul Marsden, care mi-a fost de asemenea pacient, avea în jur de cincizeci de ani. Doamna Marsden era a doua lui soţie şi nu aveau copii.

Bărbatul rămase o vreme pe gânduri. Tânăra aşteptă răbdătoare, conştientă de cât de greu trebuie să fie pentru el să-şi amintească această întâmplare. Pentru o clipă, îşi dori să nu-l fi întrebat, forţându-l la această călătorie dureroasă prin timp.

În cele din urmă, el continuă:

— Am făcut una sau două vizite la domiciliul familiei Marsden. Domnul Marsden suferise un accident de muncă şi, deşi nu era atât de grav încât să trebuiască internat în spital, a avut nevoie de concediu medical, timp în care am trecut să văd cum se simte şi m-am ocupat de rana pe care o avea la mână.

Soţia lui a fost întotdeauna fermecătoare, deşi o dată sau de două ori am simţit ceva în atitudinea ei care ar fi trebuit să mă avertizeze. Acum ştiu că era sătulă de soţul eicare era mai bătrân cu douăzeci de anişi căuta un alt partener.

— S-a îndrăgostit de tine?

— Nu ştiu, cred că da! Oricum, n-am fost pregătit pentru ceea ce a urmat. Cred că am fost cu capul în nori, dar nu mi s-a părut nimic suspect când a apărut într-o seară în sala de consultaţii.

Nu pot să-ţi spun ce simptome a acuzat, dar eram nevoit să-i fac un consult. În timpul acestui consult, m-a prins brusc în braţe, declarând că mă iubeşte de câteva săptămâni şi implorându-mă s-o salvez de lângă soţul ei.

Simon clătină din cap, zâmbind cu amărăciune.

— Desigur, am fost uluit. Dar am reuşit s-o împing, i-am ordonat să se îmbrace şi să plece din sală. Mă întreb acum dacă nu cumva lucrurile ar fi stat altfel dacă m-aş fi purtat mai diplomat. Poate că, dacă i-aş fi vorbit cu blândeţe, arătându-i că înţeleg că este supărată, dar că nu

se simte bine şi trebuie să se liniştească, ar fi acceptat s-o conduc afară şi şi-ar fi revenit din această nebunie. Dar n-am făcut-o, oftă el. Am fost copleşit de furie şi practic am dat-o afară. Sala de aşteptare era plină, iar ea a fugit ţipând, acuzându-mă de tentativă de viol. Mai ales pentru că nu terminase de îmbrăcat, situaţia nu arăta prea bine pentru mine, iar câţiva pacienţi care aşteptau s-au prezentat apoi ca martori.

— Bietul Simon! spuse ea compătimitor, acoperindu-i mâna cu a ei. Ce lucru îngrozitor ţi s-a întâmplat! Deşi presupun că orice medic care examinează o pacientă, poate fi în acelaşi pericol. Pur şi simplu ai avut ghinion.

El clătină din cap cu o privire întunecată.

— Am fost un prost! Ar fi trebuit s-o văd pe Joan Marsden aşa cum era: o femeie frustrată, sătulă de soţul ei mai mare şi fără copii. Când îl vizitasem pe soţul ei acasă, arătase de mai multe ori destul de clar că este atrasă de mine. Ar fi trebuit să am o asistentă în cabinet când am examinat-o. Dar asistenta de serviciu era cu unul dintre ceilalţi medici şi aveam foarte mulţi pacienţi. Pur şi simplu a trebuit să mă descurc singur. Medicii stagiari nu trebuie să aştepte o asistentă când sala de aşteptare geme de pacienţi.

— Dar ţi-a fost redat dreptul de practică!

— Da, când am făcut cererea să mi se restituie, dar n-aveam prea multe speranţe. Plăcerea pe care am simţit-o când am aflat despre această bucurie neaşteptată a fost diminuată de ceea ce mi-a spus angajatul consiliului medical. Mai precis, comisia era de părere că fusesem pedepsit suficient. În plus, a adăugat şi un avertisment că, dacă se mai întâmplă…

— Aşadar, doamna Sibley a citit această ştire în vreun ziar şi a hotărât să-ţi urmărească plină de interes cariera?

— Fie a aflat din ziar, fie o cunoştea pe Joan Marsden, care i-a spus această poveste.

— Mă întreb cum a aflat că eşti în Stirkfield?

— Nu cred că e chiar atât de greu de aflat, nu pentru o femeie descurcăreaţă ca ea.

— Cu ce te-ai ocupat între timp?

— Am avut o mulţime de slujbe. Pentru o vreme, am fost şofer de autobuz în Birmingham, apoi am lucrat într-un supermarket, unde trebuia să descarc mărfurile. Vara am avut o slujbă care presupunea să călătoresc împreună cu un circ, zâmbi el. Mi-a plăcut. Sunt foarte legat de animale.

Jill zâmbi şi ea.

— Oricum, nu te poţi plânge că te-ai plictisit, declară ea, strângând farfuriile.

În timp ce se îndrepta spre uşă, ca să aducă următorul fel de mâncare, îi spuse:

— Simon, nu cred că trebuie să-ţi faci foarte multe probleme din cauza doamnei Sibley. La urma urmei, ce poate face?

Sunt sigură că tata te va susţine, chiar dacă poate face necazuri dispensarului. În timp, toate acestea vor fi uitate.

El aruncă o privire în direcţia ei. Ochii îi străluceau:

— Mulţumesc, Jill, şopti el. Eşti o persoană minunată.

Cea mai norocoasă zi din viaţa mea a fost cea în care am hotărât să vin să locuiesc aici, cu tine şi cu tatăl tău.

Tânăra zâmbi, chiar dacă îşi simţea ochii plini de lacrimi.

— Şi nouă ne era teamă că nu vei suporta viaţa în Stirkfield! exclamă ea, apoi ieşi repede din cameră, plină de o fericire nouă care-i invadase inima.

Capitolul 13

Pentru că fusese îngrijorată pentru tatăl ei, Jill nu putuse să-şi viziteze tatăl ziua precedentă. A doua zi, la prânz, Simon propuse că, pentru că nu avea nicio vizită de

făcut după-amiază, poate să stea cu tatăl ei, în timp ce ea îşi vizitează logodnicul.

— Eşti sigur că e bine? întrebă ea nehotărâtă. Ce se întâmplă dacă apare o urgenţă?

El zâmbi.

— Jill, nu te mai gândi la ce e mai rău! La urma urmei, dacă trebuie să plec, tatăl tău va fi în siguranţă. Cât timp se odihneşte în pat, nimic nu se poate întâmpla.

Aşa că, după ce strânse masa, se pregăti şi urcă la etaj să-i spună tatălui ei că-i va face o vizită lui Roger.

Doctorul Harvey era în pat, sprijinit de perne şi citea ziarul.

— Transmite-i lui Roger toate cele bune, spuse el. Sper că va ieşi din spital curând, nu-i aşa?

— Presupun că voi afla astăzi, răspunse ea.

— Aşadar, o să vă căsătoriţi, nu? Deşi, adăugă el părând încurcat, trebuie să-ţi mărturisesc: nu suport ideea să zac aici în pat, în timp ce fiica mea se mărită.

Jill murmură ceva şi ieşi repede. Şi-ar fi dorit să-i poată spune tatălui ei: „Nu mă mărit cu Roger. Nu-l iubesc. Îl iubesc pe Simondar el nu vrea să-şi recunoască sentimentele pentru mine. Îi e teamă că-mi va face rău, datorită problemelor din trecut”.

Dar trebuia să rămână tăcută. Nu putea să-şi supere tatăl, acum când era bolnav. Îi plăcea Roger. Îşi dorea să-i fie ginere.

Lovitura ar fi fost prea mare să-i spună că, de când Simon Pearson apăruse în viaţa lor, sentimentele ei pentru Roger nu mai erau aceleaşi.

La spital, urmă un şir de alţi vizitatori spre saloane. Roger îi zâmbi când o văzu apropiindu-se. Logodnicul ei stătea la o masă în mijlocul salonului, îmbrăcat în halat.

— Mi-au dat voie ieri seară să mă ridic din pat, o anunţă el.

Trebuie să mă externeze mâine sau cel târziu

poimâine.

Jill îi povesti că tatăl ei avusese o criză. El clătină întristat din cap şi spuse că-i pare rău.

— Poate îi pot convinge să mă mai lase să stau o zi sau două, propuse el, pe un ton ciudat, pe care tânăra nu-l înţelegea.

Părea aproape nerăbdător să mai rămână în spital. Dar de ce ar dori aşa ceva? Dacă se simţea mai bine, ar fi trebuit să prefere camera lui confortabilă, decât patul de spital.

— Nu e nicio problemă dacă vii acasă, spuse ea. Tata nu deranjează pe nimeni, iar pentru mine e acelaşi lucru să gătesc pentru trei sau pentru patru. Presupun că acest lucru te îngrijorează.

— Da, asta e, se grăbi el să aprobe. Mă gândeam că ai destule pe cap, cu boala tatălui tău.

— Când pleacă vasul tău? Ai aflat?

— Da, lunea viitoare. Căpitanul mi-a trimis o telegramă. I-am povestit de accident la telefon. Lumea din spital a fost foarte drăguţă cu mine, mi-au adus telefonul la pat, să pot vorbi cu el.

— Dar luni este peste trei zile! exclamă ea. Asta înseamnă că…

— Că va trebui să mai aşteptăm să ne punem pirostriile! zâmbi el. Oricum, suntem obişnuiţi cu aşteptatul. O să mă întorc peste două luni.

Jill era pe punctul să-i spună că nu se va căsători niciodată cu el, nici acum, nişte peste două luni. Dar se gândi că poate nu era nici locul, nici timpul pentru astfel de anunţuri. Va aştepta până când va ieşi din spital şi vor putea să stea de vorbă singuri, nu în mijlocul unui salon cu jumătate de duzină de perechi de ochi care le urmăreau toate mişcările.

Brusc, figura lui Roger se lumină. Jill urmări direcţia privirii lui. Asistenta Bailey se îndrepta spre ei.

— Bună ziua, domnişoară Harvey, zâmbi aceasta.

Cum credeţi că arată logodnicul dumneavoastră azi?

— Foarte bine, răspunse tânăra. Mi se pare că-i prieşte spitalul.

Jill surprinse privirea schimbată de Roger şi asistentă. Era o privire amuzată, aproape conspirativă.

— În mod sigur, ne va lipsi când va pleca acasă, declară asistenta. Domnişoară Harvey, logodnicul dumneavoastră este sufletul salonului.

— Mă bucur, murmură Jill.

În timp de femeia se îndepărtă, tânăra se întoarse spre logodnicul ei.

— Mi se pare că te place, Roger.

El se încruntă.

— Tratează pe toată lumea la fel. E o asistentă minunată, atât de prietenoasă şi de blândă.

— Sunt sigură că ai dreptate.

Pentru că Roger rămase destul de tăcut, iar ea nu ştia ce să-i spună, hotărî că e mai bine să se ridice şi să spună că trebuie să plece, pretextând că nu vrea să-şi lase tatăl singur prea multă vreme.

Când ajunse acasă, Simon tocmai urca la etaj, cu o tavă cu ceşti de ceai.

— Tocmai am făcut ceai, spuse el. Nu vrei să ni te alături?

— Ba da, zâmbi ea şi-l urmă pe scări.

Tatăl ei era în continuare în pat. O întâmpină cu un zâmbet vesel. Tinerei îi venea greu să creadă că e acelaşi bărbat pe care-l ajutase să urce scările cu două zile în urmă.

— Cum te simţi, tată? întrebă ea.

— Bine! răspunse el, apoi se uită urât spre Simon. Şi aş fi deja la muncă, dacă nu m-ar opri tiranul ăsta. Spune că trebuie să mai stau câteva zile în pat.

— Şi aşa o să faci! exclamă ea. Ca medic, ar trebui să

ştii că nu-ţi poţi reveni complet atât de repede după o criză serioasă.

Simon pusese tava pe o măsuţă de lângă pat. În timp ce punea laptele în ceşti, Jill i se alătură.

— Pun eu ceaiul, se oferi ea, iar el zâmbi şi se aşeză lângă tatăl ei pe un scaun.

— Cum se simte Roger? întrebă doctorul Harvey, în clipa în care primi ceaşca de ceai.

— O să fie externat mâine, răspunse ea.

— Mă bucur. Şi când se va întoarce pe vas?

— Lunea viitoare. Tocmai a vorbit cu căpitanul.

Simon o privi preocupat.

— Dar nu mai sunt decât trei zile. Credeam că…

Ea clătină din cap.

— Nu ne vom putea căsători. Nu e destul timp la dispoziţie.

Figura lui se lumină imediat. Apoi, conştient că această schimbare de dispoziţie putea fi observată, tânărul se întoarse spre tatăl ei şi-l întrebă dacă mai vrea zahăr.

Inima lui Jill începu să bată mai tare. Simon se dăduse de gol că era încântat să afle că planurile de căsătorie trebuia anulate.

În mod sigur, aceasta nu putea însemna decât…

— Oricum, o să ai ceva timp la dispoziţie să-l petreceţi împreună înainte de plecare, îi întrerupse tatăl ei şirul gândurilor. Nu cred că mai contează o lună, două. O să puteţi să vă duceţi planurile la capăt cu următoarea ocazie.

După aceste cuvinte, subiectul fu schimbat. Mai târziu, când Jill era în bucătărie, Simon apăru în cadrul uşii.

— Am două vizite de făcut, Jill, anunţă el. O să mă întorc în aproximativ o oră.

— Bine, zâmbi ea. Voi răspunde la telefon, dacă te caută cineva.

În timp ce făcea pregătirile pentru masa de seară, se simţea foarte fericită.

Tatăl ei era mult mai bine. Roger urma să plece din nou pe mare, ceea ce-i va da o vreme să se pregătească pentru anunţul că nu poate fi soţia lui. Iar Isabel Sibley nu dăduse niciun semn de viaţă, ceea ce nu putea să însemne decât că decisese că n-are nimic de câştigat dacă insistă.

„El n-are banii pe care-i vrea ea, aşa că şi-a dat seama că pierde degeaba timpul, îşi spuse ea. Să sperăm că a plecat din Stirkfield şi nu vom mai auzi vreodată de ea”.

În timp ce curăţa cartofii, îşi continuă şirul gândurilor: „Ar fi mai cinstit să-i spun lui Roger că nu pot fi soţia lui imediat după ce este externat. Nu e corect să-l las câteva săptămâni să creadă că-l aştept să se întoarcă iar eu, între timp, să n-am nici cea mai mică intenţie să-i fiu soţie”.

După ce ajunse la această concluzie, se simţi mai bine.

La urma urmei, dragostea mai şi moare. Roger e un bărbat cu capul pe umeri. Va ajunge repede să înţeleagă că nu există fericire într-o căsătorie lipsită de dragostea ambilor soţi.

Puţin mai târziu, auzi zgomotul făcut de ediţia de seară a ziarului, care cădea în cutia de scrisori. Ieşi pe hol să-l ia şi să-l ducă la etaj, tatălui ei. Probabil că-l aştepta deja cu nerăbdare.

Pe hol era destul de întuneric, dar în clipa în care ridică ziarul, titlul mare îi sări în ochi: „Blondă misterioasă descoperită în pădurea Greystock”. Inima îi urcă în gât, bătând cu putere. Intră repede în bucătărie, ţinând ziarul cu o mână tremurătoare. De câteva ori încercă să se calmeze. Această

„Blondă misterioasă” n-avea nicio legătură cu ea. Erau mii de blonde în Stirkfield şi victima putea fi oricine.

Citi repede articolul, care oferea puţine detalii:

„Corpul unei femei blonde a fost descoperit în pădure a Greystock, un loc popular de întâlnire al cuplurilor locale, azi, în urmă cu câteva ore. Poliţia precizează că era moartă de curând. Pare să aibă în jur de treizeci de ani. Inspectorul To în Cartwright de la secţia de poliţie locală a fost desemnat să se ocupe de acest caz. Acesta a declarat reporterului ziarului nostru că este mai mult ca sigur un caz de omucidere".

Jill se lăsă să cadă pe un scaun. Ziarul îi căzu la picioare.

Rămase o vreme privind în gol. Oare cine era această blondă?

Şi cine să fie criminalul? Sigur nu putea fi Isabel Sibley, cea care-l şantaja pe Simon!

Dar dacă era, ce putea să însemne acest lucru?

În ciuda focului vesel şi a căldurii din bucătărie, tânăra se înfioră. Dacă doamna Sibley fusese omorâtă, criminalul nu putea fi decât cineva care voia s-o împiedice să vorbească. Poate că reputaţia lui era în joc. Problema era că în Stirkfield nu erau prea mulţi oameni în această situaţie. Ceea ce însemna că…

Auzi bătaia în podea şi-şi dădu seama că tatăl ei se întreba de ce nu-i adusese ziarul de seară în clipa în care ajunsese.

Îl împături repede şi urcă la etaj. În timp ce urca scările, îşi repetă că misterioasa victimă nu-i decât o străină. Că n-are niciun motiv să se teamă.

Oricum, clătină ea din cap ruşinându-se, ar trebui să-i fie ruşine că i-a trecut prin cap un gând atât de îngrozitor, şi anume că Simon Pearson poate fi implicat în ceva atât de oribil ca o crimă.

Tatăl ei o privi uimit.

— Draga mea, te simţi bine? întrebă el. Eşti roşie toată.

— Cred că e din cauza căldurii de la aragaz. Tocmai găteam, răspunse ea repede.

— Hei, ce e asta? exclamă bărbatul, întorcându-şi atenţia spre ziar, spre uşurarea ei. O femeie a fost ucisă în pădure a Greystock. Mă întreb cine poate fi? Nu scrie nimic.

— Poate că n-au identificat-o încă, ridică ea din umeri şi ieşi repede.

Coborând scările, auzi uşa de la stradă deschizându-se.

Îl zări apoi pe Simon mergând pe hol, apoi îndreptându-se spre sala de consultaţii. Nu privi în direcţia ei, dar când trecu prin faţa uşii deschise de la bucătărie, îi zări pentru o clipă figura.

Era palidă şi părea şocat, ca şi cum ar fi primit o veste foarte rea.

Intrând în bucătărie, Jill se întrebă care putea fi problema.

Apoi îşi dădu seama: în mână, bărbatul purta un ziar. Aşadar, era la curent cu ştirea despre crimă.

Capitolul 14

După jumătate de oră de la începutul cinei, care se scursese în linişte deplină, Simon ridică privirea spre Jill.

— Presupun că ai văzut ziarul de seară, nu? întrebă el.

Ea dădu din cap.

— Am aruncat o privire înainte să i-l duc tatii.

— Ai văzut că a fost găsit corpul unei femei în pădure a Greystock?

— Da, am văzut titlul mare, recunoscu ea.

— Ar putea fi Isabel Sibley, murmură el.

Jill îl privi.

— N-ai cum să fii sigur de asta, Simon. Cred că sunt sute de blonde în Stirkfield. Ar putea fi oricare dintre ele.

El dădu la o parte farfuria, ca şi cum n-ar mai fi putut înghiţi nimic.

— Am o presimţire sumbră că e Isabel Sibley, mormăi el.

O să aflăm în curând. Presupun că va fi identificată, iar ziarele de mâine îi vor anunţa numele.

— Ştie cineva că e în Stirkfield? Credeam că a venit special pentru tine.

— În mod sigur are în poşetă ceva care-i va dezvălui identitatea: o scrisoare, permisul de conducere sau un alt act.

— Şi dacă nu are? Ar putea rămâne neidentificată, în afară de cazul în care nu se pun fotografii cu ea, iar cineva cunoscut o recunoaşte.

El se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. În cele din urmă se opri şi se întoarse spre ea. Figura lui era îngrijorată.

— Ieri seară am ieşit la o plimbare, spuse el. Mă simţeam neliniştit, îngrijorat. Am mers de unul singur. Dacă poliţia va începe să pună întrebări, îmi va fi foarte greu să dovedesc acest lucru şi că nu eram, de exemplu, cu Isabel Sibley.

— Dar de ce să fi fost cu ea?

— Pentru că ne-am întâlnit în seara de dinainte, ca şi cu două seri în urmă. M-a ameninţat destul de serios. Poliţia ar putea crede că…

Ea clătină din cap. Puţin nerăbdătoare, strigă:

— Simon, de ce te gândeşti la ce e mai rău? Nici măcar nu ştim cu siguranţă că este vorba despre ea.

El rămase pe gânduri, apoi zâmbi trist.

— Îmi pare rău, Jill. Cred că, după ce mi s-a întâmplat în ultimii doi ani, nu m-ar mira să mă fi obişnuit să mă aştept doar la nefericiri.

— O să mă duc să fac nişte cafea, propuse ea. Tata va dori cu siguranţă şi sunt sigură că şi ţie ţi-ar prinde bine.

Rămas singur, bărbatul îşi continuă plimbarea. În orice clipă se aştepta să audă soneria de la intrare. Se întrebă ce-ar spune, dacă poliţia ar începe să-l întrebe despre Isabel Sibley.

Oare va recunoaşte că ştie cine e? Sau va spune că-l şantaja de ceva vreme? Va recunoaşte că, în seara în care Isabel Sibley era ucisă, el se plimba de unul singur pe străzile întunecate ale oraşului?

„Trebuie să mă agăţ de speranţa că această femeie nu e Isabel Sibley, se îmbărbătă el. Altă cale nu există".

Jill propuse să bea cafeaua în camera tatălui ei. Se gândise la acest lucru în bucătărie, sperând că, obligat să discute despre alte lucruri, Simon se va mai relaxa.

Dar, spre disperarea ei, în clipa în care se aşezară lângă patul doctorului Harvey, acesta întrebă:

— Ai aflat despre criminalul nostru local, doctore?

Simon aruncă o privire spre Jill şi dădu din cap.

— Am văzut un titlu în ziarul de seară.

— Nu sunt foarte multe detalii. Va fi interesant de citit ziarul de dimineaţă. Poate că, până atunci, se va descoperi cine este biata victimă.

Jill încercă să schimbe subiectul, întrebându-se dacă Roger va ieşi din spital a doua zi, dar tatăl ei o ignoră.

— Eu sunt doctorul pe care poliţia îl cheamă de obicei la aceste cazuri, continuă el. Presupun că-l vor chema pe doctorul Wentworth, pentru că ştiu că sunt afară din circulaţie pentru o vreme.

Simon murmură ceva, dar doctorul Harvey îşi urmă ideea:

— N-am mai avut un caz de crimă în Stirkfield de câţiva ani buni. Jill, se întoarse el spre fiica lui, nu ştiu dacă îţi mai aminteşti, erai încă o copilă. Un bărbat şi-a otrăvit soţia. A fost o poveste foarte neplăcută.

— Nu putem vorbi despre lucruri mai vesele? propuse tânăra, aruncând o privire spre figura palidă a

tânărului doctor.

— Am avut un pacient foarte bătrân în această seară la consultaţie, interveni acesta, la fel de dornic să schimbe subiectul. Pe nume Briggs, dacă nu mă înşel. Îmi spunea că e de multă vreme sub tratament pentru bronşită.

Doctorul Harvey începu să râdă.

— Bătrânul Toby Briggs! exclamă el. Cred că eşti de acord cu mine că este un adevărat personaj.

Jill adună ceştile de cafea şi coborî la parter. Între două drumuri, îl auzi pe tatăl ei povestind istorii nostime despre pacienţii vechi ai dispensarului. Oftă mulţumită. Simon avea nevoie să-şi ia pentru o vreme gândul de la aceste probleme.

Tatăl ei, care ştia foarte multe povestiri nostime, era cea mai potrivită persoană pentru acest lucru.

Dar mai târziu, în timp ce stătea trează în pat, cu ochii în tavan, se întristă la gândul lungilor ore de nesomn care vor urma. Singura idee pozitivă era că poliţia încă nu arătase niciun interes special pentru Simon.

Desigur, dacă numele sau numărul lui de telefon ar fi fost în geanta victimei, cineva s-ar fi prezentat deja la uşă. Aceasta putea să însemne în cazul în care femeia moartă era Isabel Sibley că nu avea nimic la ea care să trimită la numele lui, sau care să-l arate a fi altceva decât un total necunoscut.

O dată sau de două ori, când auzi o maşină apropiindu-se de casă, se ridică în pat, aşteptând să vadă dacă opreşte. Dar de fiecare dată maşina trecu pe lângă şi, în timp ce zgomotul motorului se îndepărta, se lăsa să cadă pe pernă cu un suspin de uşurare.

Reuşi să adoarmă spre dimineaţă şi fu trezită de soneria ceasului. Era somnoroasă şi avea o durere surdă de cap.

Simon îi zâmbi trist când îi puse în faţă farfuria cu micul dejun.

— Cum ai dormit? întrebă el.

— Prost. Dar tu?

— N-am ştiut niciodată că o noapte poate fi atât de lungă, clătină el din cap, aplecându-se asupra farfuriei cu ouă şi costiţă.

Ziarul de dimineaţă sosi când întindea unt pe o felie de pâine. Jill întinse marmelada spre el şi alergă spre hol. Aruncă o privire grăbită pe prima pagină. Nu erau titluri mari. După toate aparenţele, povestea nu era suficient de interesantă.

În timp ce se întorcea spre bucătărie, descoperi câteva rânduri în partea de sumar: „Identitatea femeii ucise a fost dezvăluită – amănunte în pagina 4”. Se opri doar o clipă din mers, să citească paragraful de câteva rânduri din pagina 4:

„Poliţia a dat publicităţii în această dimineaţă numele femeii blonde, al cărei corp a fost descoperit ieri în apropiere de Stirkfield. Este vorba despre doamna Isabel Sibley, care venise de câteva zile în oraş. Se pare că a fost strangulată”.

Cu degete tremurătoare, împături ziarul şi se întoarse în sala de mese.

— Ceva nou?

Se întoarse spre Simon, care stătea în cadrul uşii de la bucătărie. Respiră adânc şi spuse:

— Era corpul lui Isabel Sibley.

Bărbatul luă repede ziarul din mâna ei. Expresia lui rămase impenetrabilă în timp ce citea. În cele din urmă, îi înapoie ziarul, fără ca vreo emoţie să i se citească pe figură.

— Tatăl tău aşteaptă cu nerăbdare să citească ştirile. Eu mă duc să mă pregătesc pentru consultaţii.

Se întoarse pe călcâie şi părăsi bucătăria.

Dimineaţa trecu greu. Jill se strădui să se ocupe de treburile casei şi s-o evite pe femeia care o ajuta, dornică

să vorbească despre crimă.

— Una dintre femeile de pe strada mea jură c-a văzut-o de mai multe ori, spuse doamna Windle, reuşind s-o prindă în salon.

— De unde poate fi sigură?

— Păi, descrierea i se potriveşte de minune, domnişoară!

Nu poate fi decât ea, sunt sigură.

— Nu s-a dat decât o descriere vagă şi n-a fost publicată nicio fotografie.

— O femeie blondă, înaltă, în jur de treizeci de ani. Ea e, vă spun eu.

— Trebuie să văd dacă tata n-are nevoie de ceva, se scuză Jill, urcând scările în grabă.

Pe la zece şi jumătate, auzi sunetul clopoţelului de la stradă.

Tânăra încremeni. Era oare poliţia? Înseamnă că ştiu deja despre relaţia lui Simon cu femeia ucisă.

— Cineva vrea să vă vadă, domnişoară! strigă doamna Windle. E o surpriză!

Jill ieşi din cameră, cu inima cât un purice.

La parter îl zări pe Roger, care o privea zâmbind.

— Roger!

Uşurată, alergă la parter. El o strânse uşor în braţe, datorită coastelor încă bandajate, şi o sărută.

— În cele din urmă, m-au dat afară, râse el. Aveau nevoie de patul meu pentru o urgenţă, iar eu nu mai aveam oricum nevoie.

— O să-ţi pregătesc imediat camera, spuse ea. Intră în salon, te rog. E focul făcut şi poţi sta la căldură până când e gata totul.

— Bine, fu el de acord, scoţându-şi haina. Cum se mai simte tatăl tău?

— Mult mai bine, răspunse tânăra. Poate o să urci să-l vezi mai târziu. O să fie încântat să mai staţi puţin de

vorbă.

În timp ce urca scările, Jill îşi aminti că hotărâse să-i spună cât de curând că nu poate fi soţia lui.

„Cum avem câteva clipe la dispoziţie, cum îi spun, se gândi ea. E un bărbat realist. O să-şi dea seama că n-are rost să continuăm cu planurile de nuntă, din moment ce nu-l iubesc”.

Ajunsese la etaj, când uşa de la cabinetul de consultaţii se deschise şi Simon aruncă o privire afară. Ridică privirea spre ea, văzând că holul era gol.

— Mi s-a părut că aud voci, spuse el.

— Chiar aşa era, zâmbi ea. Roger a venit acasă. Tocmai a fost externat.

Pe figura lui se citi uşurarea. Zâmbi şi el.

— Foarte bine! O să te bucuri să-l vezi.

— Da, aşa este, declară ea.

Simon închise uşa, iar tânăra îşi continuă drumul spre dormitorul logodnicului ei.

Aşadar, şi el se temuse că era poliţia, îşi spuse ea. Era foarte clar scris pe figura lui îngrijorată.

Nu era de mirare că se temea de sosirea poliţiei, mai ales datorită experienţei din trecut. Dar să fie oare doar întrebările neplăcute la care ar fi nevoit să răspundă? Sau mai are şi altceva de ascuns?

Capitolul 15

Jill hotărî să stea de vorbă cu Roger după masa de prânz.

Duse farfuriile în bucătărie, le spălă, apoi se îndreptă spre salon, unde era singură că-l va găsi. Spre mirarea ei, camera era goală.

Presupuse că urcase în camera lui să se odihnească.

Părea puţin obosit şi cam palid în timpul mesei. Când îl întrebase dacă se simte bine, se străduise să zâmbească şi spusese că se simte perfect.

În timp ce ezita în mijlocul holului, cu uşa de la salon deschisă în spatele ei, auzi un zgomot la etaj. Ridică privirea şi-l zări pe Roger.

— Aici erai! exclamă ea. Nu vii să stai lângă foc?

Dar el clătină din cap. Părea neliniştit, puţin nervos şi încordat.

— Nu, trebuie să ies, răspunse bărbatul în cele din urmă.

N-o să întârzii prea mult.

— Dar unde te duci? întrebă ea. N-ar trebui să te oboseşti prea tare în prima zi în care ai ieşit din spital.

— O să fiu bine, veni răspunsul lui, mai degrabă impacientat.

Îşi luă haina din cuier, făcând o grimasă de durere când o trase pe el, apoi se întoarse spre uşă.

— Când te vei întoarce?

— Într-o oră şi jumătate, poate puţin mai mult, răspunse el înainte să deschidă uşa şi să dispară.

Jill oftă. Într-un fel, se simţea uşurată că Roger ieşise, pentru că, dacă ar fi rămas, ar fi trebuit să-l anunţe că nu mai este de acord să fie soţia lui. Pe de altă parte, nu era foarte fericită la gândul că se oboseşte atât de mult, cu două coaste rupte.

Ar trebui să se odihnească în pat, nu să se plimbe prin oraş.

Simon ieşi din cabinetul de consultaţii, cu trusa în mână.

— Am o vizită de făcut, o anunţă el. Nu cred că voi întârzia prea mult.

Bărbatul ezită o clipă, vru să spună ceva, apoi se răzgândi şi, întorcându-se brusc, ieşi din casă.

Jill urcă la etaj, să-l vadă pe tatăl ei. Acesta era întins pe perne, cu ochii închişi şi gura uşor întredeschisă. Un sforăit uşor o anunţă că dormea profund.

Amintindu-şi că mai are câteva cumpărături de făcut,

tânăra hotărî să profite de somnul tatălui ei. Nu avea de gând să lipsească prea mult şi spera că nu va telefona nimeni între timp.

Cele mai multe dintre telefoanele celor care solicitau o vizită la domiciliu veneau înainte de zece dimineaţa.

Se îndreptă repede spre magazine şi curând aproape terminase de făcut cumpărăturile. Când se întoarse spre casă, îl zări pe Roger privind o vitrină de peste drum.

Tânăra se încruntă. Un vânt rece bătea destul de tare şi părea o prostie din partea lui să stea în faţa unei vitrine, riscând să răcească, mai ales în starea lui destul de fragilă.

Aşteptă pe trotuar ca maşinile care treceau în viteză să se rărească. Voia să traverseze şi să-l certe, cerându-i s-o însoţească acasă. În clipa în care puse piciorul pe şosea, o femeie ieşi din magazinul în faţa căruia aştepta Roger şi i se adresă.

Jill rămase pe loc. Inima îi bătea cu putere. Nu era deloc dificil să recunoască femeia, chiar dacă aceasta nu purta uniforma.

Era asistenta Bailey!

În timp ce Jill îi urmărea cu privirea, Roger o luă pe femeie de mână şi-i zâmbi afectuos. Porniră în josul străzii, braţ la braţ, cufundaţi într-o conversaţie animată.

Tânăra îşi urmă drumul pe trotuarul opus. În cele din urmă, Roger şi însoţitoarea lui se opriră în faţa unei cafenele, vorbiră câteva minute şi, părând să se fi pus de acord, intrară.

Jill se îndreptă încet spre casă. Nu ştia ce să mai creadă.

În tot acest timp, se întrebase cum să-şi adune curajul să-i spună lui Roger că rupe logodna, iar el se îndrăgostise de o altă femeie.

Ar fi trebuit să-şi dea seama mai de mult cum stau lucrurile.

Mai precis, de când îi văzuse ultima oară la spital. Îşi

aminti unele dintre privirile pe care aceştia le schimbau în faţa ei.

În cele din urmă, zâmbi uşurată. Propria ei problemă se rezolva mult mai uşor decât sperase. Nici nu trebuia să-i spună lui Roger că nu vrea să-i fie soţie, pentru că acesta o va anunţa că nici el nu vrea să-i fie soţ.

Clătinând din cap amuzată, intră în casă. Simon nu se întorsese, iar când aruncă o privire în camera tatălui ei, descoperi că acesta încă dormea.

Când ajunse la etaj, zări printre draperii o siluetă întunecată încetinind şi oprind în faţa casei.

Maşina lui Simon! Aşadar, nu întârziase prea mult.

„O să fac nişte ceai", îşi spuse ea, dar când se îndrepta spre bucătărie auzi paşi grei urcând scările. Apoi sună clopoţelul de la intrare. Tânăra încremeni. Nu putea să fie Simon, pentru că el avea cheie.

Se îndreptă încet spre uşa de la intrare. Prin geam se ghiceau siluetele unor bărbaţi. Ştiu cine sunt înainte să deschidă uşa.

— Bună ziua, domnişoară, spuse unul dintre ei. Cred că doctorul Pearson locuieşte aici.

Ea dădu din cap, dar nu răspunse nimic.

— Sunt inspectorul Arkwright de la Poliţia din Stirkfield, iar el este sergentul Dawes.

— Doctorul Pearson este la o vizită la domiciliul unui pacient, inspectore, spuse ea, sperând că aceşti bărbaţi nu-i puteau auzi bătăile disperate ale inimii.

— Este foarte important să-i vorbesc, răspunse bărbatul.

Poate putem să-l aşteptăm.

Inspectorul purta o haină lungă şi o pălărie. Era un bărbat de vârstă medie, cu un zâmbet plăcut. Era destul de greu să crezi că e poliţist, pe când sergentul care-l însoţea, cu trăsături aspre şi ghete milităreşti, părea coborât dintr-o poveste cu detectivi.

— Puteţi aştepta aici, îi conduse ea pe hol şi deschise uşa de la salon.

— Vă mulţumesc, domnişoară, spuse inspectorul cu un nou zâmbet. O să-l anunţaţi, vă rog, pe doctor că este aşteptat, din clipa în care ajunge acasă?

Tânăra promise că-l va anunţa şi, când uşa se închise în urma bărbaţilor, se sprijini de ea, cu ochii închişi.

Aşadar, ce era mai rău se petrecuse. Poliţia venise să-l interogheze pe Simon. Curând, toată povestea aceasta neplăcută va ieşi la lumină.

Auzi uşa de la intrare deschizându-se şi întoarse capul spre intrare, văzându-l pe Simon, care o privea îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, examinându-i faţa albă ca varul.

— A venit poliţia – un inspector şi un sergent, şopti ea.

Te aşteaptă în salon.

El zâmbi.

— Curaj, Jill. Trebuia să vină, mai devreme sau mai târziu.

O să mă duc să-i văd.

Îşi puse haina în cuier şi, zâmbindu-i încurajator, deschise uşa de la salon.

Inspectorul stătea cu spatele la foc, iar sergentul era aşezat pe un scaun.

— Bună seara, domnilor! îi salută Simon. Cu ce vă pot fi de folos?

— Domnul doctor Pearson? îi zâmbi inspectorul.

Sunt inspectorul Arkwright, iar acesta este sergentul Dawes.

Simon aşteptă. Poliţistul scoase o pipă imensă şi o pungă de tutun. După ce-şi umplu pipa, bărbatul ridică privirea spre el.

— Cred că aţi cunoscut o femeie numită Isabel Sibley,

spuse el, aprinzându-şi pipa.

— Am întâlnit o femeie cu acest nume, recunoscu tânărul medic.

— Aţi citit ziarul de aseară?

— Da.

— În acest caz, nu vă va surprinde să aflaţi că doamna Sibley a fost găsită moartă în pădurea Greystock?

— Am citit articolul.

— Nu vi s-a părut necesar să veniţi la poliţie şi să spuneţi tot ce ştiţi despre această femeie?

— Nu. Doamna Sibley nu este problema mea.

— Când aţi văzut-o ultima oară, domnule?

Simon ezită. Cu coada ochiului, observă că sergentul nota ceea ce se spunea.

— Înainte să răspund la această întrebare, domnule inspector, pot să vă întreb de unde aţi aflat că o cunosc pe doamna Sibley? întrebă el.

— Desigur, domnule. La început n-am avut niciun indiciu în ceea ce o priveşte pe această femeie. Criminalul s-a străduit să înlăture toate elementele care ar fi ajutat la identificarea ei.

Oricum, după ce a fost publicat articolul despre găsirea cadavrului unei femei, doamna Enderby, care are o pensiune pe strada Hall, a venit să ne vadă. S-a gândit că femeia găsită moartă ar putea fi una dintre chiriaşele ei. A fost de acord să arunce o privire la cadavru şi a fost capabilă s-o identifice.

Era vorba despre doamna Isabel Sibley. Am mers la pensiunea doamnei şi am percheziţionat camera victimei. Printre alte obiecte, am găsit şi o foaie de hârtie pe care erau scrise numele şa adresa dumneavoastră, domnule doctor.

— Aşa că aţi venit să mă verificaţi.

— Da, domnule. Poate că mai departe ne puteţi povesti dumneavoastră.

Tânărul medic respiră adânc.

— M-aţi întrebat când am văzut-o ultima oară. Răspunsul este în urmă cu două seri. Mă şantaja şi ne-am întâlnit să-i spun că refuz să-i dau banii pe care mi-i ceruse cu o seară înainte.

— Aşadar, aţi văzut-o de două ori?

— De fapt, am văzut-o de trei ori, pentru că a venit aici şi mi-a cerut să ne întâlnim. Am stabilit o întâlnire şi am condus-o cu maşina afară din oraş.

Mi-a spus ce vrea de la mine în timp ce stăteam într-un popas pentru turişti.

— Domnule doctor, poate vreţi să ne spuneţi de ce vă şantaja?

Râsul lui Simon era amar.

— O să spun totul, inspectore, pentru că veţi afla mai devreme sau mai târziu dacă ascund ceva.

— E o decizie înţeleaptă, domnule.

Tânărul respiră din nou adânc.

— Acum doi ani, mi s-a ridicat dreptul de practică pentru comportament neprofesional, spuse el atât de încet, încât sergentul se aplecă în faţă, încercând să audă. Am fost acuzat c-am încercat să violez o pacientă. În urmă cu şase luni, pedeapsa a fost ridicată, deşi n-am fost considerat nevinovat.

S-a considerat că am fost pedepsit suficient. Adevărul este că eram nevinovat, dar n-am putut dovedi acest lucru. Nu e prima oară când se întâmplă. Şi cred că nu e nici ultima oară.

— Iar această doamnă Sibley era femeia pe care aţi fost acuzat c-aţi încercat s-o violaţi?

Bărbatul clătină din cap.

— Nu, fie a aflat din ziar, fie a vorbit cu acea femeie. A hotărât că, dacă încerc să-mi găsesc o slujbă decentă, să mă urmărească şi să mă şantajeze. Aştepta bani de la mine, ca să păstreze secretul. Ar fi putut să-mi facă viaţa

un coşmar, urmărindu-mă peste tot.

— Doctorul care v-a angajat acum, domnul Harvey, ştie despre această poveste?

— Da, ştie! S-a dovedit foarte înţelegător. În mare parte datorită atitudinii lui prieteneşti am reuşit s-o sfidez pe această femeie. Oh, n-am vrut ca el să sufere din cauza acestei poveşti, dar mi-am spus că e mai important să mă ocup de dispensar câtă vreme este bolnav, decât să dau bir cu fugiţii. El voia să rămân, în ciuda a ceea ce-ar putea spune pacienţii lui.

— Şi unde eraţi miercuri noaptea, între orele nouă şi zece seara? sosiră pe neaşteptate cuvintele inspectorului, ca o rafală de mitralieră.

Sergentul îl privea pe Simon, cu creionul în aer, ca şi cum ar fi aşteptat răspunsul. Medicul ridică din umeri.

— Am fost la plimbare.

— Singur?

— Da!

— V-aţi întâlnit cu cineva pe drum?

Simon clătină din cap cu tristeţe.

— Nu, nu m-am întâlnit. Dar dacă vă imaginaţi că am ucis-o e Isabel Sibley, nu pot decât să vă jur că n-am făcut-o. N-am mai văzut-o de când m-a părăsit în mijlocul străzii, ameninţând că mă va distruge, după ce am refuzat să plătesc.

Inspectorul aruncă o privire spre sergentul Dawes, apoi se întoarse spre Simon şi zâmbi.

— Atât pentru moment, domnule doctor Pearson, spuse el.

S-ar putea să mai am nişte întrebări mai târziu, dar pentru moment aş vrea să mă gândesc la ce mi-aţi spus. Să mergem, sergent!

Bărbatul se îndreptă spre ieşire, urmat de subalternul lui.

Simon îi conduse la uşă.

— O zi bună, domnule doctor, spuse inspectorul, apoi deschise uşa şi se îndreptă spre maşina poliţiei, parcată în apropiere.

Capitolul 16

Simon se îndreptă spre bucătărie. Jill stătea la masă şi sări repede în picioare când îl văzu.

— Am făcut nişte ceai, spuse ea. Arăţi ca şi cum ţi-ar prinde bine o ceaşcă.

El zâmbi obosit.

— S-ar putea să nu mai vrei să-mi dai, când o să auzi ce am de spus, murmură el.

Tânăra fixă figura prelungă şi îngrijorată. Fără să stea pe gânduri, declară:

— Nu contează ce este, Simon. Am încredere în tine şi nimic nu poate schimba acest lucru.

El îşi muşcă buzele. Pentru o vreme, cuvintele refuzară să se facă auzite. În cele din urmă, începu să povestească:

— Poliţiştii cred că eu sunt criminalul, Jill. Oh, n-au nicio dovadă, dar pot să văd că sunt convinşi. Dar nu-i poţi condamna.

Din punctul lor de vedere, eu sunt singurul care are un motiv.

Un gând nu-i dădea pace tinerei femei. Ştia că trebuie să-şi amintească un lucru foarte important. Brusc, îşi dădu seama despre ce este vorba. Imaginea lui Isabel Sibley certându-se pe stradă cu un necunoscut îi apăru în faţa ochilor. Îşi aduse aminte ura din privirea bărbatului, care rămăsese privind-o pe femeia care se îndepărta.

— Simon, exclamă ea, nu eşti singurul care avea un motiv!

Am văzut-o pe doamna Sibley stând de vorbă cu un bărbat pe stradă, în una din zilele în care am fost la cumpărături. Dacă îl şantaja şi pe el, nu e posibil să fi vrut

s-o îndepărteze din cale?

El o privi concentrat.

— Jill, poţi să-l descrii pe acest bărbat poliţiştilor?

— Cred că da. Avea în jur de treizeci de ani, de înălţime medie. Părea un om de afaceri.

— O să-i transmit ce mi-ai spus inspectorului. Ar trebui să fie de ajutor.

Pentru o clipă, privirile lor se întâlniră, iar tânăra văzu că nu era foarte optimist.

— Simon, ţi-e teamă că inspectorul va crede că nu vreau decât să-l îndrept pe o pistă falsă?

— Nu, probabil te va interoga cu mare grijă, deşi este clar că se va gândi că nu e decât o invenţie de a ta, ca să mă ajuţi.

N-ar fi prima oară când se întâmplă.

— Dar de ce-aş face-o? exclamă ea.

Îi stătea pe vârful limbii să continue: „Nu însemni nimic special pentru mine. De ce-aş vrea să te ajut?”. Dar ar fi fost o minciună. Însemna ceva pentru ea. Îl iubea şi ar fi făcut tot posibilul să-l ajute.

Simon nu răspunse la această întrebare, ci spuse că are ceva de făcut în birou. Se întoarse repede şi ieşi din bucătărie, lăsând-o singură.

Jill turnă ceai într-o ceaşcă şi o duse la etaj tatălui ei. Acesta se trezise. O privi nedumerit.

— Am auzit voci la parter, spuse el. Cine a fost, Jill?

Un pacient?

Tânăra ştiu că-l va afecta să afle despre ce era vorba cu adevărat. Îi aranjă pernele, ajutându-l să stea mai confortabil, apoi îi dădu ceaşca de ceai.

— Era un pacient care a venit după o reţetă. Simon i-a promis-o, spuse repede.

Spre uşurarea ei, doctorul găsi explicaţia satisfăcătoare.

Când coborî la parter îl zări pe Roger, care tocmai

intra.

Bărbatul o privi concentrat, părând preocupat.

— Bună, Jill! o salută el, dezbrăcându-se şi punând haina în cuier.

— Presupun că eşti obosit, răspunse ea. Cel mai bine ar fi să te duci în salon, lângă foc. O să-ţi aduc o ceaşcă de ceai.

El urmă sfatul fără să spună nimic. În clipa în care intră în salon cu ceaiul, Jill îl văzu tresărind şi se întoarse spre ea.

Îi întinse ceaşca de ceai, dar în loc să bea din ea, bărbatul o puse pe măsuţă şi se întoarse s-o privească. Figura lui era gravă.

Părea un bărbat hotărât să ducă la bun sfârşit o treabă dificilă şi neplăcută.

— Jill, spuse el, aş vrea să-ţi vorbesc.

Ea dădu din cap.

— Cred că ştiu despre ce e vorba, Roger. Te-am văzut cu ea, în urmă cu o oră!

— Vrei să spui că… m-ai văzut? se bâlbâi el, fixând-o cu o privire îngrijorată.

— Te-am văzut întâlnindu-te cu asistenta Bailey în faţa cafenelei, apoi intrând împreună, explică ea liniştită.

Bărbatul îi evită privirea.

— N-aveam nici cea mai mică idee…

Ea îi puse o mână pe braţ.

— Roger, este în regulă. Nu mă deranjează.

— Nu te deranjează ceea ce se întâmplă între mine şi Ruth?

— Aşadar, Ruth este prenumele ei.

Deodată, Roger explodă cu impulsivitate:

— Jill, a fost dragoste la prima vedere! Pentru amândoi.

Îmi pare foarte rău, sincer, dar când se întâmplă astfel de lucruri, pur şi simplu nu e nimic de făcut.

Tânăra ştia foarte bine că are dreptate. Nu i se întâmplase şi ei cu Simon?

— Presupun că vrei să te căsătoreşti cu ea, nu?

— Jill, mă simt îngrozitor. Dar Ruth susţine că e corect să-ţi spun imediat.

Tânăra se gândi oarecum cu amărăciune: „Asta este ceva ce ar spune o astfel de femeie. O ruptură clară, curată.

Fără încurcături şi fără obligaţii de niciun fel. Nu este genul de femeie dispusă să-l împartă cu altcineva, nici măcar pentru o secundă".

Cu voce tare, spuse altceva:

— Roger, este în regulă. Ceea ce este amuzant e că voiam să te anunţ azi că nu pot fi soţia ta, pentru că nu te mai iubesc.

Roger rămase cu gura căscată. Jill îşi ascunse un zâmbet amuzat. Ce lovitură trebuie să fie pentru el să afle că o persoană a încetat să-l iubească!

Dar bărbatul se strădui să zâmbească.

— E în regulă. Fără sentimente negative, da?

— Când vrei să te căsătoreşti cu Ruth?

— Data viitoare când voi fi acasă, adică peste şase săptămâni.

N-am stat prea mult de vorbă. De fapt, azi am cerut-o de soţie în cafenea!

— Sper să fiţi foarte fericiţi.

— Mulţumesc! răspunse el, privind încurcat în jur. Presupun c-ar fi mai bine să caut un port spre care să navighez curând.

Nu prea cred că mai pot rămâne aici.

— Ruth ce părere are? Cred c-ar prefera să te muţi. La urma urmei, adăugă ea zâmbind cu ironie, dacă te îndrăgosteşti din nou de mine?

El râse tare la această glumă. Părea în mod clar foarte uşurat că totul mersese atât de bine.

„Hm, probabil a crezut că voi cădea la picioarele lui în lacrimi”, îşi spuse Jill.

— De fapt, a propus să stau la sora ei până lunea viitoare.

— Cum vrei, ridică tânăra din umeri.

— Ar fi mai bine să mă duc să-mi fac bagajul, declară el.

Sora ei stă pe strada Bolton. Ajung de aici în cinci minute.

Jill nu răspunse nimic, iar el se îndreptă spre uşă. După ce o deschise, se întoarse spre ea:

— Vrei tu să-i spui tatălui tău? o rugă el.

Ea zâmbi.

— Da, Roger, o să-i spun. Cred că-i va părea rău. Chiar te plăcea.

— Şi eu îl plăceam, declară bărbatul, plecând privirea, apoi ieşi în grabă din cameră.

Chiar înainte de consultaţiile de seară, Simon intră în bucătăria în care Jill pregătea masa de seară.

— Am fost la secţia de poliţie, să-l văd pe inspectorul Arkwright, spuse el. I-am povestit ce ţi-ai amintit despre doamna Sibley şi bărbatul acela. A fost foarte interesat şi vrea să-ţi vorbească.

— O să-i spun tot ce ştiu, dar mi-e teamă că nu e mare lucru, clătină ea din cap.

— A spus că va trece în această seară pe aici.

— Foarte bine! zâmbi ea, întorcându-se spre una dintre oalele care fierbeau pe foc.

Înainte să ajungă la uşă, tânărul medic observă:

— Nu l-am văzut încă pe logodnicul tău. Sper că se simte bine. Dacă s-a dus în camera lui, poate c-ar fi mai bine să arunc o privire la rănile lui.

— Nu mai este aici, răspunse ea cu voce calmă. A plecat să locuiască la o prietenă din oraş.

Bărbatul se încruntă.

— De ce-ar face una ca asta?

Respirând adânc, Jill se întoarse să-l privească:

— Simon, Roger nu mai este logodnicul meu. Dar nu vreau să vorbim acum despre acest lucru, trebuie să termin de gătit.

Rămânând o clipă cu ochii la silueta subţire şi fragilă a tinerei, Simon îşi dori să facă doi paşi spre ea şi s-o prindă în braţe. Biata copilă! Să fie dezamăgită tocmai în aceste clipe grele! Acelui individ, Mason, ar trebui să-i fie ruşine!

„Ar trebui să mă duc şi să-i spun în faţă ce părere am despre el!” îşi spuse bărbatul indignat, apoi îşi dădu seama că nu era în cea mai bună situaţie pentru a juca rolul prietenului indignat al unei fete rănite.

Se întoarse brusc pe călcâie şi se îndreptă spre cabinetul de consultaţii. Primii pacienţi probabil aşteptau deja să intre.

Pentru moment, cel mai bine era să uite necazurile – şi pe ale lui, şi pe ale lui Jill.

* * *

Inspectorul Arkwright, însoţit de sergentul Dawes, ajunse la ora nouă. Jill le deschise uşa şi-i invită în salon.

— Să-l rog şi pe doctorul Pearson să ni se alăture? întrebă ea, dar inspectorul clătină din cap.

— Aş prefera să stăm mai întâi de vorbă cu dumneavoastră, domnişoară Harvey.

Tânăra îi invită să ia loc, iar bărbaţii se aşezară de-a dreapta şi de-a stânga ei. Sergentul scoase din buzunar nelipsitul carneţel.

— Este adevărat ce spune doctorul Pearson? Aţi văzut-o pe doamna Sibley stând de vorbă pe stradă cu un bărbat necunoscut? începu bărbatul. Povestiţi-ne mai multe despre această întâlnire.

— Am ieşit la cumpărături şi i-am văzut stând de vorbă.

Păreau să se certe. Bărbatul mi s-a părut foarte mânios.

— Cum arăta acest bărbat? Puteţi să-l descrieţi?

— O să mă străduiesc. Avea în jur de treizeci de ani şi era de înălţime medie.

Jill încercă să-şi amintească toate detaliile pe care le surprinsese în acea zi, dar era foarte dificil. Oricum, tot acest episod nu durase decât câteva secunde.

— Cred că purta o haină lungă, de culoare închisă şi o pălărie. În mână purta un soi de geantă… mai degrabă o servietă.

— Avea mustaţă sau era complet ras?

— Complet ras, sunt sigură.

— Ce culoare aveau ochii lui?

— Eram prea departe să văd acest lucru.

— Părea să fie supărat pe doamna Sibley?

— În mod sigur. După ce aceasta a plecat, a rămas o vreme privind cu furie în urma ei.

— Vi se părea că ea îl ameninţa?

— Aceasta a fost impresia mea.

Inspectorul îi mai puse întrebări legate de aspectul general al bărbatului, dar nu-şi amintea mai mult. În cele din urmă, bărbatul se ridică şi-i zâmbi.

— Ne-aţi fost de mare folos, domnişoară Harvey, spuse el.

O să încercăm să dăm de acest bărbat misterios, deşi nu cred că va fi uşor. Bărbaţi care se potrivesc acestei descrieri sunt pe străzi cu sutele.

Jill nu putea fi sigură dacă fusese sau nu crezută. Expresia bărbatului era la fel de blândă ca la început.

Simon îi spusese că poliţiştii ar putea-o bănui că inventează, ca să-l ajute pe el.

— Dacă nu mă înşel, sunteţi logodită cu domnul Roger Mason, spuse inspectorul în clipa în care se apleca să-şi ia pălăria de pe scaun.

— Eu… ezită ea.

Se întrebă de unde ştia acest lucru. Poate că Simon îi spusese când făcuse vizita la sediu.

— Nu este adevărat? insistă el, cu o voce mai dură decât până acum.

— Am fost, răspunse ea. Dar în această după-amiază, a rupt logodna. O să fie soţul altei femei.

— Înţeleg, dădu el din cap, privind-o cu atenţie. Era cumva gelos pe prietenia dumneavoastră cu domnul doctor Pearson?

Tânăra se înroşi de furie.

— Nu, nu era! răspunse ea pe un ton tăios. S-a îndrăgostit de una dintre asistentele din spitalul în care a fost internat. Se va căsători cu ea. E foarte simplu.

— Scuzaţi-mă, îşi ceru inspectorul iertare. Noi, poliţiştii, avem nişte minţi tare ciudate, nu-i aşa, sergent?

Celălalt poliţist mormăi, dar nu răspunse nimic.

— Foarte bine, este vremea să plecăm, anunţă inspectorul.

Vă mulţumesc pentru ajutor, domnişoară Harvey. Puteţi să vă bazaţi pe faptul că vom face tot ce ne stă în putinţă să-l descoperim pe acest bărbat despre care vorbiţi. Să mergem, sergent!

După ce-i conduse, tânăra rămase o vreme pe hol. Tremura din toate încheieturile. N-o crezuseră. Era sigură de acest lucru.

Poliţiştii erau siguri că nu încearcă decât să-i conducă pe o pistă falsă.

Simon, care rămăsese în această vreme cu tatăl ei, coborî la parter. O văzu stând în hol, palidă şi pierdută.

— Ce s-a întâmplat, Jill? întrebă el, întinzând braţele şi strângând-o la piept.

— Oh, Simon, nu m-au crezut, suspină ea. Cred că am inventat această poveste, doar ca să te ajut.

— A spus inspectorul acest lucru?

Ea clătină din cap.

— Nu, e prea şiret pentru asta. Dar se citea în ochii lui.

Oh, Simon, ce ne facem?

El îi sărută părul cu blândeţe.

— Mulţumesc pentru că ai spus „noi”, Jill, şopti el. Într-un fel, când ştiu că eşti lângă mine, nu mi se mai pare atât de îngrozitor.

Capitolul 17

În acea seară, în timp ce Jill îi aşeza pernele tatălui ei pentru a sta mai confortabil, acesta o întrebă:

— Draga mea, eşti foarte îngrijorată, nu-i aşa? E vorba despre problema lui Simon?

Tânăra se sperie. Ce ştia despre problema lui Simon?

Nu-i spusese nimeni că poliţia fusese în casă, interogându-i pe amândoi, pe tema misterioasei crime.

Apoi îşi dădu seama că probabil tatăl ei se referea la păstrarea secretului despre problema lui din trecut, pentru ca pacienţii să nu afle.

— Tată, spuse ea repede, azi s-a întâmplat un lucru pe care nu-l ştii. Roger şi cu mine nu ne vom mai căsători.

— Dar…

— S-a îndrăgostit de o asistentă din spital.

El se întinse şi o luă de mână.

— Biata Jill! Şi eu care l-am crezut întotdeauna un bărbat de încredere! exclamă el, începând să se enerveze. Ai răbdare să-l văd! O să aibă ce auzi!

Tânăra clătină din cap.

— Nu mai este aici, tată! răspunse ea. A plecat să locuiască la sora logodnicii lui, până luni, când se va întoarce pe vas.

— Nu-mi pari foarte supărată! observă bărbatul.

— Nici nu sunt. De fapt, dacă n-ar fi rupt el logodna, aş fi făcut-o eu. Destul de curând după ce s-a întors, mi-am

dat seama că nu-l mai iubesc.

Dar el continua să fie nervos.

— Nemernicul! Măcar să te fi lăsat pe tine să-i dai papucii!

Jill zâmbi.

— Tată, ce rost mai are? Adevărul este că nu mai suntem logodiţi. Numai asta contează.

— Cred că ai dreptate, ridică el din umeri, continuând să-i ţină mâna. Mă gândeam, în vremea asta cât am zăcut în pat fără nicio ocupaţie, la Simon şi la problema lui. Sunt convins – şi cred că şi tu – că e nevinovat de abaterea pentru care a fost pedepsit. Mi-am stors creierul să descopăr cum aş putea să-l ajut să-şi dovedească nevinovăţia. Şi, în cele din urmă, am găsit o soluţie.

— Ai găsit? îl privi ea nerăbdătoare.

— Desigur, va trebui să aştepte până când voi fi în stare să mă ridic din pat şi să mă descurc singur. M-am gândit să mă duc la Birmingham şi s-o caut pe acea femeie care l-a acuzat de tentativă de viol. Cred că, dacă stau de vorbă cu ea, o pot convinge să-şi retragă plângerea. Cred că a avut destul timp la dispoziţie să se gândească.

— Dar acest lucru nu va însemna că-şi va pierde ea reputaţia?

El rămase o vreme tăcut. După un timp, murmură:

— Draga mea, sunt doctor de foarte multă vreme. În anii aceştia în care m-am ocupat de lucrul cu oamenii, am învăţat că dispun de o capacitate uluitoare de a-şi schimba punctul de vedere. Poate că acea femeie a suferit cumplit, din cauza problemelor pe care i le-a făcut lui Simon. S-ar putea să fie mai mult decât pregătită să-şi uşureze conştiinţa.

Bătrânul medic închise ochii şi se sprijini de pernă, cu un oftat obosit. Jill îşi retrase încet mâna din mâna lui.

— Tată, cred c-ar fi mai bine să dormi, acum. O să

mai vorbim şi mâine, dar în această seară ai nevoie de odihnă.

Lăsă o veioză aprinsă lângă pat şi se îndreptă cu paşi uşori spre uşă. Mai privi o dată spre pat în clipa în care închidea uşa.

Tatăl ei era deja adormit.

O oră mai târziu, stând în pat cu ochii în tavan, Jill îşi aminti cuvintele tatălui ei. „Cred că poate fi convinsă să-şi retragă plângerea”.

Tresări brusc, iluminată de o idee. Da! De ce nu s-ar duce ea la Birmingham la această femeie – parcă se numea Joan Marsden – şi să încerce s-o convingă să-şi retragă plângerea?

„O să încerc, hotărî ea. Chiar dacă nu reuşesc, nu avem nimic de pierdut. Merită să încerc”.

Dimineaţa, după ce duse tava cu micul dejun, îi spuse lui Simon:

— Crezi că tata se simte destul de bine încât să poată fi lăsat singur câteva ore?

— Desigur! Nu are nevoie decât de odihnă. Vrei să pleci undeva?

— Da, am de făcut nişte cumpărături. Am nevoie de o haină nouă şi n-am găsit nimic pe măsura dorinţelor mele în magazinele din Stirkfield.

— Du-te fără grijă, oricum ai nevoie de o pauză. Nu trebuie să-ţi faci probleme pentru tatăl tău. Doamna Windle va fi aici cea mai mare parte a dimineţii, iar eu după-amiază. Când crezi că te întorci?

— Oh, pe la cinci după-amiază.

El zâmbi.

— Nu e nicio problemă. Du-te şi simte-te bine. N-ai prea avut timp pentru tine în ultima vreme. Schimbarea o să-ţi facă bine.

Ceva mai târziu, îşi anunţă şi tatăl că îşi ia o „zi liberă”.

— Foarte bine! exclamă el. Nu-ţi face griji pentru mine.

Simon tocmai a fost să mă vadă şi m-a anunţat că am voie să mă ridic pentru o oră, două.

Aşadar, la ora zece, Jill era pe peronul gării din Stirkfield, aşteptând trenul care, într-o oră şi jumătate, o va duce la Birmingham.

Călătoria se dovedi lipsită de peripeţii. Bău o cafea la vagonul – restaurant şi, puţin după unsprezece şi jumătate, era în marele oraş industrial.

Primul lucru fu să caute într-o cabină telefonică numele Marsden în cartea de telefon. Nu ştia numele soţului lui Joan, dar Simon povestise la un moment dat că lucra la Edghaston, una dintre suburbii.

„Nu pot fi foarte mulţi Marsden în Edghaston", îşi spuse ea, dând paginile. Erau trei. Îşi notă toate trei adresele, apoi se duse la staţia de taxiuri. Un şofer foarte prietenos fu de acord s-o ducă până la poşta din Edghaston, care părea un foarte bun punct de început.

În clădirea poştei, îl întrebă pe unul dintre angajaţi care sunt străzile pe care şi le notase.

— Cunoaşteţi cumva o doamnă Joan Marsden? întrebă ea.

Din nefericire nu ştiu numele soţului ei, deşi cred că trebuie să fie unul dintre aceşti domni. I-am notat din cartea de telefoane.

— Cel mai bine ar fi să vă duceţi la bibliotecă şi să vă uitaţi pe listele de votare, răspunse bărbatul. Această doamnă Joan Marsden va fi scrisă împreună cu soţul ei.

Tânăra îi mulţumi şi, urmând indicaţiile primite, intră curând în bibliotecă şi ceru informaţiile necesare.

— Joan Marsden, citi ea pe una dintre liste, care locuieşte la numărul 8, pe strada Normandy.

Deasupra numelui ei, era marcat numele lui Walter Marsden, care locuia la aceeaşi adresă.

După ce ieşi de la bibliotecă, întâlni un poliţist căruia îi ceru să-i spună unde este strada Normandy. Din fericire, era doar la vreo două sute de metri distanţă.

Destul de repede, ajunse în faţa unei porţi înalte, dincolo de care se vedea o grădină îngrijită şi o casă cu două nivele.

Cu toate că nu era niciun semn de viaţă, avea impresia că este urmărită de cineva din interior.

Când împinse poarta şi urcă pe alee spre uşa de la intrare, avu impresia că vede o draperie mişcându-se uşor.

Trecu destul de multă vreme până când primi răspuns.

În cele din urmă, uşa fu deschisă de un bărbat de vârstă mijlocie, cu ochi trişti.

— Da? întrebă el.

— O caut pe doamna Marsden, spuse Jill. Joan Marsden.

Bărbatul rămase câteva secunde tăcut, apoi clătină din cap.

— Doamna Marsden a murit, şopti el. A murit în spital, în urmă cu aproape o săptămână.

Jill îl privi uluită, ca şi cum nu şi-ar fi crezut urechilor.

Se simţi copleşită de disperare. La aşa ceva nu se aşteptase.

Acum, ultima şansă a lui Simon de a dovedi că este nevinovat, dispăruse.

— Moartă? repetă ea. Dar…

— Cine sunteţi? o întrebă bărbatul cu curiozitate.

O cunoşteaţi pe soţia mea?

— Nu! ezită Jill câteva secunde, apoi întrebă: sunteţi domnul Walter Marsden?

— Da. Vă pot ajuta cu ceva?

— Putem sta de vorbă, domnule Marsden? îl rugă ea. Ceea ce am de spus este foarte important.

Mai degrabă ezitant, el îi făcu semn să intre. Pătrunseră împreună într-un hol îngust.

— Mai bine intraţi aici, spuse el, deschizând o uşă.

Salonul în care o invitase părea plin de praf şi neutilizat.

Un vas cu flori uscate stătea pe o masă lângă fereastră şi canapeaua era acoperită cu ziare. Două scrumiere care nu mai fuseseră golite de ceva vreme se zăreau într-un colţ. Aerul era închis şi îmbâcsit de fum de ţigară.

— Îmi e teamă că nu m-am prea ocupat de casă în ultimul timp, observă bărbatul, ridicând oarecum neajutorat din umeri.

De la moartea soţiei mele, n-am mai găsit energie sau interes pentru nimic.

— Îmi pare rău, încercă să-l consoleze Jill.

El îi arătă un scaun şi se aşeză în faţa ei. Aprinse o ţigară, apoi o privi cu atenţie.

— Cu ce vă pot ajuta, domnişoară…?

— Numele meu este Jill Harvey, spuse tânăra. Am venit din Stirkfield, cu dorinţa să-i vorbesc soţiei dumneavoastră.

Dar acum, desigur, nu pot decât să vă pun o întrebare, cu speranţa că puteţi să mă ajutaţi.

— Care este această întrebare? murmură el, fără să pară prea interesat.

— Este vorba despre un medic pe nume Simon Pearson, declară ea, conştientă de schimbarea intervenită în expresia bărbatului.

— Doctorul Pearson? Ce vreţi să ştiţi despre el?

Ea se aplecă în faţă, fixându-l cu privirea.

— Domnule Marsden, ştiţi că soţia dumneavoastră l-a acuzat pe doctorul Pearson de tentativă de viol?

Bărbatul rămase tăcut, aşa că ea continuă:

— Ca urmare, medicului i s-a ridicat dreptul de

practică, cu toate că mai târziu i-a fost reacordat. Dar reputaţia lui este în continuare pătată.

Nici la această declaraţie bărbatul nu reacţionă.

— Doctorul Pearson este acum asistentul tatălui meu, insistă ea. Şi eu şi tata suntem siguri că e nevinovat. Am venit aici să o rog pe soţia dumneavoastră să-şi retragă plângerea, să admită că această acuzaţie se datora unei stări de rău a domniei sale.

Domnul Marsden se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre fereastră.

— Şi ce anume voiaţi să mă întrebaţi pe mine? se auzi vocea lui slabă şi neliniştită.

— Voiam să vă întreb dacă dumneavoastră credeţi că doamna Marsden spunea adevărul? Dacă da, ultima şansă a medicului Pearson de a-şi salva reputaţia, a dispărut. Va purta toată viaţa lui această povară îngrozitoare.

Bărbatul rămase tăcut, cu umerii căzuţi, privind în gol.

În cele din urmă se întoarse spre ea.

— Vreau să vă arăt ceva, murmură el, apoi se îndreptă spre uşă.

Capitolul 18

Jill ajunse acasă ceva mai târziu în acea după-amiază. Inima îi tremura de emoţie, în clipa în care încercă să deschidă uşa.

În cele din urmă, reuşi şi pătrunse în hol.

— Simon! Simon! strigă ea.

Îl auzi coborând scările şi alergă spre el. Bărbatul o privea uluit.

— Jill, ce s-a întâmplat? Ce este? întrebă el, privindu-i figura radioasă de fericire, obrajii îmbujoraţi şi zâmbetul larg.

— Oh, Simon, totul este bine! Tu… nu mai ai de ce să-ţi faci probleme! se bâlbâi ea, dornică să spună totul cât

mai repede.

Ai fost declarat nevinovat! Totul e minunat şi eu… eu…

Tânărul medic o prinse de umeri şi o privi cu atenţie.

— Jill, calmează-te, spuse el. Nu-mi dau seama despre ce vorbeşti.

Cu un mare efort, tânăra reuşi să se controleze.

— Azi am fost la Edghaston, începu ea, apoi continuă repede, văzându-i expresia speriată. Am vrut să aflu dacă doamna Marsden nu s-a răzgândit în ceea ce priveşte acuzaţia de tentativă de viol.

El se încruntă.

— Nu prea cred că se poate obţine ceva de la ea.

Ea clătină din cap. O parte din bucuria de pe figura ei se şterse.

— Da, Simon, îmi e teamă că ai mare dreptate, recunoscu ea. Când am ajuns la casa familiei Marsden, am vorbit cu domnul Walter Marsden. Acesta mi-a spus că soţia lui a murit în urmă cu o săptămână.

Mâinile lui îi părăsiră umerii. Învins, îi întoarse spatele.

— Aşadar, asta a fost tot, şopti el. Dacă doamna Marsden nu mai este, ultima mea şansă de a-mi recâştiga reputaţia a murit cu ea.

Nerăbdătoare, Jill îl prinse de mână şi-l întoarse spre ea.

— Nu, nu e aşa! strigă ea. De ce crezi că sunt atât de agitată, Simon? Doar nu crezi că e de vină ştirea că doamna Marsden a murit!

El îşi muşcă buzele.

— Îmi pare rău, Jill. Cred că sunt puţin confuz. Mai bine aştept să-mi spui totul. Dar tot nu înţeleg cum…

Tânăra deschise uşa de la salon.

— Să intrăm, propuse ea.

După ce se aşezară în faţa focului, continuă să

povestească:

— Domnul Marsden nu s-a mai dus la serviciu din ziua morţii soţiei lui. Era atât de afectat de moartea ei, încât şefii lui i-au sugerat să-şi ia concediu. Când i-am spus că vizita mea la Edghaston avea ca scop s-o conving pe soţia lui să-şi retragă plângerea, m-a lăsat singură câteva secunde, apoi s-a întors cu o scrisoare!

— O scrisoare? repetă el nedumerit.

— Da, era o scrisoare pe care o scrisese pentru Consiliul Medical General.

Acum, Simon îi sorbea fiecare cuvânt, atent şi tensionat.

— Continuă! o grăbi el.

— Se pare că, în ultima ei noapte, soţia lui i-a spus că nu poate muri cu un păcat pe conştiinţă, zâmbi Jill. Când a întrebat despre ce este vorba, a recunoscut că se îndrăgostise de tine şi, pentru că nu-i răspundeai la sentimente, a hotărât să te pedepsească.

— Aşadar, ura este la baza acelei acuzaţii? Pentru că am respins-o?

— Nu se simţea foarte bine, mi-a spus soţul ei. După plecarea ta, a dus-o la câţiva specialişti, dar nu mai era mare lucru de făcut.

— Şi spuneai că domnul Marsden a scris o scrisoare pentru Consiliul Medical?

— Mi-a arătat o copie a acelei scrisori. În acelaşi plic, a adăugat o mărturisire scrisă şi semnată de doamna Marsden, cu câteva zile înainte de intrarea în spital. Domnul Marsden crede că vei afla curând de la Consiliul Medical cum stau lucrurile.

Jill se apropie de el. Ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Oh, Simon, mă bucur atât de mult pentru tine, şopti ea.

Bărbatul o prinse în braţe.

— Jill, de ce ai făcut asta pentru mine? întrebă el

nesigur.

— Dragul meu, ar trebui să ştii deja!

O sărută uşor, cu blândeţe.

— M-am îndrăgostit de tine din prima clipă în care am intrat în această casă, Jill, murmură el. Dar mai întâi a fost Roger, apoi doamna Sibley şi…

Ea se lipi mai tare de pieptul bărbatului iubit.

— Şi eu te iubesc, Simon! Nimic nu trebuie să mai stea vreodată între noi.

El clătină din cap cu tristeţe.

— Dar mai este ceva între noi, mult mai grav decât ridicarea dreptului de practică. Nu putem fi împreună, atâta vreme cât sunt considerat suspect de crimă.

— Simon, dar eşti nevinovat! exclamă ea. Poliţia nu are nicio dovadă împotriva ta. Dacă ar fi avut, te-ar fi arestat deja.

Bărbatul rămase o vreme neclintit, atent. Părea că ascultă ceva.

— O maşină a oprit în faţa casei, spuse el.

Ceva din tonul vocii lui o înspăimântă.

— Simon, ce se întâmplă? De ce arăţi aşa ciudat?

— E poliţia, murmură el. Sunt sigur de asta!

Când clopoţelul de la intrare răsună, el se îndreptase deja spre uşă.

— Mă duc, oftă el. Te rog să rămâi aici, Jill. Dacă se întâmplă ce e mai rău, nu vreau să mă vezi cu cătuşe.

Ieşi repede din cameră. Jill rămase nemişcată, dorind să-l urmeze, dar amintindu-şi rugămintea lui disperată.

În câteva secunde, uşa se deschise şi Simon intră, urmat de inspectorul Arkwright. Dar sergentul Dawes nu se vedea nicăieri.

— Inspectorul susţine că are ceva foarte interesant de spus, zâmbi Simon.

— Bună seara, domnişoară, o salută poliţistul.

Jill îi luă pălăria şi-l invită să ia loc.

Bărbatul zâmbi şi-şi scoase pipa din buzunar.

— Deci, despre ce este vorba? întrebă Simon cu asprime.

În hol mi-aţi spus că nu sunteţi aici ca să mă arestaţi.

Celălalt începu să-şi umple pipa. Ochii lui o căutară pe Jill.

— Domnişoară Harvey, dumneavoastră trebuie să vă mulţumesc pentru că ne-aţi pus pe calea cea bună în rezolvarea acestui caz, spuse el, apoi zâmbi amuzat.

Ei, drăcie, parcă aş fi rostit o replică dintr-un film poliţist!

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, îl privi nedumerită Jill.

— Mi-aţi spus că doamna Sibley stătea de vorbă pe stradă cu un bărbat, continuă inspectorul, netulburat. Şi că se certa cu acesta.

— Dar credeam că nu m-aţi crezut!

— Poliţiştii sunt nişte persoane neîncrezătoare, prin natura meseriei lor, domnişoară Harvey, explică inspectorul, aprinzându-şi pipa. Descrierea pe care ne-aţi dat-o a fost verificată cu atenţie, aşa cum se face cu toate indiciile. Nu poţi fi niciodată prea precaut, în aceste situaţii.

Pentru o clipă, bărbatul îl privi pe Simon. Jill se înfioră.

Era evident ce voia să spună. Simon fusese primul suspect, iar ceea ce povestise ea nu-l îndepărtase nicio clipă din drumul pe care-l urmă: descoperirea unei probe cu ajutorul căreia să-l aresteze pe bărbatul pe care-l iubea.

— În timpul verificărilor, au ieşit la iveală următoarele fapte, povesti mai departe bărbatul. Proprietara la care stătea doamna Sibley a vorbit despre un bărbat care o vizitase pe victimă de două sau de trei ori. Acesta se potrivea descrierii dumneavoastră, domnişoară.

Jill asculta cu interes. Nerăbdătoare, îl grăbi:

— Continuă, inspectore. L-aţi găsit?

Bărbatul începu să râdă.

— Răspunsul este da. L-am găsit, dar nu imediat. Înainte să punem mâna pe el, am descoperit una sau două noutăţi despre doamna Sibley. Am aflat că avea un dosar destul de voluminos şi, cu ajutorul acestuia, i-a reconstituit identitatea.

Pe scurt, venea din Londra şi era căsătorită cu un răufăcător pe nume Charlesworth. Acest bărbat intrase de multe ori în necazuri şi, cu descrierea de la Scotland Yard, am reuşit să lărgim perimetrul de cercetări. Ca să nu vă plictisesc cu detalii, azi-dimineaţă am arestat un bărbat în Bolford. După câte ştiţi, e cam la treizeci de mile de aici. Echipa de medici legişti ne-a anunţat că unele dintre firele găsite sub unghiile victimei proveneau de la jacheta pe care Charlesworth încă o purta când am început interogatoriul.

— Şi l-aţi acuzat? întrebă Simon.

— Da! Chiar azi, în jurul prânzului.

— Dar, dacă acest bărbat pe nume Charlesworth, era soţul doamnei Sibley, de ce nu purtau aceleaşi nume? vru să ştie Jill.

— Oamenii de teapa ei îşi aleg deseori nume false, domnişoară Harvey. De fapt, în urma celor pe care le-am aflat despre soţul ei, nu este greu de înţeles de ce prefera să nu-i poarte numele. Este un traficant de droguri, pe lângă alte lucruri la fel de plăcute.

Simon părea nedumerit.

— Nu pot înţelege de ce doamna Silbey ar fi vrut să-l şantajeze! spuse el. La urma urmei, era soţul ei şi probabil cunoştea la fel de multe lucruri neplăcute despre ea. Ar fi putut să-i plătească la fel.

Inspectorul dădu din cap.

— Ai dreptate, doctore. Dar vezi, doamna Sibley nu-şi

şantaja soţul. Îl ameninţa că se va duce la poliţie din cu totul alt motiv.

Captând atenţia celor doi tineri, bărbatul continuă să le explice:

— Doamna Sibley aflase recent că soţul ei era deja căsătorit, când a luat-o de soţie. Iar aceasta, oricât de rea din fire ar fi fost, nu suporta gândul că fusese târâtă într-o căsătorie bigamă. Presupun că mândria ei era rănită! Aşa că, atunci când i-aţi văzut certându-se, domnişoară Harvey, de fapt îl ameninţa că se va duce la poliţie să-l pedepsească pentru ceea ce a făcut.

Iar el ştia că, dacă era arestat pentru posesie şi trafic de droguri, urma să stea mult şi bine în închisoare.

— Aşa a hotărât s-o omoare, trase concluzia Jill.

— Da, cam aşa stau lucrurile, fu de acord inspectorul.

De fapt, când şi-a dat seama că este încolţit, şi-a recunoscut fapta. Cred că se aşteaptă să fie acuzat de omor prin imprudenţă şi nu de omucidere din culpă. Dar, după părerea mea, este foarte optimist.

— Şi cum a reuşit s-o atragă în pădurea Greystock? se interesă tânărul medic.

— N-a reuşit. Probabil că a stat ascuns, aşteptând să se întoarcă acasă, a omorât-o, apoi a urcat-o în maşina închiriată cu câteva zile mai devreme şi a dus-o în pădure. Am examinat maşina şi am ajuns la concluzia că a fost folosită pentru transportul cadavrului.

Inspectorul se ridică.

— Iar acum trebuie să plec, spuse el. Vă mulţumesc pentru ajutor, domnule doctor, şi vă mulţumesc mai ales dumneavoastră, domnişoară Harvey.

Cei doi îl însoţiră în hol. Înainte ca bărbatul să ajungă afară, Jill îl opri şi-i povesti că reputaţia lui Simon era din nou intactă.

— Nu e o veste minunată, inspectore? întrebă ea.

Inspectorul îi întinse mâna tânărului medic.

— Felicitări, doctore! spuse el. Această domnişoară pare să fie talismanul dumneavoastră norocos, în mai multe privinţe chiar. Să sperăm că veţi rămâne în Stirkfield şi după ce doctorul Harvey îşi revine?

Pentru o clipă, Simon o privi pe tânăra de lângă el.

— Aceasta depinde de acelaşi talisman norocos, zâmbi el.

După plecarea inspectorului, Simon o strânse în braţe.

— Eram foarte serios, murmură el. Totul depinde de tine, dacă rămân sau nu în Stirkfield. Te iubesc, Jill. Vrei să fii soţia mea?

Tânăra încercă să vorbească, dar cuvintele refuzau să se lase rostite. Dar ochii ei erau grăitori şi-i spuseră bărbatului iubit tot ce voia să ştie…

Puţin mai târziu, tânăra îl împinse cu blândeţe.

— Să urcăm la tata, dragul meu, şopti ea. Avem atât de multe să-i povestim!

Sfârşit